

Châu Liên

Đi qua mùa đông

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Thác nước trắng xóa, ầm ầm đổ xuống từ độ cao hơn năm chục thước. muôn vàn bụi nước bắn ra tạo nên một màn sương mờ ảo trùm lên con thác, tựa một tấm voan trắng mềm như bông tuyết choàng lên tấm vai trần của một nàng tiên.

Cách đó một khoản dặm đường là Mặc Thủy biệt thự. Tuy không đồ sộ lắm, nhưng ngôi biệt thự nằm tọa lạc trong một khuôn viên rộng với cả vườn hoa và hồ bơi vẫn có một vẻ đẹp thật kiêu sa, sang trọng.

Nơi đây, bầu trời mùa thu không nhiều sương mù như những ngày vào mùa đông. Những ngày ấy, biệt thự Mặc Thủy chìm vào không gian tĩnh lặng, nhưng không kém phần thơ mộng...

Mặc Thủy có tất cả ba tầng, được thiết kế theo kiểu xây của Pháp với màu trắng là màu chủ đạo.

Chiếc cầu thang lượn xoáy theo kiểu tròn ốc nằm phía hông ngôi nhà.

Những ô cửa sổ nhỏ, lắp kính trong suốt với những hoa văn trạm trổ lạ mắt hình quả trám chìm nổi xen kẽ nhau.

Những chiếc rèm cửa màu ngà voi. Những căn phòng lộng lẫy với những trang trí nội thất cực kỳ đắt tiền, nhưng do sự phôi trí tinh tế của chủ nhân nên các căn phòng của Mặc Thủy luôn trông có vẻ ấm cúng, khi mà dường như khí hậu nơi đây se se lạnh bốn mùa.

Trong hoa viên ngoài những luống hoa hồng bạch còn có cả uất kim hương, violet và tử đinh hương nữa.... nằm chéch về phía tây hoa viên là những chậu kiểng với những hình thù độc đáo và lạ mắt.

Nếu là người phương xa đến đây, khi ngắm nhìn toàn cảnh ngôi biệt thự sang trọng này ắt hẳn người ta sẽ đoán chủ nhân của nó phải là một ông già đạo mạo râu tóc bạc phơ, suốt ngày chỉ vui thú điền viên, thích chơi hoa và

kiêng.

Nhưng nếu là cư dân ở đây, người ta sẽ không lạ gì chủ nhân của nó. Đó là hai chị em Xuân Trúc và Đông Thu.

Họ không chỉ trẻ và còn rất đẹp với những đặc điểm khá tương phản nhau. Nếu Xuân Trúc dù mới hai mươi ba tuổi, nhưng gương mặt lúc nào cũng có tỏ ra vẻ nghiêm nghị thì Đông Thu lại vui vẻ cười nói suốt ngày.

Xuân Trúc thích ngắm hoa vào những lúc chiều xuống hoặc khi trăng lên, nhưng Đông Thu lại không mất thời gian vào những việc như thế.

Thú vui của Đông Thu là nhảy lên chiếc Cadillac mui trần của chị cô và tự lái xe chạy băng băng đi vào thành phố. Hoặc phóng chiếc Dream của cô vèo vèo xuống những con dốc khiến các sơn nữ đang trên đường rùi hoa đi bán phải giật mình ngơ ngác.

Ngoài Xuân Trúc và Đông Thu và những người làm bếp, làm vườn, trong Mạc Thủy còn có lão quản gia Kiến Phúc. Đó là một người đàn ông trạc năm mươi tuổi, vốn là người tâm phúc của mẹ Xuân Trúc và Đông Thu khi bà còn sống.

Do sống trong khung cảnh vắng vẻ chung quanh là cây cối bao bọc nên Xuân Trúc đã nuôi một con chó săn rất tinh khôn. Cô rất yêu quý nó. Big Big mến Xuân Trúc hơn Đông Thu. Nó thường quấn quýt bên chân Xuân Trúc mỗi khi cô đi đâu về.

Đông Thu vốn ghét loài vật. Mỗi lần con Big Big xán đến gần cô nó thường bị một cú đá kinh hồn.

Một chiếc Cadillac mui trần lướt trên con đường quanh co trước ngôi biệt thự rồi chạy thẳng vào sân. Từ trên xe bước xuống là một cô gái có vẻ đẹp mạnh mẽ. Cô rất đẹp, dáng người cân đối. Chiếc quần jean màu lông chuột và áo pull màu rêu đã làm nổi bật làn da trắng hồng khỏe mạnh của cô.

Mái tóc cô gái được chải theo kiểu lật ra như một cô đào Hollywood nhưng

không tạo nên một vẻ kiêu kỳ xa cách mà lại trông có vẻ nghịch nghịch dễ thương. Cho dù cô hiện đang là chủ nhân của một tài sản kết xù được thừa kế và được mọi người nể trọng gọi là cô Hai. Cô gái đó chính là Xuân Trúc. Đi lên bậc thềm, Xuân Trúc định gọi người quản gia, nhưng ông đã trực sẵn sau cánh cửa chớp từ bao giờ. bước ra khỏi chỗ khuất, ông Kiến Phúc giọng lễ độ:

-Chào cô Hai mới về.

Xuân Trúc gật đầu:

-Chào chú

Ông Kiến Phúc vẻ mặt quan tâm:

-Dường như cô hai có vẻ không được khỏe sau một trận đường dài?

Vỗ nhẹ lên con Big Big đang chồm lên đùa với cô, Xuân Trúc mỉm cười:

-Tôi không sao đâu. ở nhà đều bình thường chứ?

-Vâng.... Mấy hôm nay, tôi vẫn chu đáo với công việc coi sóc Mặc Thủy.

Cô Hai chỉ vắng mặt hai ngày, chứ nếu có đi đâu một tháng hay nhiều hơn nữa thì quản gia Kiến Phúc này vẫn tận tụy làm tốt công việc hàng ngày của một kẻ nô bộc trung thành như thường.

Xuân Trúc cảm kích:

-Cảm ơn chú....

-Cô Hai uống tạm một ly nước dâu nhé?

Ngồi xuống ghế và vẫn tiếp tục đùa với con Big Big, Xuân Trúc hắng giọng:

-Chú bảo chị Thơm pha cho tôi một ly chanh đường, cho nhiều nhiều chanh một chút, còn đường thì ít thôi.

Ông quản gia xum xoe:

-Thế thì cô Hai sẽ bị đau dạ dày mất thôi.

Xuân Trúc mỉm cười:

-Không sao, chú cứ bảo pha như thế đi. Tôi ghét uống nhiều đường lắm đấy.

Ông Kiến Phúc vội làm theo lời yêu cầu của Xuân Trúc. chỉ một lát sau ông quay lại với chiếc khai bằng bạc.

-Mời cô Hai uống nước.

-Cảm ơn chú...

Chợt nhớ ra Xuân Trúc liền hỏi:

-Đông Thu đi đâu sao này giờ tôi không thấy?

Ông Kiến Phúc xoa tay:

-Cô Ba đang xem phim ở trên lầu. trưa nay cô Ba cũng không chịu xuống dùng cơm và bảo chị Thơm mang lên tận phòng.

Xuân Trúc nhú mày:

-Đông Thu đâu à?

Liếc nhanh lên lầu, ông Kiến Phúc hạ thấp giọng:

-Cô Ba chỉ thích vừa xem phim vừa ăn. Sau đó ném khai thức ăn thừa qua cửa sổ. toàn bộ chén bát đều... bể.

Xuân Trúc trợn mắt. Thường thì Đông Thu vốn đồng đánh thích hạch sách người làm, nhưng chuyện ném khai thức ăn qua cửa sổ thì thật là quá đáng.

Cô hỏi giọng ngán ngẩm:

-Thế nó có giận ai không?

Ông Kiến Phúc gãi đầu:

-Không.... Vì sao đó tôi thấy cô Ba vẫn vui vẻ hát trong phòng.

Vẻ mặt sợ sệt, ông nói tiếp:

-Cô Hai đừng nói gì về chuyện này. Tôi sợ cô Ba thù hằn, sinh chuyện.

Xuân Trúc gật đầu:

-Được rồi, tôi sẽ nói vào một dịp khác.

Chợt nhớ ra, Xuân Trúc liền hỏi:

-Thế mấy hôm nay Đông Thu có đến công ty không?

Ông Phúc Kiến gãi đầu:

-Bẩm, không...

-Vậy sao?

-Tôi quên. Hình như là có...

Xuân Trúc nghiêm nét mặt:

-Chú lại bao che cho Đông Thu nữa rồi. Có phải hai hôm nay Đông Thu không hề đặt chân đến công ty không?

Ông Phúc Kiến lúng túng:

-Cô Hai hỏi một câu khó trả lời hết sức... nói nhiều về cô Ba không có lợi chút nào...

Xuân Trúc thở dài:

-Có gì đâu mà chú không trả lời được. Nhưng mà thôi, dù chú không nói thì tôi vẫn biết mấy ngày hôm nay Đông Thu không làm gì khác hơn là rong chơi. Cho dù trước khi tôi đi công chuyện nó đã hứa với tôi là sẽ thay đổi.

Ông Phúc Kiến nói lảng sang chuyện khác:

-Cô Hai có giải quyết được công việc không?

Xuân Trúc so vai:

-Công việc vẫn còn giằng chân tại chỗ. Để xuất khẩu hàng sơn mài có lẽ tôi còn khá nhiều việc phải làm.

Ông Kiến Phúc giọng quan tâm:

-Nhân công không đủ đáp ứng cho khối lượng hàng người ta đặt hay sao vậy cô Hai?

Bước đến cửa sổ nhìn ra vườn, Xuân Trúc giọng trầm ngâm:

-Không.... nếu thế thì đâu có khó để giải quyết. mà thôi, chú đi làm công chuyện của mình đi.

Ngâm mình thật lâu trong bồn nước ấm, Xuân Trúc cảm thấy dễ chịu đôi chút. Cô dung chiếc khăn lông mềm xác nhẹ lên thân hình đẹp sẵn chắc.

Phản chiếu trong gương là một pho tượng mỹ nữ với đôi mắt đen rục sáng

nhưng vô cùng ngây thơ. Khoát một chiếc áo ngủ may bằng vải tơ màu kem thật quý phái, sang trọng Xuân Trúc đi thẳng một mạch lên tầng ba. Trên hành lang rộng thênh thang sàn nhà được trải thảm Ba Tư với màu xanh đại dương phản chiếu một thứ ánh sáng êm dịu dễ chịu.

Xuân Trúc gõ cửa phòng Đông Thu. Từ bên trong giọng Đông Thu lười biếng:

-Vào đi, có phải chị Hai đó không?

Xuân Trúc đẩy cửa bước vào. Cô khẽ lắc đầu với vẻ không hài lòng.

Đông Thu đang nằm uể oải ở ghế sofa, mái tóc mềm mại của cô đổ dài trên chiếc gối ôm màu trắng. chiếc váy mỏng như tơ trời đã làm cho Đông Thu đẹp thật mơ màng, ngọt ngào lôi cuốn như một thứ trái cây vừa chín tới.

Xuân Trúc gất gông:

-Đông Thu..... xem phim suốt ngày em không thấy chán sao?

Đông Thu tỉnh bơ:

-Đó là chị Hai chưa bao giờ xem phim nên không thấy hấp dẫn đó thôi.

Không có gì thú vị hơn là xem một bộ phim năm sáu chục tập.

Xuân Trúc kiêu lên:

-Năm mươi tập à? Họ diễn những gì với.... năm mươi tập?

Đông Thu cười khúc khích:

-Hôn nhau, lái xe, tắm biển, ăn uống rồi lại hôn nhau một nghi

Xuân Trúc làu bàu:

-Chị không đùa đâu.

Đông Thu liêm môi:

-Thì em cũng thế thôi. Nếu không tin hôm nào chịu khó xem phim với em cho vui.

Thở hắt một cái, Xuân Trúc đưa tay nhấn nút tắt máy. bắt gặp cái nhìn ám ức của Đông Thu, cô liền cao giọng:

-Sao hai hôm nay em không đến công ty như đã hứa với chị?

Đông Thu xoen xoét:

-Lão quản gia mách chị đấy à?

Xuân Trúc nghiêm nét mặt:

-Em nên trả lời câu hỏi của chị hơn là tìm hiểu tại sao chị biết chuyện đó.

Đông Thu dẫu môi phụng phịu:

-Em nghĩ cũng không cần thiết sự có mặt của em.

-Vì sao em nghĩ thế?

Chống tay ngồi dậy, Đông Thu khẽ nhúng vai:

-Mọi người quen làm việc dưới sự điều hành của chị. sự hiện diện của em bắt quá chỉ làm cho người ta vướng víu nhưng không tiện nói ra. Cô Ba dĩ nhiên không bằng cô Hai vì cô Hai đang nắm hầu bao của họ. Cô Ba chỉ là một hư danh.

Xuân Trúc lắc đầu:

-Nếu em nghĩ như thế là sai lầm đó. chị hay em cũng thế thôi. Trong lúc không có chị, lẽ ra em nên đến công ty làm việc hơn là nằm ở nhà xem phim.

Đông Thu tắc lưỡi:

-Chuyện xem phim của em không lẽ làm chị bức mình? Mấy hôm nay mọi việc đều trôi chảy kia mà.

Xuân Trúc dịu giọng:

-Ba mẹ mất sớm. Chị chỉ muốn nhắc nhở em những điều đúng cần phải làm. Dù sao chị cũng lớn hơn em, là chị của em. Thử hỏi xem, từ khi thi rớt đại học đến bây giờ em có chịu ôn bài chuẩn bị cho kỳ thi đâu. suốt ngày rong chơi, không xem phim thì lại đi dạo shop sắm đồ. mỗi lần chị khuyên một điều gì đó, em lại gác ngoài tay. Chị rất buồn về chuyện này.

Đông Thu nheo mắt:

-Có phải chị muốn nhắc cho em nhớ là em đã từng..... hai lần thi rớt đại học?

Xuân Trúc thờ dài:

-Lúc nào em cũng có kiểu nói chuyện ngang bướng như thế sao Đông Thu? Đông Thu lặn một vòng từ ghế sofa xuống tắm thử. cô dùng chiếc gối ôm để che lấp khuôn mặt xinh đẹp, có ý muốn chấm dứt câu chuyện giữa cô và Xuân Trúc. Cô không thích bị Xuân Trúc lên lớp. Hãy cứ mặt kệ cô đi. Xuân Trúc chán nản lắc đầu. càng ngày, Xuân Trúc càng thấy khoảng cách giữa hai chị em xa dần. thật khó mà buộc Đông Thu đi theo một quỹ đạo mà cô đã định sẵn.

-Dậy đi

Xuân Trúc giật lấy chiếc gối và nắm vai Đông Thu lắc mạnh nhưng Đông Thu đã dẫn đổi:

-Em ngủ mà. Xem phim chị cũng không cho nhưng ít ra chị cũng phải cho em ngủ chứ.

Xuân Trúc quát khê:

-Em có biết đã đến giờ dung bữa tối không? Em làm chị giận rồi đó Đông Thu ạ.

Đông Thu mở choàng mắt ra nhìn thẳng vào mặt Xuân Trúc tuôn một hơi:

-Chị lúc nào cũng quan trọng mọi chuyện kể cả chuyện..... ăn cơm. Không ăn một bữa cũng chẳng chết đâu.

Kim một tiếng thờ dài, Xuân Trúc hắng giọng:

-Em đã thay đổi quá nhiều rồi đó, Đông Thu...

Đông Thu tỉnh bơ:

-Em vẫn như thế chứ có thay đổi gì đâu. vẫn là Đông Thu mà người ăn kẻ ở trong nhà luôn miệng gọi cô Ba, cô Ba. Một cô Ba vô tích sự chỉ biết phá phách. So với cô Hai thì cô Ba này là thứ chỉ đáng..... bỏ đi.

Xuân Trúc nghiêm nét mặt:

-Có lẽ hai chị em mình cũng có lúc phải nói chuyện thẳng thắn với nhau. chị không thể chấp nhận có một đứa em không biết ngoan ngoãn biết nghe lời. Mở miệng ra là lý sự với chị.

Đông Thu nheo mắt:

-Thế ba trăm nhân công của công ty sơn mài và tất cả gia nhân trong Mạc Thủy này đều răm rắp phục tùng chị vẫn chưa đủ sao? chị còn muốn gì ở em nữa?

Xuân Trúc trầm giọng:

-Chị đã nói với em rất nhiều lần rồi. Nếu không có ý định thi vào đại học, em cần phải đến công ty để làm việc. công việc sẽ làm em trưởng thành hơn.

Đông Thu lắc đầu cười :

-Ôi Gia tài mà em được thừa hưởng có thể cho em sống sung sướng một đời. Em không có nhiều tham vọng như chị đâu.

Xuân Trúc giọng ngán ngẩm:

-Chị không hiểu em nữa rồi. Thôi đứng vậy đi....

Đông Thu vùng đứng lên nhưng lại lười biếng thả mình xuống giường. chợt cô kêu lên:

-Thôi chết rồi

Xuân Trúc ngạc nhiên:

-Cái gì thế?

Giọng Đông Thu hỏi hả:

-Tối nay em có cuộc hẹn với Bửu Nam. Thế mà sực nữa em quên mất.

Nghe nhắc đến Bửu Nam, Xuân Trúc cau mày:

-Chị không thích em quen với Bửu Nam chút nào.

Chà nhẹ tay lên mặt, Đông Thu trở mắt nhìn Xuân Trúc:

-Chị hệt như một..... bà già khó tính, lúc nào cũng tuyên bố không thích đều

nọ không thích điều kia. Có cả... một trăm thứ mà chị không thích.

Xuân Trúc nhìn sững Đông Thu. Trong cái vẻ lười biếng ham chơi của Đông Thu hình như đang tiềm tàng một sự phản kháng khó nhận thấy.

Cô nhướn cao mày:

-Thế Bửu Nam có gì đáng để em kết bạn với anh ta?

Đông Thu cười:

-chị chưa yêu nên không hiểu gì cả. chị gà mờ lắm...

Xuân Trúc trừng mắt:

-Đông Thu..

Lùa tay vào mái tóc suông, Đông Thu tuyên bố:

-Con tim có những lý lẽ mà lý trí không thể hiểu được. chị đừng bắt em phải phân tích. Em yêu Bửu Nam vì em yêu anh ta thế thôi.

Xuân Trúc nghiêm nét mặt:

-Thôi không lý sự nữa. cứng đầu quá đi thôi. Bộ em tưởng mình là từng trải lắm hay sao?

Đông Thu hùng hồn:

-Chị nên nhớ là em đã tròn hai mươi tuổi, chứ không phải là con bé đại khờ mới tập tễnh ở lớp vỡ lòng tình yêu. Em đã biết yêu từ hồi mười sáu tuổi lận.

Xuân Trúc khẽ lắc đầu. không chừng nó lại khoe khoang biết hôn lúc mười sáu tuổi như lần nói chuyện trước đây với cô.

Giọng cô nghiêm khắc:

-Cho dù em có hai mươi tuổi cũng thế thôi. Em nên nhớ lại những lời mẹ dặn chị em tội mình lúc lâm chung. chị luôn luôn là người bảo trợ em.

Đông Thu kêu lên:

-Em đã đến tuổi trưởng thành từ lâu rồi. Em không muốn chịu sự áp chế của chị. Bảo trợ à? Xin miễn.

Xuân Trúc gất gỏng:

-Chị hết hiểu em rồi, thật là những ý tưởng hết sức quay gở.

Ném người xuống chiếc ghế nhỏ trước bàn phấn, Đông Thu thở hắt một cái:

-Chiều nay chị cứ dùng cơm trước đi. Em đi đến Bửu Nam đây. Em yêu Bửu Nam. Bửu Nam cũng yêu em rất chân thành. Chị không nên gieo cho em và Bửu Nam những hoài nghi thất vọng. Bửu Nam luôn luôn là người tình tuyệt vời... Còn chuyện bảo trợ chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Xuân Trúc cay đắng:

-Thôi được...Chị sẽ gặp em vào một lúc khác.

Thở dài, Xuân Trúc đi ra khỏi phòng của Đông Thu. Cô thấy mình dường như bất lực trong chuyện dạy dỗ Đông Thu. Phải chăng vì cô chỉ hơn Đông Thu ba tuổi, hay là gì cô không tìm ra một phương cách thích hợp với một con người luôn tìm cách nổi loạn như Đông Thu.

Đông Thu suốt ngày cứ chạy theo model và quen với cuộc sống hưởng thụ. Từ ngày quen với Bửu Nam, một anh chàng có bộ vó đẹp trai giàu có nhưng lêu lổng, Đông Thu càng trở nên ngỗ ngáo hơn.

Chậm rãi bước xuống từng bậc thang đá máy lạnh, Xuân Trúc cảm thấy man mác buồn. Giá như ba mẹ cô không mất sớm thì cô không phải ưu tư lo lắng như thế này. Cho dù cô có nghiêm khắc đến đâu thì Đông Thu vẫn ở bên ngoài tầm kiểm soát của cô. Hình như Đông Thu bắt đầu manh nha sự phản kháng ngầm ngầm nhưng không kém phần dữ dội. Dưới ngọn núi lửa đang ngủ yên. Làm sao biết dung nham đang cuộn cuộn réo sôi.

Đợi cô ở tiền sảnh là ông quản gia thân tín Kiên Phúc. Chăm chú nhìn vẻ mặt râu rĩ của Xuân trúc, ông hỏi giọng quan tâm:

-Cô Ba lại cãi cô Hai nữa sao?

Xuân Trúc thở dài:

-Tôi thấy mình thật đáng ghét, không làm tròn lời dặn sau cùng của mẹ tôi.

Càng ngày Đông Thu càng xa cách với tôi và bướng bỉnh hết sức.

Ông Kiến Phúc xoa tay:

-Cô Hai dùng cơm chứ?

Xuân Trúc vội lắc đầu:

-Không... Tôi chưa thấy đói.

Nói xong, cô đi đến bên chiếc Cadillac và nhảy lên.

Ông Kiến Phúc ngạc nhiên:

-Cô Hai còn đi đâu vào giờ này?

Xuân Trúc thở dài hiu hắt:

-Tôi muốn đi dạo quanh đây một chút.

Ông Kiến Phúc sốt sắng:

-Cô chủ có cần tôi cầm lái không?

Xuân Trúc vội từ chối:

-Không....tôi muốn đi một mình.

Lúc chiếc Cadillac xa Mặc Thủy biệt thự, Xuân Trúc mới sực nhớ là cô đang mang trên người một chiếc áo ngủ phong phanh. Cho dù cô đi dạo chơi trong rừng nhưng ra khỏi nhà với một chiếc áo như thế thì không lịch sự chút nào. Hèn gì khi nãy ông quản gia ngấp ngừng nhìn cô như muốn nói một điều gì đó nhưng lại thôi.

Mà thôi. Cô đang buồn. chuyện đó cũng mặc kệ. Xuân Trúc cho xe quẹo qua một con đường nhỏ đi ra suối. Đang lái xe phăm phăm, cô chợt giật mình vì tiếng thét giận dữ của ai đó. Cùng lúc với tiếng kêu của một con vật, hình như là của một con chó. Xuân Trúc phanh gấp xe lại. Một người đàn ông lao đến bên chiếc Cadillac và quỳ mọp xuống bãi cỏ. Xuân Trúc vội nhảy khỏi xe.

Ôm lấy con chó đang kêu ăng ẳng vì đau đớn, giọng người đàn ông giận dữ:

-Tại sao cô lại cán nó chứ? Nó đã bị gãy chân rồi.

-Thật sự là tôi không hề nhìn thấy nó. Hình như nó đã lao quá nhanh.

-Thế mắt cô ở đâu?

Cô biết mình hoàn toàn có lỗi và chủ nhân của con chó có quyền nổi nóng như thế. giọng cô bối rối:

-Tôi xin lỗi...

Đặt con chó nằm trên đùi xem xét chỗ bị thương, người đàn ông hét lên:

-Chỉ một lời xin lỗi của cô thì đơn giản quá. nếu con Xòm của tôi có làm sao thì cô liệu hồn. không lái xe được thì chịu khó ngồi yên trong nhà đi, xách xe ra khỏi nhà chi vậy?

Xuân Trúc nhìn chú chó đáng thương với vẻ mặt đầy ân hận. Xưa nay cô vốn là người lái xe cẩn thận. Lúc này cô không hề thấy con Xòm, Tại sao lại xui xẻo như thế nhỉ. Hay là do mãi suy nghĩ về Đông Thu nên mất tập trung? Không cần đếm xỉa đến khuôn mặt buồn rầu của Đông Trúc, người đàn ông vỗ về con Xòm:

-Chú mày chịu khó nằm yên ở đây nhé, đừng lếch đi đâu cả. Để tao tìm lá ọp chèo cho mày.

Thế là anh ta biến mất thật nhanh sau những lùm cây. Quý trên thảm cỏ, Xuân Trúc vỗ nhẹ lên lưng con chó đáng thương. Cô thì thì:

-Lúc này ta đã không thấy chú mày. Ta ân hận quá.

Không như chủ của nó xù lên với cô, con Xòm kêu ư ử và đón nhận cử chỉ vuốt ve dịu dàng của cô. Xoa nhẹ chung quanh chỗ bị thương Xuân Trúc vỗ về:

-Làm như thế này, mai ra chú mày bớt đau chút ít. Con Xòm ngược mắt nhìn Xuân Trúc với vẻ cảm kích. Điều đó chỉ khiến cô càng thêm hối hận vì chính cô đã làm nó bị đau. Cô thì thầm :

-Mình là bạn với nhau nghe. Ta có con Big Big nó cũng giàu tình cảm như Xòm vậy. Lúc nào đó, ta sẽ cho nó làm quen với Xòm... Ráng chịu đau một chút nữa nghe...

Mười phút sau chủ nhân con chó quay lại với nắm lá trên tay. thấy Xuân Trúc ngồi vỗ về con Xòm anh cau có:

-Cô xê ra đi.

Xuân Trúc ầm ức lùi lại một chút. Cho dù cô có lỗi nhưng cáo cách mà tên đàn ông xa lạ này quát tháo với cô thật khó mà Tiêu hóa cho được. Thật điều luyện, anh ta nhai mớ lá đã rửa sạch dưới suối và đắp lên chân con Xòm sau khi đã nắn lại khớp xương. Rút ra khỏi túi quần một chiếc mù xoa dính đầy dầu mỡ, anh đưa lên miệng xé một đường dài.

Xuân Trúc lên tiếng:

-Bộ anh định dùng chiếc khăn bản thiu ấy để làm ga-rô buộc vết thương cho con Xòm sao?

Nhìn Xuân Trúc bằng đúng một đuôi mắt anh ta cao giọng:

-Sao?

Xuân Trúc ngắc ngứ:

-Tôi có một chiếc khăn sạch ở cốp xe...nên dùng chiếc khăn ấy thì hơn.

Anh cười khẩy:

-Cô chưa chịu biến đi sao?

Xuân Trúc nhìn thẳng vào đôi mắt mà cô chợt nhận ra có ánh nhìn sâu thẳm dưới hàng mày rậm. cô lên giọng:

-Tôi cũng muốn.... biến lắm chứ. nhất là khi tiếp xúc với một con người thô lỗ như anh. Nhưng ít ra tôi cũng muốn xem tình trạng con Xòm như thế nào rồi mới... biến.

Người đàn ông hất hàm:

-Được rồi. Tôi cho cô biết tai họa mà cô vừa ập lên đầu nó. Con Xòm sẽ cà nhắc ít nhất là nửa tháng hoặc sẽ cà nhắc vĩnh viễn. sao, cô đã hài lòng rồi chứ?

Xuân Trúc thở dài:

-Tôi đã không thấy nó khi cho xe chạy qua khúc ngoặt. Thực sự không thấy.

Người đàn ông quát lên:

-Cô nhai lui nhai tới điệp khúc đó làm gì? Hãy yên tâm mà biến đi. Tôi không bắt thường cô đâu.

Xuân Trúc ầm ục quát lại:

-Tôi chưa hề gặp một tên đàn ông nào bất lịch sự như anh.

Bốn mắt giao nhau. Giận dữ. Gã đàn ông xa lạ trừng mắt nhìn Xuân Trúc nhưng cô đã nhìn trả lại với ánh mắt đầy thách thức.

Chợt anh ta cười khẩy:

-Có phải cô từ hộp đêm Ngàn Thông đi đến đây không?

Thật khó mà nói hết cơn giận vỡ bờ của Xuân Trúc, cô hét lên:

-Đúng là đồ xác xược. Tại sao anh dám suy nghĩ về tôi như thế?

Anh cười nhạo:

-Cô không muốn người ta biết mình là vũ nữ sao?

Xuân Trúc hàm hè:

-Anh là một tên đàn ông hồ đồ vàxuân ngọc.

Anh ta trừng mắt:

-Cô phải rút lại lời nói của mình đây. Đã gây tai nạn cho chú chó yêu quý của tôi lại còn hỗn nữa.

Xuân Trúc nhượng mảy:

-Nếu tôi vẫn giữ nguyên ý kiến của mình thì sao nào?

Anh ta nhún vai:

-Tôi không ngạc nhiên lắm. Đó là cách phát ngôn quen thuộc của mấy cô gái ở hộp đêm Ngàn Thông.

Xuân Trúc trả đũa:

-Hình như anh là một người quen đến các hộp đêm thì phải?

Anh ta cười nhạo:

-Thế thì sao nào?

Xuân Trúc chầm chọc:

-Không chừng vì khoái đến đó nên khi đi ra đường, nhìn thấy bất cứ cô gái nào anh cũng cho ở hộp đêmcủa anh quá.

Nheo mắt nhìn cô một hồi, anh ta tuyên bố:

-Chỉ có cô mới cho tôi một ấn tượng mạnh mẽ như thế.

Xuân Trúc bực tức:

-Tôi thì sao nào?

Anh ta nhún vai:

-Mặc một chiếc áo ngủ....gợi tình như thế đi ra đường vào lúc gần sẩm tối, thử hỏi còn có câu trả lời nào chính xác hơn nữa.

Xuân Trúc nhìn xuống chiếc áo của cô. thật là xấu hổ. Một chiếc áo phong phanh. Lúc này ngồi trên xe cô chỉ thấy hơi kỳ kỳ thôi. Còn bây giờ, trên bãi đất trống lộng gió chỉ có cô và tên đàn ông đang hiên ngang đối diện với cô cùng...một con chó trên tay. Trời ạ, phải chi lúc này cô có thể độn thổ đi được.

Gió đang dán chiếc áo mỏng như tơ vừa vương những bông cỏ may sát vào thân hình tuyệt mỹ cân đối của cô và bộc lộ trọn vẹn những đường cong trên cơ thể. Nếu tên đàn ông này đã nghĩ sai về cô cũng không phải là lỗi của gã.

Lùi lại mấy bước, Xuân Trúc khoanh hai tay cổ che bớt khuông ngực đầy đặn. Đôi môi cô rung rẩy:

-Tôi...Chỉ là một sự sơ ý...Tôi...tôi quên mất.

Anh ta chế nhạo:

-Hộp đêm gần đến giờ mở cửa rồi đó cô nên biến khỏi nơi đây là vừa.

Xuân Trúc quắc mắt:

-Nếu chỉ căn cứ vào y phục mà anh cho là tôi đi ra từ hộp đêm thì nếu bắt chước anh có lẽ tôi cũng suy đoán anh là một tên..... ăn cướp

-Ăn cướp?

Nheo mắt nhìn bộ đồ jean bụi bặm trên người anh ta, Xuân Trúc trề môi:

-Dĩ nhiên.

Nhìn như xoáy vào đôi mắt đen láy của cô, anh ta cười phá lên:

-Thế thì trai anh hùng hội ngộ gái thuyền quyền rồi chứ gì? Tôi và cô có lẽ rất đẹp đôi với nhau.

Ném cho anh ta cái nhìn tức tối, Xuân Trúc vội nhảy lên chiếc Cadillac. Cho xe nổ máy cô quay đầu xe trước tiếng cười cao ngạo của tên đàn ông xa lạ. Phóng xe chạy được một quãng, Xuân Trúc mới bắt đầu giảm ga. Công việc trước tiên là cô nhìn xuống ngực. Chiếc áo được khoét thật sâu. Thật không ra làm sao cả. Tại sao cô lại có thể trình diễn trước mặt tên đàn ông xa lạ ấy với một chiếc áo ngủ mỏng manh như thế nhỉ?

Hắn ta là ai?

Dưới hàng mây rậm là một đôi mắt thông minh. Cao lớn, dũng mãnh. Từ dáng mạnh khỏe cân đối ấy toát lên sự cao ngạo không bến bờ. Chưa bao giờ cô gặp tên đàn ông ấy cả. Đón cô ở cổng là ông quản gia trung thành Kiến Phúc. Mở rộng cánh cửa cổng cho cô, ông thông báo:

-Cô Ba và cậu Bửu Nam đã đi chơi với nhau rồi.

Chòang thêm chiếc áo khoát bên ngoài chiếc áo ngủ mỏng manh, Xuân Trúc đi ra ban công ngắm sao trời. Một nỗi buồn vô cớ đang xâm chiếm lấy cô, làm cô cảm thấy trống vắng cô độc.

Cô là người bảo trợ cho Đông Thu. chừng nào Đông Thu chưa thành thân thì trái tim cô vẫn khép kín, lạnh lùng băng giá.

Đi qua mùa đông

Chương 2

Vừa dùng điểm tâm vừa đọc báo trên ban công tầng 2, Xuân Trúc chợt giật mình vì tiếng đằng hắng của ông quản gia Kiến Phúc từ sau lưng:

-Thưa cô Hai..

Quay lại nhìn ông, giọng cô thoáng ngạc nhiên:

-Có gì không chú?

Ông Kiến Phúc ngập ngừng:

-Tôi nghĩ là cần phải báo với cô Hai một chuyện...

Xuân Trúc tròn mắt:

-Có quan trọng không?

Vòng đi đến trước mặt cô ông quản gia phán:

-Bây giờ thì có vẻ vô hại, nhưng về sau thì đó là một chuyện phiền toái. Cổ nhân có câu: “Bất viễn lự, tất cận ưu” có nghĩa là “không lo xa, ắt có buồn gần”. Chính vì thế, tôi mới quyết định đi tìm cô hai để bẩm trình.

Đặt tờ báo lên bàn Xuân Trúc trầm giọng:

-Chú hãy nói đi.

Chỉ tay về phía ngôi biệt thự nằm bên cạnh biệt thự Mặc Thủy, ông Kiến Phúc khe khẽ lắc đầu:

-Đã có người dọn đến ngôi biệt thự Thanh Lâm.

Xuân Trúc chớp mắt:

-Thế thì có chuyện gì để nói đâu. Thanh Lâm biệt thự đã được rao bán gần một năm nay. Nếu có ai đó mua thì cũng có gì lạ.

Về mặt ông Kiến Phúc đổi sắc:

-Nhưng cái cậu Lữ Nguyên chủ nhân mới của ngôi biệt thự đó có ý định biến cái vườn sao nhái hoang làm ranh giới giữa hai biệt thự Mặc Thủy và Thanh Lâm thành một nhà máy chế biến cà phê.

Xuân Trúc đã theo kịp câu chuyện, cô kêu lên:

-Không thể như thế được. Còn gì là vẻ đẹp của Mặc Thủy và khung cảnh chung quanh khi một nhà máy được xây dựng ở đây. Mặc Thủy là một ngôi biệt thự đẹp nhất trong vùng. nếu có một nhà máy mọc lên, không gian hài hòa bao quanh Mặc Thủy biệt thự sẽ bị phá vỡ.

Ông Kiến Phúc hắng giọng:

-Đó là chưa kể đến khói nhà máy thải vào nơi đây. Rồi chưa hết biết bao nhiêu là cái phiền toái do nhà máy ấy đem đến. Cái mà chúng ta mất đi đầu tiên là sự yên tĩnh mà bà chủ khi còn sống đã chọn nơi này để lập nghiệp. Nếu để cho họ xây nhà máy, có lẽ không chỉ cô Hai bức tức mà dưới tuổi vàng bà chủ cũng phật lòng.

Xuân Trúc cau mày:

-Thật là rắc rối.

Ông Kiến Phúc xoa hai bàn tay to bè vào nhau:

-Giờ cô Hai tính sao?

Xuân Trúc chăm chú nhìn ông:

-Sao chú biết người ta có dự định như thế

Về mặt ông Kiến Phúc đầy tự hào:

-Đó là bí quyết của riêng tôi. Không phải quản gia nào cũng làm được điều đó như tôi.

Xuân Trúc gặng hỏi:

-Thông tin mà chú nắm được chắc chắn chứ?

Ông Kiến Phúc ngẩng cao đầu:

-Chưa bao giờ tôi nói sai một điều gì cả. Những lời tôi nói ra với cô Hai đều gắn liền với uy tín và trách nhiệm.

Nâng tách cà phê bóc khói thơm ngát lên rồi lại ưu tư đặt xuống bàn, Xuân Trúc cao giọng:

-Tôi muốn biết thông tin cần thiết về chủ nhân của Thanh Lâm. Để đối phó đều trước tiên là phải có thông tin.

Như một chiếc máy vừa rà trúng đài, ông Kiến Phúc nói một hơi:

-Lữ Nguyên. Ba mươi tuổi. Tính tình kêu ngạo. Anh ta vừa mới sang nhượng lại những rẫy cà phê bạt ngàn của một chủ rẫy giàu có.

-Tại sao người ta sang nhượng cho anh ta?

-Chủ rẫy có một đứa con ở nước ngoài. Ông ta đã có giấy xuất cảnh và cần bán gấp.

Xuân Trúc mở to mắt:

-Thế tại sao chú biết anh ta là một con người kêu ngạo?

Ông Kiến Phúc giọng chắc nịch:

-Rồi đây cô Hai cũng có nhận xét như tôi sau khi tiếp xúc với hắn.

Xuân Trúc căng óc suy nghĩ. Cô phóng tầm mắt mình sang vườn sao nhái đang mọc hoang bên cạnh Thanh Lâm biệt thự. Đó là một mảnh đất rộng lớn với những cây hoa sao nhái cao gần vượt mặt. Đúng là nơi đây dùng để xây dựng một nhà máy đồ sộ. Rất tiếc là mảnh đất ấy không thuộc chủ quyền của cô mà thuộc về chủ nhân của Thanh Lâm. Điều đó đồng nghĩa với việc gã Lữ Nguyên nào đó có toàn quyền xây dựng một nhà máy mà cô không có quyền cản trở.

Liếc về mặt trầm ngâm của cô, ông Kiến Phúc ngập ngừng hỏi:

-Cô Hai tính sao?

Xuân Trúc khép nhẹ mắt:

-Tôi sẽ thương lượng với anh ta, Lát nữa trên đường đến công ty, tôi sẽ ghé vào Thanh Lâm biệt thự.

-Có phải cô Hai định mua vườn hoang ấy không?

Xuân Trúc gật đầu:

-Đúng thế. Tôi sẵn sàng mua với một giá khá đắt.

Ông Kiến Phúc kêu lên:

-Hắn ta rất giàu. Vì thế cô Hai có thể bị thất bại.

Xuân Trúc trầm giọng:

-Cho dù anh ta giàu bao nhiêu đi nữa thì tôi cũng quyết đuổi theo vụ này. Chú biết tính cách của tôi rồi đó. Tôi là người không bao giờ chịu thua cuộc. Đã quyết định một việc gì tôi thường đeo đuổi đến cùng.

Ông Kiên Phúc tăng tốc:

-Tôi hiểu. Tài sản của bà chủ khi để lại cho hai cô, sau ba năm đã tăng lên gấp mười lần. Tất cả là nhờ sự thông minh và tài quán xuyến của cô Hai.

Xuân Trúc so vai:

-Chú đi làm công việc của mình đi

Giọng ông Kiên Phúc khúm núm:

-Vâng.... Chúc công Hai thành công

Đã từ rất lâu, Xuân Trúc mới đi vòng qua lối này. Đó là một con đường lớn dẫn qua biệt thự Thanh Lâm. Thường thì cô thích lái chiếc Cadillac trên con đường quanh co chéch về phía tây hơn.

Đồng Thu cũng như cô. Có lẽ vì cả hai chị em cô đều thích được thử thách tài nghệ lái xe bởi cả hai đều sai mê tốc độ.

Nhảy ra khỏi chiếc Cadillac, Xuân Trúc đang đứng trước hai cánh cổng đồ sộ bằng sắt đã han rỉ. Nhìn qua song cửa, một tòa nhà lớn với lớp sơn vôi đã xuống cấp sừng sững ngự trị bên cạnh một vườn hoa điêu tàn. Những chậu kiếng héo khô. Những thảm cỏ xơ xác như vừa qua một mùa hạn. Một hồ bơi nhân tạo có gần bảy con thiên nga trắng đang xòe cánh là thứ duy nhất mà Xuân Trúc thấy không đến nỗi tệ trong khuôn viên của Thanh Lâm, nếu không muốn nói là chúng rất đẹp. Làm cho Thanh Lâm chợt có một vẻ thơ mộng lãng mạn trong một bối cảnh buồn.

Nếu xét về giá trị nghệ thuật thì hai ngôi biệt thự Thanh Lâm và Mặc Thủy hoàn toàn đối nghịch nhau. Nhưng Xuân Trúc biết, để trở thành chủ nhân của Thanh Lâm biệt thự vị chủ nhân mới của nó đã bỏ ra không phải ít tiền. Cô đưa tay ấn lên nút chuông được đặt trên trụ đá bằng hoa cương màu ngọc bích. Chỉ một phút sau, đây chiếc cửa sắt han rỉ chạy trên đường ray với tiếng thở phì phò như một người đang kéo bễ đốt lò, gã làm công của Lữ Nguyên đứng trở mắt nhìn Xuân Trúc:

-Gì đây?

Cô vội nói ngay:

-Tôi muốn gặp Lữ Nguyên chủ nhân của ngôi nhà này.

Khinh khinh nhìn cô một hồi gã mới mở miệng nói bằng giọng rin rít hơi gió y hệt như cái môi thâm xỉ của gã vừa bị cắt qua một cái ly mề:

-Câu chủ tôi không tiếp phụ nữ

Xuân Trúc kêu lên:

-Cái gì?

Gã rít giọng:

-Không tiếp phụ nữ, đó là thông lệ của cậu chủ tôi.

Không kịp đề cô nói thêm lời nào nữa, cánh cửa cổng han rỉ lại được đẩy thật mạnh và đóng sầm lại.

Thật là tệ hại. Xuân Trúc cười nhạt. Không tiếp phụ nữ. Cô chưa hề nghe một câu nói tương tự như thế. Không hiểu gã chủ nhân Thanh Lâm thù phụ nữ đến cỡ nào mà lại có cái thông lệ kỳ cục ấy.

Xuân Trúc vội nghĩ đến ông quản gia Kiến Phúc nhưng vội xua đi ý nghĩa đó trong đầu. Cô không thể để ai thay cô giải quyết việc này. Đích thân cô may ra mới có thể dàn xếp được.

Nhưng không sao. Nếu gã Lữ Nguyên ấy không muốn tiếp phụ nữ thì cô sẽ có cách để gã phải thay đổi thông lệ kỳ quái đó. Ông Kiến Phúc tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy chỉ sau mấy phút xuất phát chiếc Cadillac lại quay trở về Mặc Thủy.

Ông vội hỏi:

-Cô Hai không đến công ty sao?

Nhảy ra khỏi xe Xuân Trúc hỏi nhanh:

-Chú có thể cho tôi mượn bộ quần áo của chú không?

Ông Kiến Phúc sốt sắng:

-Vâng.... cô Hai chờ tôi một lát.

Trở lại với một bộ quần áo đã được ủi tinh tươm, ông quản gia lặng nhìn Xuân Trúc phóng nhanh lên mấy bậc thang và mất hút trong hành lang.

Vốn là một người đã sống ở đây hơn hai mươi năm, ông đủ khôn ngoan để biết lúc nào cần hỏi lúc nào cần im lặng. Giờ thì câm lặng và mở to mắt để quan sát.

Xuân Trúc đóng chặt cửa phòng. Cô vội mở hộc tủ lấy một chiếc lọ bột màu nâu và bộ ria mép. Hóa trang vốn là sở trường của cô. Trong những dạ vu hóa trang, không bao giờ bạn bè phát hiện ra cô cả.

Chỉ ít phút sau, trong gương phản chiếu một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi với hàng ria mép trong có vẻ đa tình.

Không lái chiếc Cadillac, Xuân Trúc quyết định đi bộ sang Thanh Lâm biệt thự. Sau một hồi chuông gã làm công lại xuất hiện và rít lên:

-Ông cần gặp ai?

Cách xưng hô của hắn cho Xuân Trúc biết là cô hóa trang rất đạt, cho dù cô mới gặp gã cách đây không lâu nhưng gã đã không nhận ra cô.

Giọng cô ồm ồm:

-Tôi muốn gặp Lữ Nguyên.

Gã rít lên:

-Ông có hẹn trước chứ?

-Đúng thế...

Sau khi cẩn thận khóa trái cửa cổng lại, gã làm công hát hàm:

-Đi theo tôi.

Gã dắt Xuân Trúc đi xuyên qua tiền sảnh rộng mênh mông. Một chiếc sân lớn chia cắt ngôi biệt thự ra làm hai mảnh. Giữa hai mảnh lớn ấy là một sân chơi. Có một người đàn ông đang đứng quay lưng với cô, hai quả tạ đang trong tay của gã.

Gã làm công cao giọng:

-Bẩm, cậu chủ có khách.

Xuân Trúc hết sức bối rối. Trước mặt cô là một pho tượng đàn ông thật đẹp màu đồng hun. Chỉ với một chiếc quần short, người đàn ông đã phô bày gần như trọn vẹn vẻ đẹp của cơ thể tráng kiện. Giá như cô có thể biến khỏi nơi đây ngay lập tức thì hay biết mấy.

Nhưng không còn kịp nữa. Nghe tiếng gọi của người làm công, chủ nhân của Thanh Lâm biệt thự quay đầu lại. Xuân Trúc kêu lên:

-Ôi....

Trước mặt cô, không ai xa lạ chính là tên đàn ông.... ăn cướp ở trong rừng. không ngờ bỗng lại có một cuộc tái ngộ bất ngờ như thế.

Nhìn thấy khách, ném hai quả tạ vào góc sân với cung cách thật điệu nghệ Lữ Nguyên lên tiếng:

-Ông cần gặp tôi?

Xuân Trúc cố giữ cho giọng mình không rung lên:

-Đúng thế.

Lữ Nguyên ngạc nhiên:

-Sao ông không đến công ty của tôi mà lại đến đây?

Xuân Trúc đành bịa:

-Tôi đã đến công ty nhưng người ta cho tôi biết là ông đang có mặt ở nhà.

Lữ Nguyên mỉm cười:

-Tôi có thói quen đến công ty sau tám giờ sáng.

Xuân Trúc rửa thầm, đó là một thói quen....lười biếng.

Lữ Nguyên so vai giải thích:

-Tôi muốn giành thật nhiều thời gian cho môn cử tạ. Rất tiếc là ông đã đến vào giờ này, lúc mà tôi đang tập luyện.

Xuân Trúc vội nói:

-Được thôi. Tôi không dám làm phiền ông vào lúc này. Xin chào.

Không kịp để Lữ Nguyên nói gì thêm cô đã quay lưng rảo bước.

-Khoan đã....

Giọng Lữ Nguyên vang lên sau lưng cô. Xuân Trúc thầm kêu trời. Cô thà để cho Lữ Nguyên xây đếnchục nhà máy bên cạnh Mặc Thủy biệt thự còn hơn là đứng đối diện với một tên đàn ông chỉ độc nhất một chiếc quần short trên người.

Đi qua mùa đông

Chương 3

Chùng như mọi mắt, một lát sau Xuân Trúc hạ thấp tầm nhìn xuống kèm theo một câu xanh dờn:

-Nếu muốn tiếp tôi, ông nên.....mặc áo quần đàng hoàng một chút.

Lữ Nguyên chăm chú nhìn cô rồi cười lớn:

-Xin lỗi.....Nhưng do ông đó thôi. Ông đã đi vào sân tập của tôi mà không thông báo trước.

Xuân Trúc ngắt ngứ. Kể ra hẳn ta cũng có lý. Dặm mấy bước để đi lấy chiếc áo thun khoát vào người nhưng nghĩ sao Lữ Nguyên đứng lại. Anh phẩy tay:

-Xin lỗi ông vậy. Tôi còn tiếp tục thêm một lát nữa. Mong ông không phiền lòng nếu tôi vẫn ăn mặc như thế này.

Xuân Trúc đỏ bừng mặt. Thật là xui không thể tả. Định chơi khăm Lữ Nguyên về thông lệ không tiếp phụ nữ của anh ta không ngờ cô lại trúng đòn....hồi mã thương ngay vào tim.

Đột nhiên Lữ Nguyên gắng hỏi:

-Thế ai đã cho ông địa chỉ nhà tôi?

Xuân Trúc lúng túng:

-Cô thư ký.

Lữ Nguyên cười nhạo:

-Tóc dài hay ngắn?

Bộ não của Xuân Trúc hoạt động nhanh hơn điện tử. Trả lời tóc dài hay ngắn đều có thể sai với xác suất.... năm mươi phần trăm. Cô chọn giải pháp tình thế:

-Tóc không dài cũng không ngắn.

Lữ Nguyên cười lớn:

-Tôi không tuyển dụng phụ nữ làm thư ký. Không có một cô thư ký nào ở công ty của tôi cả.

Xuân Trúc tưởng chừng như đất đang sụp lở dưới chân cô. Nhưng chẳng hiểu sao trong giây phút khốn đốn nhất cô lại trấn tĩnh được để không.....dùng đến chước thứ ba mươi sáu.

Lữ Nguyên nhíu mày:

-Ông đã biết giá cả phê nhân ở chỗ chúng tôi rồi chứ?

Xuân Trúc hít một hơi thật sâu:

-Vâng....

Lữ Nguyên khàn giọng:

-Bao nhiêu?

Xuân Trúc vùng vẫy tay:

-Cung như giá ở những nơi khác.

Lữ Nguyên nhìn như xoáy vào đôi mắt mà anh phát hiện ra rất quen. Với một màu mắt thì dù ở đâu anh cũng không thể lẫn được. Giọng anh trầm trầm:

-"Ông" có biết là "ông" đã làm phiền tôi lắm không?

Xuân Trúc giận dữ:

-Làm phiền à? Ông có kiểu nói chuyện với khách hàng như thế hả? Khách hàng là thượng đế ông hiểu không?

Lữ Nguyên nhún vai tuyên bố:

-"Ông" không phải làthượng đế của tôi.

Trước khi Xuân Trúc kịp hiểu ra chuyện gì thì Lữ Nguyên đã bất thần giật lấy hàng rìa mép giả của cô.

Giọng anh phần nộ:

-Ai cho phép cô vào đây?

Xuân Trúc hét lên:

-Tôi muốn gặp chủ nhân của Thanh Lâm biệt thự.

Lữ Nguyên lạnh mặt:

-Tôi đây. Nhưng tôi không tiếp phụ nữ. Đó là thông lệ.

Xuân Trúc nhếch môi:

-Một thông lệ ngớ ngẩn.

Lữ Nguyên nheo mắt:

-Không phải là.....xuân ngọc à? Cô rất thích dùng từ ngữ đó kia mà.

Xuân Trúc thần nhiên đáp:

-Nếu anh muốn, cũng có thể gọi là như thế.

Một người làm công đi ngang qua chỗ hai người, Lữ Nguyên búng ngón tay:

-Lấy cho tôi chiếc áo.

Quay lại nhìn Xuân Trúc bằng đuôi mắt, anh ta cao giọng phán:

-Điều đó không có nghĩa là tôi bằng lòng tiếp cô đâu.

Xuân Trúc châm chọc:

-Bộ anh có hận thù với phụ nữ sao?

Lữ Nguyên nhướng mày:

-Đó không phải là việc của cô. Cô có đúng một nửa phút đứng đó chờ người làm công của tôi....đẩy cô ra cửa.

Xuân Trúc cười nhạt:

-Tôi chưa gặp một tên đàn ông nào bất nhã như anh cả.

Vừa lúc đó gia nhân của anh quay trở lại với chiếc áo trên tay. Lữ Nguyên choàng áo vào người giọng rắn rỏi:

-Hãy đưa...."ông" ta ra cổng.

Nói xong, anh ta thần nhiên đi ra vườn. Xuân Trúc âm ức nhìn theo gã đàn

ông cao ngạo ấy. Quay phắt lại nhìn gia nhân của Lữ Nguyên, cô hắng giọng:

-Tôi là chủ của biệt thự Mặc Thủy.

Lời giới thiệu của cô như giọt nước rơi tòm xuống đại dương. Gã gia nhân giọng khá lạnh lùng:

-Thì ra là cô đã giả trang.

Xuân Trúc kiêu hãnh:

-Với cách đó ít nhất tôi đã buộc ông chủ của anh vào lưới nhật bóng. Có lẽ tôi là người phụ nữ duy nhất lọt vào ngôi biệt thự.....thổ tả xuống cấp này.

Gã gia nhân khàn giọng:

-Sẽ không có lần thứ hai cho cô đâu. Giờ thì mời cô đi ra.

Xuân Trúc ngẩng cao đầu tuyên bố:

-Tôi muốn đối thoại với tên chủ nhân cao ngạo ấy.

Gã gia nhân sầm nét mặt:

-Không thể được.

Xuân Trúc bắt bẻ:

-Tại sao lại không thể chứ. Đừng đem cái thông lệ vợ vắn ấy nói với tôi.

Gã gia nhân đe dọa:

-Nếu cô không lui gót, con Xồm sẽ buộc phải làm chuyện đó.

Dứt lời, gã gia nhân huýt gió một tiếng. Từ phía sau nhà, con Xồm phóng ra như một mũi tên.

Quên cả gã gia nhân đang nhìn cô với ánh mắt tức giận, Xuân Trúc nghiêng đầu nhìn vào chân con Xồm. Giọng cô đầy ân hận:

-Chú mày đã bình phục rồi sao? Suốt một tuần nay, ta đã có ý đi tìm chú mày nhưng không gặp. Không ngờ chú mày lại ở đây, ngay bên cạnh ngôi nhà của ta.

Gã gia nhân chỉ vào Xuân Trúc và huýt gió một hiệu lệnh tán công. Ngược lại với dự đoán của gã, con Xồm lại ngoáy tích đuôi mừng rỡ khi gặp lại Xuân Trúc.

Cô đã tông gãy chân của con Xồm. Nhưng những cử chỉ thân thiện của cô hôm đó đã ăn sâu vào ký ức của nó.

Xuân Trúc cúi xuống vuốt nhẹ bộ lông mềm như tơ vàng của con Xồm, giọng cô chân thành:

-Ta mừng quá, chú mày bình phục nhanh hơn ta tưởng.

Con Xồm cọ mũi vào những ngón tay thon nhỏ của cô. Cử chỉ của nó không có gì là thù địch.

Gã gia nhân dậm chân:

-Xồm, mày không nghe tao ra lệnh hay sao?

Đứng phắt lên nhìn gã gia nhân bằng ánh mắt bức tức, Xuân Trúc phán:

-Con Xồm vẫn hiểu biết hơn người đấy.

Trước ánh mắt ngờ ngàng của gã gia nhân, Xuân Trúc đi một mạch ra vườn.

Lữ Nguyên đang gồng tay đấm liên hồi vào cái bao cát treo lủng lẳng trên cành cây.

Ồi nhìn anh ta chẳng khác nào một tay sát thủ. Vừa nhìn thấy cô anh ta quát lên:

-Cô chưa chịu về sao?

Gã gia nhân học tốc chạy tra thờ hỗn hển:

-Cô ta không chịu đi ra cổng. Thật đúng không có ai lì lợm như cô này cả.

Con Xồm cũng có mặt. Nó chồm chồm lên mặt Lữ Nguyên và đùa với anh.

Búng ngón tay tróc tróc với con Xồm, Lữ Nguyên nheo mắt nhìn Xuân

Trúc:

-Cô còn nhớ con Xồm chứ?

Xuân Trúc trầm giọng:

-Vâng...

-Suýt chút nữa cô đã hóa kiếp cho nó rồi.

Xuân Trúc chùng giọng:

-Suốt một tuần nay tôi đã đi tìm nó nhưng không gặp, lại không hề nghi là nó chỉ cách tôi một vườn hoa sao nhái.

Lữ Nguyên nhếch môi:

-Cô tìm nó làm gì?

Xuân Trúc thờ dài:

-Làm cho một con vật đau đớn đó là nỗi thất vọng và ân hận của tôi. Rất may là con Xồm đã hồi phục.

Lữ Nguyên nghiêm nét mặt:

-Ta trở lại cô chuyện đi. Tôi không muốn cô ở trong..... giang sơn của tôi.

Vậy xin mời cô về cho.

Xuân Trúc nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như thép:

-Thế anh tưởng tôi thích đứng trong một vườn hoa điêu tàn tơi tả như thế này lắm sao?

Lữ Nguyên nheo mắt nhìn sừng cô rồi nhận xét:

-Cô hết như một con nhím đang xù ra những chiếc lông nhọn. Ai cho phép cô nói với tôi cái giọng khiêu khích như thế?

Xuân Trúc nhún vai:

-Vì cách tiếp khách có một không hai của anh.

Châm dứt câu chuyện với Xuân Trúc, Lữ Nguyên đấm tay vào bao cát mấy cái liên tiếp, nhưng nghi sao anh lại ngừng tập quay lại hỏi:

-Nào, nói đi cô muốn gặp tôi để làm gì?

Xuân Trúc trầm giọng:

-Có phải anh định xây dựng một nhà máy chế biến cà phê ở ngay đây?

Lữ Nguyên cười khẩy một tiếng anh chế nhạo:

-Cô muốn bỏ vốn cho tôi xây dựng hay sao mà hỏi?

Xuân Trúc phán:

-Có mà điên.

Lữ Nguyên giận dữ:

-Có xây hay không xây nhà máy cung đâu có liên quan đến cô.

Xuân Trúc mím môi lại:

-Nhà máy của anh sẽ làm ô nhiễm bầu không khí trong lành ở đây. Lẽ ra ở vườn hoang sao nhái ấy là một hoa viên hơn là một nhà máy.

Lữ Nguyên nhướng mày:

-Thế theo cô tôi phải.....xây dựng nhà máy mà cô vừa nói ấy ở đâu? Tại trung tâm thành phố chẳng?

Xuân Trúc ngắc ngứ:

-Tôi không biết.

Lữ Nguyên mai mỉa:

-Hay là cô sợ nhà máy ấy.....làm xấu Mặc Thủy biệt thự vốn được xem là một biệt thự đẹp nhất vùng này?

Xuân Trúc lúng túng trốn ánh mắt dữ dội của Lữ Nguyên. Giọng cô lạc đi:

-Nếu được, tôi sẽ mua lại vườn hoang sao nhái bạt ngàn ấy với mộtgiá cắt cổ. Tôi có đủ tiền để mua nó.

Lữ Nguyên cười lớn:

-Cô định trả bao nhiêu?

Xuân Trúc không hiểu sao trước tên đàn ông cao ngạo này, dường như cô không còn là một con người mạnh mẽ đầy quyết đoán nữa. Mạnh mẽ vốn là tính cách của cô, vậy mà giờ đây cô chột lúng túng một cách kỳ lạ.

Cô chùng giọng:

-Tùy vào yêu cầu của anh, và tùy vào giá cả trên thị trường. Nhưng tôi hứa là một con số đầy mơ ước.

-Cho ai?

Xuân Trúc nheo mắt:

-Di nhiên là cho anh.

Lữ Nguyên lạnh lùng phán:

-Tôi không.....mơ ước quái gì cả. Hãy dẹp đi những ý nghĩ ngông cuồng của cô và một cuộc thương thảo mà tôi không hề chờ đợi.

Xuân Trúc âm ỉ phán:

-Tôi sẽ ngăn cản chuyện anh xây dựng nhà máy bên cạnh Mặc Thủy với bất cứ giá nào.

Lữ Nguyên cười chế nhạo. Trước mặt anh là một cô gái đẹp không thể tả với bộ quần áo rộng thùng thình của một tên đàn ông nào đó. Không thể hiểu cô đã đào đâu ra ý tưởng lạ lùng hóa trang xông vào đây. Còn đầu tóc giả nữa.

Thật hết chỗ nói.

Nếu không nhận ra đôi mắt rất đẹp và rất ấn tượng của cô, có lẽ anh đã bị cô

qua mặt.

Không. Một Mỹ Đông với anh là quá đủ. Anh không muốn bị rắc rối với những phụ nữ xinh đẹp chút nào.

Giọng anh cao ngạo:

-Tôi sẽ chờ để xem cô có thể làm được những gì. Còn bây giờ xin cô vui lòng.....Tôi không muốn bị dang dở một buổi tập.

Lột phẳng chiếc áo pull và vo tròn nó lại trong tay. Lữ Nguyên ném lên chiếc xích đu gần đó.

Đó là cách hay nhất mà anh chọn để tống khứ cô. Đồ bưng mặt Xuân Trúc lao ra khỏi cổng như mũi tên bắn. chưa bao giờ cô tức giận đến thế....

Đi qua mùa đông

Chương 4

Đang cho chiếc Cadillac chạy xuống một con dốc, từ xa Xuân Trúc bỗng nhận ra Lữ Nguyên. Anh ta đang rạp mình trên chiếc mô tô bụi bặm với tốc độ khá nhanh.

Xuân Trúc liền tăng tốc đuổi theo chiếc mô tô. Cô bề vô lăng và định qua mặt để gã đàn ông cao ngạo này có dịp được.....hít bụi và khói. (Bụi đất đỏ cao nguyên thì khỏi chê. Chỉ mới tưởng tượng ra một cảnh như thế, Xuân Trúc đã cảm thấy hả hê).

Bin.....Bin.....Bin....

Xuân Trúc nhún một hồi còi dài. Nhìn vào kính chiếu hậu. Lữ Nguyên nhận ra cô rất nhanh. Nhưng thay vì tấp xe vào lề, anh lại cố tình giảm ga chạy.....tà tà trước chiếc Cadillac.

Bin.....Bin.....Bin....

Hệt như một anh chàng.....điếc, Lữ Nguyên vẫn không chịu nhường đường để chiếc Cadillac vượt qua.

Xuân Trúc chồm ra khỏi xe quát lên:

-Cái.....anh kia, bộ chán sống sao?

Một cái nhún vai cao ngạo thay cho câu trả lời, chiếc mô tô thành vật cản trước mũi chiếc Cadillac.

Thở dài với vẻ hậm hực, Xuân Trúc đành chấp nhận giảm ga. Đường hẹp và quanh co nên cô không thể vượt qua Lữ Nguyên. (Giận không thể tả vì không phải Lữ Nguyên mà bây giờ chính cô lại là kẻ hít bụi.)

Xuân Trúc hậm hực bấm còi.

Bin.....Bin.....Bin....

Tiếng còi xe của cô coi bộ chẳng si nhê gì. Không thể chịu thua tên đàn ông

cao ngạo này được. Bằng một cú xoay vô lăng kèm theo cái nhấn ga thật điệu nghệ, chiếc Cadillac thúc nhẹ vào chiếc mô tô và làm nó ngã kênh ra mặt đất. Rồi một cú nhấn thắng tiếp theo làm chiếc Cadillac đứng khựng lại như nhảy bậc lên.

Chỉ còn đúng nửa gang tay là đã có một tai nạn nhỏ. Nhưng Xuân Trúc đúng là một tay lái xe điệu nghệ. Cú hất nhẹ ấy vừa đủ để Lữ Nguyên bị hạ đo ván Chưa kịp mím cười với.....chiến công lập được thì cô hết hồn khi thấy Lữ Nguyên.... bay về phía cô với vẻ mặt nghiêm trọng. Chỉ thiếu chút nữa là khuôn mặt xinh đẹp của cô đụng phải hàng ria mép của anh. Anh hét lên:

-Cô vừa làm trò gì thế?

Xuân Trúc giọng lì lợm:

-Thế anh có thuộc luật giao thông không?

Lữ Nguyên hằm hè:

-Cô muốn gì? Một con Xôm què cẳng vẫn chưa đủ cô khôn ra sao?

Xuân Trúc nhướng mày:

-Tại anh cố tình cản đường chiếc Cadillac?

Lữ Nguyên phẩy tay:

-Cô định cho tôi hít bụi đỏ chứ gì? Đùng hòng.

Xuân Trúc héch cao mũi lên:

-Kể ra anh cũng có.....một chút thông minh khi hiểu được điều đó. Nếu không muốn bị hít bụi đường thì dễ ợt à. Cứ sang nhượng vườn sao nhái hoang ấy cho tôi là xong.

Lữ Nguyên giật mạnh cửa xe hất hàm:

-Bước xuống xe đi cô....Hai.

Vẫn ngồi yên trên ghế, Xuân Trúc mím môi lại. Vẻ giận dữ của Lữ Nguyên dù sao cũng làm cô hơi sợ hãi. Lúc cô cố tình làm cho chiếc mô tô ngã, cô đã không nghĩ đến sự trả đũa của anh.

Cô khịt mũi:

-Anh không có quyền ra lệnh cho tôi. Chưa có ai nói với tôi bằng giọng như thế.

Lữ Nguyên mai mỉa:

-Tôi biết, cô Hai là người có nhiều quyền hành, là chủ nhân của Mặc Thủy biệt thự và chủ nhân của một sản nghiệp đồ sộ. Mọi người đều tuân lệnh cô Hai. Nhưng với một tên đàn ông như tôi, cô Hai nên buồn đi là vừa.

Xuân Trúc lừ mắt:

Tôi cảm anh nói cái giọng khiêu khích ấy. Có cô Hai hay cô chiêu cung thầy kệ tôi.

Lữ Nguyên cười lớn:

-Lại cấm, lại ra lệnh. Thế cô Hai nghĩ là cô Hai có nhiều quyền hành cả ở bên ngoài khuôn viên Mặc Thủy nữa sao? Thật là khôi hài.

Khoanh tay trước ngực Xuân Trúc khàn giọng phán:

-Nếu có nhiều tiền người ta có thể làm được nhiều thứ.

Lữ Nguyên nhướn mày:

-Thế thì....thử mua vườn hoang sao nhái đi, để xem đồng tiền có thể giúp cô trở thành chủ nhân của nó không.

Xuân Trúc âm ức:

- Cái vườn hoang ấy chỉ làm.....xấu thêm Mặc Thủy.

Lữ Nguyên cười nhạo:

-Nhưng đâu có dễ mua.

Xuân Trúc háy Lữ Nguyên một cái. Đúng là âm ức thật. Đã không bán cho cô, Lữ Nguyên còn trêu tức. Nheo mắt nhìn cô, Lữ Nguyên hất hàm:

-Xuống xe đi cô Hai. Ai cho phép cô tông vào xe tôi?

Xuân Trúc quắc mắt lên:

-Nếu tôi không xuống?

Lữ Nguyên so vai:

-Có rất nhiều cách để buộc cô phải làm chuyện đó.

Xuân Trúc không biết Lữ Nguyên chỉ hăm dọa cô hay là anh sẽ.....dùng vũ lực để kéo cô xuống. Mà anh ta có dùng vũ lực không hay là....

Xuân Trúc không dám nghi tiếp. Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lạnh của anh cô chợt thất mình đã đùa với lửa. Lẽ ra thì cô không nên gây gổ với một tên đàn ông một nơi vắng vẻ như thế này.

Lữ Nguyên cao giọng:

-Sao?

Xuân Trúc hít một hơi thật dài:

-Tôi muốn biết anh yêu cầu tôi xuống xe để làm gì?

Lữ Nguyên cười nhạo:

-Tất nhiên không phải để tôi...hôn cô.

Xuân Trúc trừng mắt cảnh cáo Lữ Nguyên. Anh ta tỉnh bơ phán:

-Cô đã làm ngã chiếc mô tô của tôi thì phải tự tay dựng nó dậy. Báo cho cô biết nếu cô bước xuống, không còn cách nào hơn là tôi phải.....bế cô xuống đấy.

Xuân Trúc suy nghĩ thật nhanh. Cô không thể trốn chạy bằng cách nổ máy và phóng thật nhanh chiếc Cadilac vì điều đó khác gì chiếc mô tô đang nằm đổ kênh trước mặt sẽ bẹp như cái bánh tráng. Rồi nữa, Lữ Nguyên sẽ không ngần ngại truy đuổi cô đến cùng. Anh ta sẽ không tha thứ cho hành động ngoan cố của cô.

Thở hắt một cái, cô đành bước xuống xe. Gã đàn ông này không chừng dám.... ôm cô lắm, nếu cô cứ ngồi yên một chỗ mà suy nghĩ.

Giọng Lữ Nguyên đặc ý:

-Ít ra thì cô cũng không đến nổi cứng đầu lắm.

Nhìn như xoáy vào đôi mắt cao ngạo của Lữ Nguyên, Xuân Trúc phán:

-Thật tình tôi chưa gặp một tên đàn ông nào thô lỗ như anh cả.

Lữ Nguyên tỉnh bơ:

-Thế cô nghi là tôi sẽ trải thảm đỏ dưới chân cô sao? Nếu cô nghi tên đàn ông nào cung sẵn sàng làm đẹp lòng cô thì cô đã lầm. Nào xin mời cô hãy đến dựng chiếc mô tô của tôi lên....

Xuân Trúc giận dữ:

-Nếu tôi nói là.....không bao giờ thì sao?

Lữ Nguyên xỏ hai tay vào túi quần:

-Đó là một câu trả lời mà chắc chắn cô sẽ hối hận.

Xuân Trúc nhếch môi:

-Anh định đe dọa tôi sao?

Lữ Nguyên nhướn mày:

-Không phải là đe dọa mà là một sự cảnh báo.

Xuân Trúc ước lượng khoảng cách từ cô đến Lữ Nguyên. Đó là một khoảng cách an toàn. Lữ Nguyên đứng trước mặt cô với vẻ lạnh lùng cao ngạo cố hữu. Quần kaki màu ốc bươu, áo pull màu đồng thau. Mái tóc bông bênh với đôi mắt thông minh dưới hàng mày rậm. Nếu có ai ngỡ anh là một diễn viên điện ảnh, cung có thể..... thông cảm với họ được.

Xuân Trúc lùi lại một bước. Dù sao cô cung không nên đùa với lửa. Cho dù Lữ Nguyên có lôi cuốn đến đâu thì lửa vẫn là lửa.

Lữ Nguyên cười nhạo:

-Cô sợ à?

Xuân Trúc so vai:

-Bắt nạt một phụ nữ, đây không phải là chuyện đáng tự hào.

Lữ Nguyên nheo mắt:

-Cô có một cái lưỡi thật sắc và lợi hại. Nhưng hãy dựng chiếc mô tô của tôi lên đi cô Hai....

Xuân Trúc so vai:

-Đã gọi tôi là cô Hai, tất nhiên anh biết là tôi không phải là người dễ thuần phục.

Lữ Nguyên nhướn mày:

-Cô Hai với những người khác chứ không phải với tôi.

Xuân Trúc buộc miệng:

-Thế trong mắt anh tôi là gì?

Lữ Nguyên nói ngay:

-Cô là một người hãnh tiến, với một tài sản kết xù được thừa kế đã vội cho mình là một con người quan trọng.

Xuân Trúc quát lên:

-Anh im đi

Lữ Nguyên nheo mắt:

-Tôi đã nói về cô rất đúng.

Xuân Trúc hăm hè:

-Đó là những nhận xét ngớ ngẩn.

Lữ Nguyên cười nhạt:

-Thế cô tưởng là tôi không biết cô đang làm tất cả mọi chuyện để chống lại tôi sao? Cô đã giấu mặt nhờ một người làm trung gian mua lại công ty của tôi, mua lại Thanh Lâm biệt thự. Quả là cô có rất nhiều tiền nên mới nhiều tham vọng như thế.

Xuân Trúc ngắc ngư nhìn Lữ Nguyên. Cô không ngờ Lữ Nguyên có thể biết được những chuyện cô đã làm. Nhưng suy cho cùng, cô chẳng làm điều gì phải hổ thẹn với lương tâm. Để giữ được vẻ đẹp của Mặc Thủy cô đã không tiếc tiền. Chỉ tiếc là gã đàn ông đang đứng trước mặt cô lại không khoái tiền mà chỉ thích hành hạ người khác. Chỉ mới nghĩ đến một nhà máy mọc sừng sững bên cạnh Mặc Thủy, Xuân Trúc đã cảm thấy đau lòng.

Cô yêu vẻ đẹp của Mặc Thủy. Chưa bao giờ cô nghĩ đến chuyện phải lìa xa nó.

Lữ Nguyên nở một nụ cười kiêu bạc:

-Tất cả những gì cô làm chỉ là một trò đùa. Tôi sẽ xây dựng một nhà máy với quy mô đồ sộ nhất.

Xuân Trúc khản giọng:

-Anh có thể xây dựng một nhà máy ở một nơi khác mà. Tại sao anh cố tình gây khó khăn cho tôi?

Lữ Nguyên cười thành tiếng:

-Thế cô biết điều tôi ghét nhất trong đời là gì không?

Xuân Trúc mở to mắt nhìn Lữ Nguyên. Anh có quá nhiều thứ để ghét. Cô cần gì phải biết anh ta ghét thứ gì.

Lữ Nguyên cao giọng:

-Làm theo sự sai khiến của phụ nữ đó là điều tôi chúa ghét.

Xuân Trúc kêu lên:

-Chỉ là một sự điều đình, một sự thương lượng mà thôi. Tôi đâu có sai khiến ai.

Lữ Nguyên nhếch môi:

-Cho dù là gì đi nữa thì cũng là kiêu mè nheo của phụ nữ. Nhất là một phụ nữ.....đẹp như cô.

Xuân Trúc đỏ bừng mặt. Cô biết là mình rất đẹp. Thế nhưng kiêu khen như mắng của Lữ Nguyên đúng là lạ kỳ.

Lữ Nguyên hắng giọng:

-Chúng ta quay về chuyện cu đi.

Xuân Trúc ngơ ngác:

-Cái gì?

Lữ Nguyên chế nhạo:

-Cô vẫn chưa dựng chiếc mô tô lên cho tôi.

Xuân Trúc lạnh giọng:

-Không bao giờ

-Cô không sợ tôi sao?

Xuân Trúc lắc đầu:

-Không....

-Vì sao?

-Tôi nghĩ có thể là anh.....khá hơn một chút chứ không đến nỗi tệ.

Lữ Nguyên chăm chú nhìn cô một chút rồi phá lên cười:

-Tôi đã nói lúc nãy rồi đó. Cô có một cái lưỡi thật sắc. Khôngkhá chút nào, nhưng dù ghét những cô gái đồng đánh như cô đến đâu tôi cũng không để cho cô phải dựng cái đồng sắt kia lên đâu.

Nói xong, Lữ Nguyên khập khễnh tiến về phía chiếc mô tô. Xuân Trúc nhìn sững vào chân anh. Chiếc quần bị rách bươm ở đầu gối và lấm tẩm những giọt máu.

Cô lao nhanh đến bên anh, giọng hốt hoảng:

-Sao nãy giờ anh không nói?

Lữ Nguyên cao mày:

-Nói cái gì?

Xuân Trúc ấp úng:

-Nói là anh bị chảy máu ở đầu gối, bị đau khiến không thể đi đứng bình thường được.

Lữ Nguyên nheo mắt:

-Để cô lái chiếc Cadillac chở tôi đến.... bệnh viện chẳng? Hay để cô suýt xoa với vẻ mặt sốt ruột y hết lúc ngồi bên cạnh con Xòem. Có lẽ chủ của nó và nó số phận đều như nhau khi gặp cô.

Xuân Trúc bối rối:

-Tôi xin lỗi...

Lữ Nguyên cười nhạo:

-Tôi cần lời xin lỗi của cô để làm gì vậy nhỉ?

Hít một hơi dài, Xuân Trúc khịt khịt mũi:

--Không để làm gì cả. Nhưng lúc còn sống, ba tôi đã dạy khi có lỗi điều trước tiên là phải biết nhận lỗi về phần mình. Còn người ta có tha thứ hay không lại là chuyện khác.

Lữ Nguyên so vai:

-Cô định khóc thật sao? Tôi không phải là một tên đàn ông khoái nhìn nước mắt của phụ nữ đâu.

Xuân Trúc gật đầu:

-Tôi biết.

Lữ Nguyên vặn lại:

-Biết gì?

Xuân Trúc nói một hơi:

-Anh là một anh chàng đá lạnh, kiêu ngạo có mối thù truyền kiếp với phụ nữ. Còn lâu tôi mới khóc trước mặt anh.

Lữ Nguyên nhướn mày:

-Cô đã vẽ một bức chân dung bị méo mó rồi đấy.

Dứt lời anh cuối người để dựng chiếc mô-tô nhưng Xuân Trúc đã xăng xái nắm lấy đuôi xe và nâng lên.

Lữ Nguyên đẩy cô ra:

-Không cần đâu cô Hai. Tự tôi có thể làm được.

Vì bất ngờ nên Xuân Trúc ngã chúi xuống đất.

-Ui da...

Một mảnh thủy tinh trên cát cửa mạnh vào ngón tay của cô. Không giấu được lo lắng, Lữ Nguyên vội hỏi:

-Cô sao vậy?

Xuân Trúc giấu bàn tay sau lưng:

-Không sao cả.

Lữ Nguyên giọng nghiêm khắc:

-Cô chìa tay ra xem nào.

Không đáp lại lời anh, nắm chặt ngón tay đau buốt Xuân Trúc vội vã đi đến chiếc Cadillac và nhảy lên.

Cô giấu cơn đau trước mặt gã đàn ông cao ngạo mà Xuân Trúc cho rằng những cử chỉ yếu mềm của cô sẽ làm cô bị tổn thương trước mặt hắn hơn bao giờ hết, Xuân Trúc cho chiếc Cadillac nổ máy. Lữ Nguyên hét lên:

-Cô không sao chứ?

Xuân Trúc kiêu hãnh đáp:

-Không

Lữ Nguyên đẩy chiếc mô-tô sang một bên để tránh đường cho cô. Chiến tranh tạm lắng xuống. Những bụi đất đỏ tung lên khi chiếc Cadillac rùng lên.....

Đi qua mùa đông

Chương 5

Ông quản gia Kiến Phúc thất kinh khi nhìn thấy ngón tay tủa đầy máu của Xuân Trúc. Giọng ông hét hoảng:

-Cô Hai.....Đã xảy ra chuyện gì cho cô Hai thế?

Xuân Trúc trầm tĩnh:

-Chú lấy còn mang ra đây cho tôi và đừng làm lớn chuyện như vậy. Chỉ là một rủi ro nhỏ mà thôi.

Ông Kiến Phúc vội nói:

-Cô Hai chờ tôi một lát....

Vụt chạy đi, chỉ một thoáng ông quản gia trở lại với bông gòn, còn thuốc đỏ và cả Đông Thu.

Đông Thu tròn mắt:

-Chị Hai bị sao vậy?

Xuân Trúc cố gượng cười:

-Không có gì quan trọng. Trên đường trở về nhà, chị đã vô ý đụng phải một mảnh thủy tinh lúc nhặt sỏi bên dòng suối.

Đông Thu ngạc nhiên:

-Em cung từ suối trở về tức thời. Sao em không thấy chị?

Xuân Trúc ngắc ngứ:

-Chị quên mất. Không phải ở bên suối mà ở trên con dốc. Một mảnh thủy tinh trên con dốc đã cứa vào tay chị.

Đông Thu hỏi lại:

-Thế không lẽ chị lại đi.....nhặt sỏi trên dốc?

Xuân Trúc trách nhẹ:

-Đồ còn lên tay dùm chị đi. Cứ lo hỏi gì đâu.

Đông Thu cười:

-Quên. Để em sát trùng vết thương cho chị. Nhưng thú thật là em rất ngạc nhiên khi chị cung bày đặt lang thang lượm sỏi như mấy đứa con nít.

Ông Kiến Phúc yên lặng quan sát Xuân Trúc. Cô chợt ngẩng đầu lên và bắt gặp cái nhìn đầy nghi hoặc ấy nên liền lảng qua chuyện khác:

-Em đi chơi mới về à?

Đông Thu sôi nổi:

-Bửu Nam đưa em về tận nhà bằng chiếc dream của em rồi sau đó lấy xe em đồng luôn.

-Thế xe của Bửu Nam đâu?

Đồ còn lên ngón tay Xuân Trúc, Đông Thu cười khanh khách:

-Chiếc xe thổ tả của Bửu Nam đang nằm ăn vạ trong một quán sửa xe.

Xuân Trúc mỉm cười:

-Em nói gì mà ghê thế? Xe gì mà....thổ tả.

Đông Thu giòn giã:

-Đây là chị không biết đấy thôi. Mỗi lần Bửu Nam chở em đi chơi, lần nào cũng có sự cố. Hầu như mấy quán sửa xe đều quen mặt với anh ấy.

Xuân Trúc trầm giọng:

-Chị thấy Bửu Nam lúc nào cũng rạp mình trên xe đua với tốc độ. Có lẽ vì thế nên xe mới hư hoài.

Đông Thu khúc khích:

-Bửu Nam cũng giống em thôi.

Xuân Trúc thở dài:

-Không chỉ ở tốc độ, chị còn thấy em với Bửu Nam giống nhau nhiều thứ. Liếc mắt nhìn ông quản gia đang khoanh hai tay nhìn ra vườn, Đông Thu cười lớn:

-Chị muốn nói Bửu Nam lông bông suốt ngày như em chứ gì?

Xuân Trúc nhú mày:

-Em cũng biết đánh giá là Bửu Nam....lông bông sao?

Đông Thu cong môi:

-Chị luôn có cách đánh giá người ta hết sức khắc khe. Hèn gì Bửu Nam không muốn chạm trán với chị chút nào.

Xuân Trúc cười nhạt:

-Thế em cho là Bửu Nam đúng hay sai? Suốt ngày cậu ta ngồi ở quán cà phê hoặc chơi bi da. Nếu chị không muốn em quen với Bửu Nam cũng chẳng có gì là lạ.

Đông Thu xụ mặt:

-Nhưng Bửu Nam là con trai duy nhất của một thương gia giàu có. Trước sau gì sản nghiệp của ba mẹ Bửu Nam cũng là của anh ấy.

Xuân Trúc lắc đầu:

-Cách suy nghĩ của em thật là đơn giản.

Đông Thu hùng hồn:

-Bửu Nam bảo là anh ấy rất thích sự hồn nhiên vô tư của em.

Xuân Trúc khẽ cắn môi. Hồn nhiên. Đó không phải là sự hồn nhiên như Đông Thu vừa mới gọi tên. Đó là sự..... ích kỷ.

Ngay lập tức cô vội xua đi ý nghĩ ấy trong đầu. Cô rất yêu Đông Thu. Cô không muốn gán ghép cho Đông Thu bất cứ một điều gì đó không tốt.

Xuân Trúc phàn:

-Bửu Nam không thể ham chơi giống em được.

Đông Thu chu môi:

-Thế nếu Bửu Nam trở thành em rể của chị, chị có vui lòng không?

Xuân Trúc kêu lên:

-Em rể?

Đông Thu khúc khích:

-Đúng như thế. Em đã quyết định lấy Bửu Nam làm chồng.

Xuân Trúc nghiêm nét mặt:

-Không thể đùa những chuyện quan trọng như thế đâu.

Đông Thu hăm hờ:

-Em đâu có đùa. Chị nên nhớ em đã hai mươi tuổi. Bằng tuổi của em, mẹ đã có một đứa con gái đầu lòng, đó là chị.

Xuân Trúc giận dữ:

-Chuyện em yêu Bửu Nam chị không hề đồng ý nhưng lâu nay chị không quyết liệt cấm đoán lắm vì chị nghĩ rằng đến một lúc nào đó em sẽ chín chắn hơn khi đứng trước ngưỡng cửa hôn nhân. Nhưng nếu em đã có ý định chọn Bửu Nam làm bạn đời chị sẵn sàng tuyên bố là không bao giờ chị chấp nhận một câu em rề như thế.

Đông Thu kêu lên:

-Chị còn hà khắc hơn cả mẹ nữa đấy.

Xuân Trúc hắng giọng:

-Ba mẹ đã mất. Chị muốn mình sẽ thay mặt mẹ bảo bọc em.

Đông Thu giận dỗi:

-Em không phải là một đứa con nít.

Xuân Trúc rần giọng:

-Nhưng mọi suy nghĩ và việc làm của em còn nông nổi đại khờ.

Đông Thu vung tay lên:

-Chị hãy giao thử công ty cho em đi. Không chừng em còn làm được nhiều chuyện hơn chị nữa đấy.

Xuân Trúc nhìn thẳng vào đôi mắt bừng bừng của Đông Thu:

-Em cứ bốc đồng sốc nổi như thế mãi sao?

Đông Thu vùng đứng dậy hất mọi thứ tung toé. Lọ còn và băng gạc rơi lăn lóc trên tấm thảm đỏ.

Giậm chân Đông Thu hét lớn:

-Em yêu Bửu Nam. chị không thể vô lý như thế.

Xuân Trúc quát:

-Em không thể yêu một con người hoang đường như thế.

Đông Thu không muốn tỏ ra bị lép vế, cô cao giọng:

-Chị còn phong kiến hơn mấy bà già còn ăn trầu.

-Em thật là quá đáng ngang bướng.

Ông quản gia Kiến Phúc lao đến lặng lẽ nhặt lấy những thứ đang vương vãi trên sàn nhà. Khuôn mặt ông không để lộ một chút cảm xúc nào cả. Hơn ai hết ông là người biết phải ứng xử như thế nào lúc cô Hai và cô Ba cãi nhau. Thái độ im lặng câm nín là thái độ khôn ngoan nhất.

Đông Thu giận dữ:

-Tại sao lúc nào chị cũng cho em là một đứa ương bướng ngang ngạnh. Tại sao dưới cái nhìn của chị Bửu Nam luôn luôn là một người không ra gì chứ?

Xuân Trúc cao giọng:

-Không chỉ riêng một mình chị mà bất cứ những người đang hoang nào đó cũng khó mà chấp nhận được Bửu Nam. Nếu em quyết lấy hắn, quả là một

chuyện điên rồ.

Đông Thu trợn mắt:

-Kết hôn với Bửu Nam mà là điên rồ sao? Chị nên nhớ là Bửu Nam không cần tài sản mà em được thừa kế đâu.

Xuân Trúc khẳng định:

-Trong vấn đề này, tài sản không phải là lý do mà chị cản trở hôn nhân của em.

Đông Thu cười chua chát:

-Hay là vì chị chưa.....lấy chồng nên không muốn em đi trước chị vì sợ mất duyên chứ gì?

Xuân Trúc thẳng thốt:

-Em đào đâu ra ý nghĩa quái gở như thế?

Đông Thu tức giận:

-Thế thì tại sao chị lại không cho em lấy Bửu Nam? Chị muốn em phải sống bên chị suốt đời sao? Hay là chị sợ.....em chia bớt một nửa tài sản của chị khi em đi lấy chồng? Chị tham lam quá đấy.

Xuân Trúc tái tê nhìn Đông Thu. Câu cuối cùng mà cô còn có thể thốt lên được trước trước khi đi nhanh như trốn chạy trên những bậc thang cảm thách là:

-Em đã thay đổi quá nhiều, Đông Thu ạ.....

Đi qua mùa đông

Chương 6

Chiếc Dream của Đông Thu dừng trước một ngôi nhà sang trọng màu xanh da trời. Chỉ sau ba tiếng nhấn còi đầu tiên, lập tức Bửu Nam đích thân ra mở cửa.

Giọng anh vui vẻ:

-Một buổi sáng tốt lành.

Đón nhận nụ hôn phớt qua bờ má, Đông Thu đùa:

-Lu gia nhân của anh đi đâu hết trơn để cậu ấm phải ra mở cổng?

Bửu Nam cười lớn:

-Đứng trên ban công anh đã nhìn thấy em từ lúc em vòng xe trước bờ hồ ngó ngang ngó dọc.

Đông Thu nung nịu:

-Thế sao? Vậy mà lại chờ em nhấn còi mới chịu mở cổng sao.

Cười khanh khách, cô rú xe chạy thẳng vào sân. Tiếng sỏi kêu lạo sạo dưới những bánh xe. Nheo mắt ngắm Đông Thu nhảy ra khỏi xe, Bửu Nam giọng

nịnh đầm:

-Chiếc váy này em mặc rất đẹp. gọi cảm hết chỗ nói.

Đông Thu vui vẻ:

-Màu sắc của nó cung lạ như tên gọi.

Bửu Nam vuốt nhẹ bờ vai Đông Thu:

-Gọi là màu gì vậy em?

Đông Thu chớp mắt:

-Màu san hô.

Bửu Nam cười lớn:

-Lần đầu tiên anh nghe thấy đấy. Cứ như là đang ở trên biển.

Xoay một vòng thật nghịch ngợm, Đông Thu cười tươi:

-Cung vì như thế mà bà chủ shop đã chém em với một con dao thật sắc.

Bửu Nam tắc lưỡi:

-Em là nữ triệu phú mà.

Đông Thu cười:

-Nhưng còn lâu lắm em mới được như anh nói. Trong di chúc, mẹ em đã yêu cầu chị Xuân Trúc quản lý phần tài sản của em cho đến lúc em thành hôn.

Bửu Nam lắc nhẹ vai Đông Thu:

-Vậy là đâu còn xa.

Đông Thu cong môi:

-Nhưng chị ấy đã phản đối chuyện em kết hôn với anh.

Bửu Nam phá lên cười:

-Mình đi vào nhà đi em. Chuyện chị của em nếu đề cập đến coi bộ tốn mất khá nhiều thời gian đấy.

Ngồi trên ghế salon màu đỏ thật sang trọng âm cúng, Đông Thu giọng sôi nổi:

-Bên cạnh anh, em thấy hết sức thoải mái yêu đời.

Bửu Nam nháy mắt:

-Sống bên cạnh bà chị khó ưa của em có lẽ thường xuyên ngọt ngào?

Đông Thu cười:

-Chị ấy nghiêm khắc nhưng chưa đến nỗi như.....cai ngục. Cung có thể thở được chút xíu.

Bửu Nam nhún vai:

-Hô hấp kiểu ấy chán bỏ xừ. Bùng đi.

Đông Thu nung nịu:

-Pha cho em một ly chanh Rhum đi.

Bửu Nam sốt sắng:

-Có ngay....Em chờ anh gọi người làm nghe.

Nhạc được mở hết volume, như xoáy khoan màn nhĩ. Đúng như gu của cả hai người, đó là những bản nhạc Rap đang thịnh hành.

Bửu Nam nhịp nhịp chân với vẻ mặt đầy khoái trá. Tay choàng lên vai Đông Thu.

Một chiếc khay được đặt xuống với hai ly chanh Rhum có gắn nụ hồng bên trên thành ly thật điệu.

Giọng Bửu Nam ngọt ngào:

-Mời em....

Tay trong tay, Bửu Nam và Đông Thu ngồi lắc lư nhún nhảy trong tiếng nhạc mê cuồng.

Chợt Đông Thu lên tiếng:

-Chị em quyết liệt phản đối hôn nhân của chúng ta đó, giờ anh tính sao?

Bửu Nam phẩy tay:

-Điều quan trọng là trái tim của em chứ không phải là bộ óc lãnh lũng và những quyết định sắt thép của chị em. chúng ta sẽ cùng nhau tung bay xây tổ uyên ương.

Đông Thu xụ mặt:

-Anh biết rồi đó, dù sao đi nữa em cũng không thể nghe anh được.

Bửu Nam nhăn mặt lại:

-Em sợ gì nào?

Đông Thu thở dài:

-Không phải là sợ nhưng nghe nói trong di chúc của mẹ em để lại có yêu cầu chị Xuân Trúc là người bảo trợ của em và có quyền quyết định chuyện hôn nhân của em.

Bửu Nam cười gằn:

-Vô lý quá. Cho dù mẹ em có....lắm cảm như thế thì bà chị cà chớn của em phải hiểu biết một chút chứ. không chừng có ngày anh sẽ ăn thua đủ với bà ấy đấy.

Đông Thu chu môi:

-Anh không tôn trọng chị ấy sao?

Bửu Nam giận dữ:

-Cô ta đã khinh khi anh, cho anh đã quyến rũ em vào những cuộc vui vô bổ.

Đông Thu mai mỉa:

-Không phải như thế đâu. Có lẽ do chị ấy tài giỏi và rất thành công trên thương trường nên xem những người đàn ông khác đều tầm thường.

Bửu Nam vung tay đám mạnh lên bàn. Thật ra thì anh ghét Xuân Trúc không chỉ vì cô phản đối chuyện hôn nhân giữa anh và Đông Thu mà còn vì một nguyên nhân sâu xa khác. Xuân Trúc là khát vọng của anh. Nhưng anh biết là không bao giờ một con người kêu hãnh như Xuân Trúc lại hạ mình yêu một anh chàng lêu lổng không có sự nghiệp như anh.

Bửu Nam hằn học:

-Em nói đúng, chị của em là một con người kêu ngạo. Không một người đàn

ông nào có thể làm cho cô ta rung động.

Đông Thu kêu lên:

-Em nghĩ ra rồi. Biết đâu anh Phong có thể gỡ rối cho em trong chuyện này. Bửu Nam đánh mặt lại. Nhắc đến một tên đàn ông thân thiết với Xuân Trúc chỉ làm anh thêm khó chịu.

Đông Thu giọng hỏi hả:

-Em sẽ đến chỗ anh Phong bây giờ.

Bửu Nam nhướng mày:

-Tại sao em lại phải nhờ cậy đến Hoàng Phong? Anh không thích em phải xin xỏ ai một điều gì cả.

Đông Thu cười cầu tài:

-Em biết là anh tự ái, không muốn nhượng bộ chị Xuân Trúc trong chuyện này. Nhưng nếu gì em thì anh cũng vui lòng một chút chứ.

Bửu Nam lạnh mặt:

-Hãy bắt cần thử xem nào. Nếu không bà chị của em sẽ tưởng rằng mọi quyết định của bà ấy là quan trọng.

Đông Thu vội nói:

-Em gặp anh Phong. Có gì em báo lại anh sau.

Bửu Nam nhúng vai với tâm trạng bức tức. Đông Thu hôn gió với anh rồi đi nhanh ra cửa.

Đi qua mùa đông

Chương 7

Doanh nghiệp mà Hoàng Phong làm chủ nằm ngay trung tâm thành phố. Dựng vội chiếc Dream, Đông Thu đi một mạch lên tầng hai. Những nhân viên ở đây đều biết cô nên Đông Thu thả nhiên xông vào phòng Hoàng Phong mà không cần gõ cửa.

-Anh Phong.

Đang mải mê làm việc, Hoàng Phong vội ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Đông Thu không khỏi ngạc nhiên anh nheo mắt trên :

-Cô Ba đi đâu thế?

Đông Thu dậm chân:

-Em đang bức hết sức này, không đùa với anh đâu. Em ghét ai gọi em là cô Ba đấy.

Hoàng Phong mỉm cười:

-Nếu em không thích thì thôi....

Đông Thu hậm hực:

-Nếu gọi em là cô Ba thì chúng tỏ em còn thua một bậc, còn đứng sau côHai.

Hoàng Phong cười lớn:

-Em trẻ con quá. Có lẽ chị Hai em nghe cung phải tức cười.

Đông Thu xụ mặt:

-Em đang chán đây nè.

Hoàng Phong vội đứng dậy, giọng ân cần:

-Có chuyện gì thế?

Đông Th giậm dẳng:

-Chuyện liên quan đến chị Hai của em.

Hoàng Phong gật đầu:

-Anh biết, cái tên Lữ Nguyên nào đó đang cho nhân công phát quan vườn hoang sao nhái. Có lẽ hẳn sẽ xây dựng nhà máy nay mai.

Đông Thu kêu lên:

-Mặc kệ anh ta với cái nhà máy chết tiệt ấy. Anh ta có biến nơi đó thành siêu thị hay cái chợ bán tôm bán cá gì cung mặc. Đâu liên quan gì đến em.

Hoàng Phong quan tâm:

-Thế thì chuyện gì vậy? Em ngồi xuống đi.

Đông Thu ném người xuống ghế bành. Cô khua khua tay:

-Em khát quá. Cháy khô cả cổ rồi nè. Cho em ly nước đi.

Hoàng Phong cố giấu một nụ cười. Đông Thu là thế, không chùng sau khi uống xong ly nước, cô cung không nhớ lý do vì sao cô lại đi tìm anh nữa. Một ly nước suối mát lạnh tạm thời làm dịu cơn khát của Đông Thu. Liếm môi, cô nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Phong:

-Có phải anh yêu chị Hai của em không?

Hoàng Phong cười gượng:

-Em hỏi đều đó để làm gì?

Giọng Đông Thu nôn nóng:

-Em muốn xác nhận một điều mà em cung như mọi người đều biết rất rõ. Nhưng lần này, em muốn tự anh nói ra.

Hoàng Phong thở dài:

-Đúng như thế, nhưng em đã rõ chị của em không hề yêu anh.

Ngả đầu trên ghế niệm Đông Thu phán:

-Thế thì anh đã làm.

Hoàng Phong giật nảy người:

-Em vừa nói gì?

Đông Thu tuyên bố:

-Thật ra thì chị Hai của em yêu anh đấy.

Hoàng Phong lạc giọng:

-Xuân Trúc tâm sự với em hả?

Đông Thu cười ngất:

-Đời nào một con người kín đáo như chị ấy lại tâm sự tình cảm của mình với ai. Dù chị Hai không nói ra nhưng đều em vừa nói chắc chắn là sự thật.

Hoàng Phong không giấu được thất vọng. Hoá ra Đông Thu chỉ....đoán mò.

Thế mà lúc này anh muốn đứng tim.

-Tại sao em cho là Xuân Trúc yêu anh?

Đông Thu hùng hồn:

-Ngoài anh ra có ai thân thiết với chị ấy đâu. Với những người đàn ông khác, coi bộ một nụ cười cũng không có.

Hoàng Phong so vai:

-Xuân Trúc rất khó hiểu. Chị của em như một tảng băng lạnh lùng. Nhiều lúc tưởng chừng như Xuân Trúc là một người không có tình cảm nhưng thật ra sau tảng băng lạnh giá ấy là gì? Phải chăng gì bỏn phận đối với cô em gái duy nhất chính là em nên sự cuộn nhiệt sôi nổi của Xuân Trúc đã đông cứng như một lớp dung nham nằm sâu trong lớp đá núi. Anh nhớ có một lần Xuân Trúc bảo là chỉ khi nào em lập gia đình, Xuân Trúc mới nghĩ đến chuyện hôn nhân.

Đông Thu dẫu môi:

-Chị ấy đâu có thương em nhiều đến như thế.

Hoàng Phong trầm giọng:

-Đó là gì em không cảm nhận được sự hy sinh thâm lặng của Xuân Trúc đó thôi.

Đông Thu thở dài:

-Anh có thể giúp em được không?

Hoàng Phong nhíu mày:

-Rất sẵn sàng nếu trong khả năng của anh.

Đông Thu nhập đề luôn:

-Chỉ có anh mới giúp được em thôi. Anh hãy ngỏ lời cầu hôn với chị Xuân Trúc đi.

Hoàng Phong ngạc nhiên:

-Sao lại là.... cứu em? Ngỏ lời cầu hôn với chị em có khác nào đâm đầu vào đá?

Đông Thu phán:

-Chị Xuân Trúc cấm em và Bửu Nam kết hôn với nhau.

-Vậy tại sao anh lại liên quan trong chuyện của em?

Đông Thu lúng búng:

- Nếu chị ấy đi lấy chồng, có lẽ chị ấy sẽ không cản trở Bửu Nam và em.

Hoàng Phong gắng hỏi:

-Theo anh nghĩ hai chuyện ấy đâu liên quan với nhau.

Đông Thu liêm môi:

-Anh không biết đấy thôi. Nếu em lấy chồng trước chị ấy thì chị ấy cũng hơi.....quê độ thành thử cứ cản em với Bửu Nam.

Nhìn Đông Thu với vẻ thương hại Hoàng Phong buộc miệng:

-Em không hiểu gì về Xuân Trúc cả.

Đông Thu hùng hồn:

-Sao lại không hiểu chứ. Chị em chỉ biết chạy theo đồng tiền. Hôn nhân đối với chị không quan trọng. Vì thế, chị muốn em cũng phải như chị ấy vậy.

Nghĩa là sống một cuộc sống hết sức tẻ nhạt, suốt ngày vùi đầu vào một đồng giấy tờ.

Hoàng Phong thở dài. Dù Xuân Trúc không yêu anh nhưng anh vẫn hiểu cô hơn ai hết. Đông Thu là tất cả với Xuân Trúc. Cô đã âm thầm hy sinh để mưu cầu một tương lai tốt đẹp cho Đông Thu.

Giọng anh như bị hẫng đi:

-Nếu Xuân Trúc nghe em nói thế, Xuân Trúc sẽ buồn lắm đấy.

Đặt chiếc ly trống rỗng xuống bàn, Đông Thu dẫu môi:

-Nếu anh không mách lại thì làm sao chị ấy biết được em nói xấu chị ấy.

Chép miệng, Đông Thu nói lấy:

-Em biết mà, lúc nào anh cũng đứng về phía chị ấy thôi. Thế mà lúc phóng xe đến đây, em cứ hy vọng anh có thể giúp em và Bửu Nam được.

Hoàng Phong hắng giọng:

-Hãy khoan trách anh. Dù không ngờ lời cầu hôn với chị của em vì biết là mọi chuyện sẽ không đi đến đây nhưng anh hứa là sẽ gặp Xuân Trúc để thuyết phục về chuyện hôn nhân của em.

Đông Thu cười:

-Mong là anh không xí gạt em. Nếu anh nói dối em là em sẽ đến đây mỗi ngày để phá phách không cho ai làm việc đó.

Hoàng Phong lắc đầu cười:

-Hình như em lấy chồng như thế là hơi sớm đó Đông Thu.

Đông Thu kêu lên:

-Thế theo anh thì chừng nào em lấy chồng được?

Hoàng Phong nhún vai:

-Khoảng bằng tuổi Xuân Trúc...Khi mọi suy nghĩ đã chín chắn hơn.

Đông Thu tỏ vẻ giận:

-Sao ai cũng đề cao chị ấy vậy nhỉ? Bên cạnh chị ấy, đôi lúc em thấy mình như con hủi.

Hoàng Phong cười:

-Có phải như thế đâu. Mỗi người một tính cách. Xuân Trúc thì tốt bụng bao dung, còn em thì hồn nhiên vô tâm.

Đông Thu xụ mặt:

-Nói chuyện với anh chán quá, lúc nào cũng Xuân Trúc, Xuân Trúc....

Hoàng Phong cười xoa. Nhận xét của Đông Thu dù sao cũng đúng. Anh yêu Xuân Trúc. Với anh cô là một cô gái tuyệt vời, từ vẻ loi cuồn lặng lẽ chết người cho đến những tính cách có vẻ đối nghịch nhau được pha trộn nơi cô. Hoàng Phong chăm chú nhìn Đông Thu hỏi:

-Em giận anh à?

Đông Thu nguýt dài:

-Thôi em đi về đây, nếu không cứ phải nghe anh nhắc hoài đến chị Xuân Trúc.

Mỉm cười, Hoàng Phong trầm giọng:

-Anh sẽ nói với Xuân Trúc chuyện mà em đã nhờ.

Đông Thu vụt đứng dậy. Đấm mạnh vào lưng Hoàng Phong cô vung vẩy chiếc xác trong tay:

-Thôi em về, anh nhớ giữ lời hứa với em đấy nha.

Đông Thu đã về từ lâu nhưng Hoàng Phong vẫn ngồi yên một chỗ. Anh suy nghĩ về lời yêu cầu của Đông Thu.

Câu hôn với Xuân Trúc.

Nếu Đông Thu biết rằng ước muốn ấy đã cháy bỏng tyrong anh và từng làm anh khổ sở đến thế nào thì có lẽ không cần Đông Thu phải lên tiếng.

Xuân Trúc không hề yêu anh.

Đi qua mùa đông

Chương 8

-Bẩm cô Hai, Lữ Nguyên đã cho mấy xe cam nhông chở đá đến đổ thành từng đồng trong bãi sao nhái hoang.

Tiếng ông quản gia Kiến Phúc vang lên rành rọt. Xuân Trúc quay phắt lại nhìn ông. Cô nói giọng chắt nịch:

-Tôi đã có kế sách riêng của tôi. Chú cứ an tâm đi làm công chuyện của mình đi.

Vẫn đứng yên một chỗ ông Kiến Phúc ngập ngừng:

-Cô Hai định đối phó với tên láng giềng lão xược kia như thế nào?

Buông chiếc nĩa trên đĩa bát tết đang ăn dở, Xuân Trúc hắng giọng:

-Tôi đang chọn lựa một phương án tối ưu nhất trong những phương án mà tôi vạch ra. Trước sau gì vườn hoang sao nhái cung sẽ thuộc về tôi.

Về mặt ông Kiến Phúc nịnh nọt:

-Tôi có thể hiến cho cô Hai một dự kế được không? Mấy hôm nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều hòng mong làm một điều gì đó cho cô Hai. Thấy cô Hai buồn tôi cung không thể vui được.

Xuân Trúc cảm động:

-Chú tốt với tôi quá.

Ông quản gia khua môi:

-Tôi làm cho Mặc Thủy đã hơn hai chục năm nay. Mọi buồn vui của tôi đều gắn với buồn vui của mỗi thành viên trong gia đình cô Hai. Vì tình cảm với ông bà chủ đã khuất núi, tôi nguyện trung thành suốt đời với cô Hai và cô Ba.

Liếc mắt đảo quanh thấy không có ai, ông Kiến Phúc hạ thấp giọng:

-Đặc biệt là với cô Hai.....Cô Ba thì tôi không nể lắm...

Xuân Trúc khẽ lắc đầu. Cách nói chuyện đầy xu nịnh của ông Kiến Phúc làm cô không thích. Cô nhỏ nhẹ:

-Tôi không dám đòi hỏi nhiều ở chú.

Ông Kiến Phúc xoa tay:

-Lúc nào cô Hai cũng là một cô chủ tốt bụng thương người. Mọi người đều thương mến cô Hai hơn cô Ba.

Xuân Trúc chán nản nhìn đĩa bún thịt đã nguội ngắt. Cô không còn muốn ăn nữa.

Ông Kiến Phúc lái nhai:

-Tôi muốn trình cho cô Hai nghe điệu kẻ của tôi.

Ngần ngừ một chút, Xuân Trúc gạt đầu ra hiệu:

-Chú nói đi.

Xoa hai bàn tay to bè vào nhau, ông Kiến Phúc nói qua kẽ răng:

-Bóp chết cái nhà máy xay xát cà phê chuẩn bị khởi công ấy ngay từ trong trứng nước bằng mọi thủ đoạn.

Thủ đoạn?

Xuân Trúc nhú mày nhìn ông quản gia thân tín của mẹ cô. Đó là người đã làm cho gia đình cô từ hồi Đông Thu chưa chào đời. Ông không lập gia đình vì thế cuộc sống của ông gắn liền với Mặc Thủy ngày càng gắn bó mật thiết.

Xuân Trúc đăm ngó ông hơn những gia nhân khác. Đối với ông cô rất nể trọng. Cô không ngờ ông vừa nói với cô những lời cay cú như thế.

Đôi môi ông Kiến Phúc run lên. Trông ông có vẻ rất giận dữ. Xuân Trúc mở to mắt nhìn ông:

-Tôi chưa hiểu ý của chú lắm.

Ông Kiến Phúc rít lên:

-Cô Hai cần phải làm triệt hạ công ty của Lữ Nguyên và những rầy cà phê của hắn. Không có cà phê lấy đâu ra nguyên liệu để đưa vào nhà máy.

Nhìn sững ông Kiến Phúc, Xuân Trúc chột giật mình. Đây là lần đầu tiên ông thể hiện sự giận dữ của ông trước mặt cô. Và trong sự nổi giận ấy có một cái gì không ổn. Cô không biết nên gọi đó là gì? Nham hiểm? Không.

Thâm độc? Không. Tàn nhẫn? Không. Nhưng hình như là tất cả những thứ

đó gộp lại....

Cô nương mày:

-Chúng ta phải làm như thế nào?

Ông Kiến Phúc nói qua kẽ răng:

-Thu mua cà phê ở những thành phố khác rồi tung ra bán tại đây với một giá rẻ mạt. Công ty cà phê của Lữ Nguyên sẽ sạt nghiệp là cái chắc. Song song với những việc đó chúng ta liên kết với những đối thủ của Lữ Nguyên chiêu dụ những nhân công của hắn về làm việc với mức lương hứa hẹn cao hơn. Nếu cần, cho người dùng hoá chất....phá những rẫy cà phê của Lữ Nguyên. Tàn phá không thương tiếc.

Xuân Trúc sững sờ nhìn ông quản gia. Lần đầu tiên ông bộc lộ con người đáng sợ của ông trước mặt cô. (Do cao hứng muốn lập công với Xuân Trúc hay vì khinh xuất, điều đó chỉ có ông mới biết được.)

Giọng cô bồi hồi:

-Cám ơn chú đã trung thành với gia đình của tôi...Nhưng....

Ông Kiến Phúc cướp lời:

-Trong một ván cờ kẻ nào đi trước một nước cờ kẻ đó tất nhiên có lợi thế. Đừng xem thường ý kiến của tôi. Một con tốt đôi khi đem lại thắng lợi bất ngờ.

Xuân Trúc thờ ơ:

-Dù căm ghét Lữ Nguyên đến đâu tôi cũng không thể làm như lời của chú được.

Ông Kiến Phúc tối sầm mắt lại:

-Tại sao?

Xuân Trúc khẽ nói:

-Tôi muốn chiến thắng Lữ Nguyên một cách sòng phẳng.

Ông Kiến Phúc nhếch môi:

-Đường thẳng là một con đường ngắn hơn đường cong, đều đó chỉ dùng trong toán học. Còn trong cuộc sống không đơn giản như vậy.

Xuân Trúc chăm chú nhìn ông Kiến Phúc thêm một lần nữa. Không ai có thể ngờ là một quản gia thâm lặng ít khi mở miệng như ông lại có thể nói lên những lời như thế.

Trong bộ bà ba màu nâu, ông có vẻ là một ông già nhà quê chất phát đơn giản. Nếu người ta không nhìn vào đôi mắt đảo qua đảo lại liên hồi của ông, và cả khoé miệng mím lại thật chặt.

Ngã người trên ghế Xuân Trúc suy nghĩ về những lời ông Kiến Phúc vừa nói. Ông là một người trải đời nhiều kinh nghiệm hơn cô. Những giải pháp ông đưa ra cô biết là sẽ đem đến một thắng lợi. Nhưng làm sao cô có thể nghe ông được. Cô vẫn còn nhớ ba mẹ cô dạy, sống trên đời điều trước tiên là phải trung thực.

Giọng cô nhỏ nhẹ:

-Một lần nữa, tôi chân thành cảm ơn chú về những tình cảm mà chú đã dành cho tôi và Đông Thu. Nhưng thật kỳ lạ, tôi lại là người chỉ thíchđi đường thẳng mà thôi.

Ông Kiến Phúc gượng cười:

-Chỉ mong sau này cô Hai không hối hận khi bên cạnh Mặc Thủy là một nhà máy chạy âm ầm suốt ngày đêm và có khoảng hai trăm công nhân đổ về đây cày nát không gian yên tĩnh nơi này. đến khi đó tất cả đều đã quá muộn.

Xuân Trúc trầm giọng:

-Nếu tôi thua cuộc tất nhiên mọi chuyện sẽ xảy ra đúng như chú nói.

Nhưng....cờ chưa tàn mà chú.

Ông Kiến Phúc nhướng mày:

-Cô Hai không đủ để đối chọi với Lữ Nguyên đâu. Hẳn ta có đủ bản lĩnh để thắng được cô Hai đấy.

Xuân Trúc nghe giọng nói mình như có chút chông chênh:

-Chú biết những gì về Lữ Nguyên?

Ông Kiến Phúc cụp mắt xuống đất và im lặng. Đó cũng là một nghệ thuật mà ông ta dùng để đo lường phản ứng của người đối thoại.

Xuân Trúc thúc giục:

-Chú ngồi xuống ghế đi. Hãy cho tôi biết những điều mà chú biết được về Lữ Nguyên.

Ông Kiến Phúc khách khí:

-Xin cô Hai cứ để tôi đứng cung được. Tôi chỉ là phận người làm.

Xuân Trúc khẽ lắc đầu:

-Chú mỗi chân chết.

Ông Kiến Phúc vẽ mặt tự hào:

-Tôi còn có thể leo lên đỉnh LiangBang và quay trở về mà không mỏi mệt.

Có nhằm nhò việc đứng hầu chuyện cùng cô.

Không còn cách nào khác hơn, Xuân Trúc tặc lưỡi:

-Chú hãy ngồi xuống ghế vì đó là lệnh của tôi.

-Tôi....

Xuân Trúc phẩy tay:

-Chú đừng ngại. Tôi biểu chú ngồi mà.....Không lẽ chú cãi lệnh tôi.

Ông Kiến Phúc thở hắt một cái rồi ngồi xuống ghế ra chiều bất đắc dĩ lắm mới làm theo yêu cầu của Xuân Trúc.

Cô hắng giọng:

-Tôi cần có những thông tin về Lữ Nguyên, chú hãy nói đi...

Xoa hai bàn tay vào nhau, ông Kiến Phúc chậm rãi nói:

-Lữ Nguyên là con trai của một triệu phú. Anh ta đã đính hôn với một cô gái có tên là Mỹ Đông nhưng trước ngày cưới đúng ba ngày....Lữ Nguyên đã bỏ

trốn.

-Bỏ trốn?

-Vâng.

-Tại sao anh ta lại bỏ trốn?

Ông Kiến Phúc ngập ngừng:

-Tôi không rõ lắm. Chỉ biết là một ngàn thiệp cưới đã gửi đi và cô dâu khóc như mưa. Gia đình của cô Mỹ Đông cung rất giàu có. Cô ta là đứa con gái duy nhất của họ.

Xuân Trúc buộc miệng phán:

-Thật là tàn nhẫn.

Ông Kiến Phúc phụ hoạ:

-Đúng như thế, không có gì tán tận lương tâm hơn.

Xuân Trúc cắn môi suy nghĩ. Vậy tại sao Lữ Nguyên lại có vẻ hằn học với phụ nữ nhỉ. Lẽ ra người con gái có tên Mỹ Đông phải hận anh ta mới phải.

Ông Kiến Phúc hăng giọng nói tiếp:

-Để tránh sự tìm kiếm của mọi người. Lữ Nguyên đã tìm đến nơi đây và chọn mua Thanh Lâm biệt thự.

Chợt Xuân Trúc buộc miệng:

-Sao chú lại biết rõ mọi chuyện về Lữ Nguyên như thế?

Ông Kiến Phúc ngẩn cao đầu, giọng nói không dấu được sự tự phụ:

-Là một quản gia tôi phải biết tất cả những chuyện có liên quan đến Mặc Thuỷ biệt thự cung như những mối nguy hiểm đang rình rập chung quanh đây. Biết đâu một ngày nào đó, Lữ Nguyên sẽ.... thôn tính luôn cả Mặc Thuỷ thì sao. Hẳn ta có không ít tiền đâu.

Xuân Trúc giận dữ:

-Không bao giờ có chuyện đó.

Ông Kiến Phúc nhếch môi:

-Tôi cũng mong là mọi chuyện xảy ra theo hướng ngược lại.

Xuân Trúc gặng hỏi:

-Có phải chú có được những tin tức đó là do người làm công của Lữ Nguyên cung cấp không?

Nhướng cao hàng mày nằm vắt ngang khuôn mặt chữ điền, ông Kiến Phúc nham hiềm cười:

-Tôi xin phép cô Hai tôi được tạm thời giấu kín. Khi nào thuận tiện tôi sẽ cho cô Hai biết vì sao tôi biết rõ mọi chuyện về Lữ Nguyên như thế.

-Chú không muốn nói thì tôi cũng chẳng dám ép.

Ông Kiến Phúc gãi gãi đầu:

-Hàng tuần tôi sẽ cung cấp cho cô Hai những điều khám phá mới về Lữ Nguyên.

Xuân Trúc thở dài:

-Thôi được, chú lui đi.

Về mặt trầm ngâm, Xuân Trúc đi đến ban công phóng mắt nhìn sang Thanh Lâm biệt thự. Đúng như lời ông Kiến Phúc đã báo với cô. Thay vào rừng sao nhái mọc hoang hôm nào bây giờ là những bãi đá cao ngất....

Đi qua mùa đông

Chương 9

Đẩy cửa bước vào phòng giám đốc, Xuân Trúc giật thót người khi nhìn thấy Lữ Nguyên đã chễm chệ ngồi trên chiếc ghế bành từ hồi nào. Xuân Trúc chưa kịp lên tiếng thì Lữ Nguyên đã hất hàm với vẻ kiêu ngạo:

-Chào

Xuân Trúc giận dữ:

-Ai cho phép anh đột nhập vào phòng của tôi?

-Cái gì? đột nhập à?

-Đúng như thế chứ còn sao nữa.

Lữ Nguyên nhướng mày:

-Tôi vào đây rất đường hoàng, không cần phải dối gạt ai hay cần phải hoá trang một cách..... tà đạo.

Nghe Lữ Nguyên nhắc đến chuyện cu, Xuân Trúc càng nổi sùng. Cô hằm hè:

-Nhưng anh đã vào phòng của người khác khi người ta không có mặt....Chuyện ấy còn tà đạo gấp trăm lần.

Lữ Nguyên cười lớn:

-Tôi được.....mời vào đây, cô Hai ạ.

Xuân Trúc ngắt ngứ:

-Không lẽ cô thư ký của tôi....

Ngả đầu lên ghế nệm Lữ Nguyên khẽ nheo đuôi mắt:

-Đúng là cô thư ký của cô đã đích thân xoay mấy vòng khoá, mở cửa và mời tôi vào đây ngồi chờ.

Xuân Trúc trề môi:

-Có phải anh đã bịp với cô ấy anh là bạn của tôi.

Lữ Nguyên cười lớn:

-Cần gì phải như thế.

Xuân Trúc nhìn Lữ Nguyên với ánh mắt nghi ngờ. Diệu Hoa là một cô thư ký chúa nguyên tắc. Không bao giờ cô cho phép người lạ vào phòng giám đốc. Thế mà Lữ Nguyên lại ngang ngược ngồi trong phòng cô phun khói thuốc nãy giờ. Chắc chắn Lữ Nguyên đã nói dối Diệu Hoa để lọt vào đây.

Cô quát khế:

-Thế thì sao anh vào đây được?

Lữ Nguyên so vai:

-Cô đi mà hỏi cô ta.

Xuân Trúc chống tay lên hông:

-Tôi muốn biết ngay bây giờ, từ miệng của anh.

Nở một nụ cười thật quyến rũ, Lữ Nguyên nữa đùa nữa thật:

-Có lẽ tôi thật có ấn tượng với phụ nữ chẳng?

Xuân Trúc trề môi. Đúng là một tên đàn ông kêu ngạo. Mà không chừng nụ cười quyến rũ mê hồn của hắn mà đã làm lung lạc trái tim cô thư ký của cô lắm chứ.

Xuân Trúc kiêu hãnh:

-Cho dù với lý do nào đó mà anh đã xâm nhập vào đây đi nữa thì tôi cũng cho anh biết là ở đây chúng tôi không có thông lệ tiếp.....nam giới

Lữ Nguyên cười sảng khoái:

-Tôi vừa nói chuyện với Hoàng Phong cách đây ít phút

Xuân Trúc nhếch môi:

-Hoàng Phong và những người khác không giống như anh. Anh là một trường hợp....ngoại lệ. Xin được miễn tiếp.

Lữ Nguyên cười nhạo:

-Cô định trả đũa tôi chứ gì?

Buông người xuống ghế Xuân Trúc cao giọng:

-Nếu muốn hiểu như thế cũng được.

Lữ Nguyên vẻ mặt tự đắc:

-Thế cô nghĩ là tôi muốn.....bò đến đây lắm sao?

Xuân Trúc khiêu khích:

-Dù là bò hay lếch hay.....chạy đi nữa thì tôi cũng không tiếp một người không nằm trong kế hoạch của tôi.

Lữ Nguyên nhướn mày:

-Đừng tự cao như thế. Tôi ghé ngang qua đây xem ngón tay của cô như thế nào. Dù sao tôi cũng lànguyên nhân của ngón tay.

Xuân Trúc co ngón tay đang quần đầy băng và nắm trong bàn tay. Cô không cần sự thương hại. Nếu Lữ Nguyên nghĩ cô là một người dễ xúc động thì anh ta đã lầm.

Giọng cô lạnh lùng:

-Mặc kệ ngón tay của tôi và xin anh đi cho.

Lữ Nguyên so vai:

-Bác sĩ Hưng vừa cho tôi biết là ngón tay của cô đã bị nhiễm trùng và nếu vừa rồi cô không đến bệnh viện kịp có lẽ đã bị tháo khớp. Tôi không ngờ mọi chuyện lại nghiêm trọng như thế.

Xuân Trúc cười nhạt:

-Tôi ghét bị thương hại lắm.

Lữ Nguyên trầm giọng:

-Không phải là thương hại. Chỉ là trách nhiệm. Những gì do tôi gây ra tự tôi phải giải quyết. Sau khi cô phóng xe đi tôi đã nhìn thấy một mảnh thủy tinh dính đầy máu nằm trên mặt đất.

Xuân Trúc nhìn như xoáy vào đôi mắt thoáng buồn của Lữ Nguyên:

-Hãy biến đi với trách nhiệm mà tôi không mong đợi ấy.

Lữ Nguyên lặng ngắt cô. Cô có nhiều điểm giống anh. Bên trong của vẻ lạnh lùng kêu ngạo sắt đá ấy biết đâu là một tâm hồn đa cảm bao dung và bình dị.

Anh giễu cợt:

-Cô muốn trả thù đót trước tôi đã từ chối tiếp cô tãi Thanh Lâm biệt thự chứ gì.

Xuân Trúc kiêu hãnh:

-Trong công ty của tôi, tôi có mọi quyền lực. Tôi có quyền tiếp anh hay không chứ không phải có nghĩa vụ phải..... trả lời những câu hỏi ngớ ngẩn của anh.

Lữ Nguyên cười:

-Thế có nghĩa là tôi phải...biến chứ gì?

Xuân Trúc kiêu hãnh gật đầu:

-Đúng như thế.

-Điều kiện để được cô Hai tiếp chuyện?

Xuân Trúc nhượng mảy:

-Hãy sang nhượng vườn hoang sao nhái ấy cho tôi.

Lữ Nguyên cười:

-Có một câu danh ngôn đại loại so sánh phụ nữ với mèo meo. Tôi rất khoái ý tưởng đó. Không ai lường trước được một con mèo đang hiền lành nằm sưởi nắng sẽ nhảy lên cào vào tay người ta khi nào. Phụ nữ cũng thế. Khó lường lắm.

Xuân Trúc âm ứcháy Lữ Nguyên một cái. Giá như là mèo cô sẵn sàng cào cho Lữ Nguyên một phát rách da.

Đúng lúc đó thì cô thư ký của Xuân Trúc bước vào. Một nụ cười như hoahàm tiếu với chiếc miệng xinh xinh hé mở. Một chiếc áo dài lụa tơ tằm màu hoa cà ôm sát thân hình cân đối. Mùi nước hoa phảng phất nhẹ. Một cái chớp mắt đủ để bắt cứ một tên đàn ông nào đó cảm thấy hồn xiêu phách lạc.

Lữ Nguyên ngắm nhìn cô ta với đôi mắt của một dân chơi sành điệu. Điều đó không hiểu sao khiến Xuân Trúc cảm thấy hơi.....tức tức.

Diệu Hoa – cô thư ký – nghiêng đầu hỏi:

-Thưa cô Hai khách dùng nước khoáng hay dùng trà?

Xuân Trúc hít một hơi thật dài:

-Anh ta.....không uống gì đâu.

Giấu một nụ cười, Lữ Nguyên vội nói:

-Không.....Tôi đang khát đến cháy cổ. Vui lòng cho hai ly nước suối. Một cho cô Hai một cho tôi.

Xuân Trúc giấm dăng:

-Tôi không uống nước suối.

Lữ Nguyên tỉnh bơ:

-Vậy thì một ly nước suối cho tôi. Còn cô....Hai thì tùy ý Diệu Hoa.

Diệu Hoa chớp mi:

-Vâng....

Diệu Hoa vừa đi khuất, Xuân Trúc hăm hè:

-Chỉ trong vòng mấy phút, anh đã biết được yên của cô thư ký của tôi, kể ra cũng giỏi đấy nhỉ.

Lữ Nguyên tỉnh tỉnh:

-Lẽ ra cô ta nên có mặt ở một cuộc thi hoa hậu mới đúng.

Khen một phụ nữ trước mặt một phụ nữ khác đó là một hành động thiếu tế nhị. Xuân Trúc đoán là Lữ Nguyên cố tình chọc tức cô. Chẳng lẽ anh ta không biết điều tối thiểu đó hay sao.

Một ly nước suối cho Lữ Nguyên và một tách trà Artichaut trước mặt Xuân Trúc, Diệu Hoa đã biết được cô Hai chỉ thích dùng loại trà đặc biệt này.

Cô nhỏ nhẹ:

-Mời cô Hai và anh...

Lữ Nguyên lịch sự:

-Cảm ơn....

Xuân Trúc chẳng hiểu gì sao cô lại có một cảm giác thật dễ chịu khi Lữ Nguyên không ngắm nhìn cô thư ký đẹp như một con búp bê nữa mà lại nghiêng đầu nhìn vào ngón tay quần đầy băng của cô khi cô khẽ nâng tách trà lên.

Lữ Nguyên tặc lưỡi:

-Một lời xin lỗi muộn màng. Nhưng mong cô đón nhận.

Xuân Trúc nhìn thẳng vào mắt Lữ Nguyên:

-Tôi không mong đợi lời xin lỗi. điều mà tôi cầu mong ở anh là hãy xây dựng nhà máy ở một nơi nào đó không phải ngay bên cạnh Mặc Thủy của tôi.

Lữ Nguyên nhún vai:

-Trong khuôn viên của Thanh Lâm biệt thự, tôi muốn làm gì là tùy ý của tôi. Một nhà máy hay một nhà hàng cũng thế...

Xuân Trúc cay đắng:

-Tôi hiểu. Nhưng bù lại tôi sẽ đền cho anh một số tiền tương xứng.

Lữ Nguyên cười lớn:

-Lúc nào cô cũng muốn chứng tỏ rằng mình là một triệu phú chẳng?

Xuân Trúc nuốt cục tức xuống cổ:

-Tôi thích thực tế.

Lữ Nguyên nhướn mày phán:

-Tôi lại ghét nhưng con người mở miệng ra là ngã giá, là tiền.

Xuân Trúc cười nhạt:

-Đó là một sự phẳng, một sự công bằng. Vì không muốn cho người khác bị thiệt hại nên tôi mới dùng tiền để giải quyết.

Lữ Nguyên nheo mắt:

-Một nhà máy sẽ được xây dựng đúng như trong bản thiết kế. Tháng sau là khởi công.

Xuân Trúc quát:

-Sẽ không có một nhà máy nào được xây dựng bên cạnh Mặc Thủy cả. Tôi sẽ làm đủ mọi cách để anh hiểu rằng, lẽ ra anh nên cưới cô Mỹ Đông nào đó hơn là đi đến thành phố xa lạ này để quấy phá sự bình yên của chúng tôi.

Lữ Nguyên nhìn sững Xuân Trúc. Trong cái nhìn giận dữ tột độ của anh, cô mới chợt nhận ra là mình vừa nói lên những điều lẽ ra không nên nói. Đó là những chuyện riêng tư của anh. Xâm phạm vào đời sống của người khác là một chuyện tối kỵ.

Lữ Nguyên hằn học:

-Cô vừa nói gì thế?

Xuân Trúc đáp ứng:

-Tôi.....tôi.....

-Cô vừa nhắc đến Mỹ Đông à? Thế cô có biết cô ta là một người như thế nào không?

Xuân Trúc thanh minh:

-Tôi không cố ý xía vô chuyện của người khác.

Lữ Nguyên mai mỉa:

-Nhưng cô đã vừaxía rồi đó.

Cô đỏ bừng mặt:

-Tôi chỉ lỡ lời. Thật tình tôi không cố ý...

Lữ Nguyên quát mắt lên:

-Có phải lão quản gia xấu xa ti tiện của cô đã ton hót với cô không?

Xuân Trúc phản ứng:

-Chú Kiến Phúc là một người rất tốt. Anh không nên nói thế.

Lữ Nguyên cao giọng:

-Sao?

Xuân Trúc nhướn mày:

-Hơn hai chục năm làm việc tại Mặc Thuỷ, chưa bao giờ chú Kiến Phúc bị ai phê phán bằng giọng gay gắt như anh cả.

Lữ Nguyên cười nhạt:

-Vì cô và họ chưa thấy bộ mặt thật của ông ta. Chỉ một chút xiu nữa thù con Xòm của tôi đã bị lão ta hoá kiếp một cách tàn nhẫn bằng gói bả thuốc.

Xuân Trúc kêu lên:

-Không thể có chuyện ấy được.

Lữ Nguyên giận dữ tiếp:

-Lão ta đã nằm trên mái nhà rình rập nghe ngóng. Nếu hôm đó những người làm công của tôi thộp được, có lẽ lão đã bị trói gô lại giải về Mặc Thuỷ cho chủ nhân của nó nhìn mặt.

Xuân Trúc giọng hoang mang:

-Có thể là anh đã làm ai đó với chú Kiến Phúc. Tôi không tin là chú Kiến Phúc có thể làm chuyện đó.

Lữ Nguyên mai mỉa:

-Hãy hỏi thử ông ta xem. Tôi tin chắc là ông ta sẽ...chối biến đấy.

Xuân Trúc bất mãn:

-Trong đêm tối, có thể anh đã làm. Thế thì đừng bao giờ vội vã đưa ra sự phán xét khi trong tay vẫn chưa có bằng chứng.

Lữ Nguyên tỏ vẻ giận:

-Thế bằng chứng của cô về hạnh kiểm của lão quản gia đáng nguyên rửa ấy là gì?

Xuân Trúc thản nhiên đáp:

-Là sự trung thành tuyệt đối hơn hai mươi năm.

Lữ Nguyên nhếch môi:

-Một con người đã có những hành động mờ ám như thế thì cô cũng nên coi chừng. Hãy khoan vội đánh giá là trung thành. Vì một con người đầy lòng tự trọng sẽ không bao giờ làm một chuyện xấu xa đê tiện.

Xuân Trúc đứng dậy giọng cô tức tối:

-Hết mặt sát tôi giờ đến hạ nhục quản gia của tôi. Thiết nghĩ rằng, anh có thể rời khỏi phòng của tôi ngay lập tức.

-Nếu cô nhìn thấy cảnh co Xòm nằm giãy giụa vì ăn phải bả, phải đem cấp cứu ở bệnh viện thì có lẽ cô sẽ biết được cô đã phạm sai lầm nghiêm trọng như thế nào khi không chịu nghe lời khuyên cáo của tôi.

Lữ Nguyên đứng phất dậy. Ném cho Xuân Trúc một cái nhìn lạnh buốt, anh xô cửa đi ra ngoài....

Đi qua mùa đông

Chương 10

Lăn một vòng trên giường, Xuân Trúc ôm chiếc gối ren trắng mềm mại áp vào má. Từ ánh sáng của chiếc đèn ngủ màu vàng được đặt chếch trên tường, nổi bật trên nền drap màu xanh lơ là một thân hình mềm mại, tươi mát trong chiếc áo ngủ màu hồng.

Trong một bối cảnh như thế, thật khó mà hình dung đây chính là cô Hai hàng ngày với khuôn mặt nghiêm nghị, cái nhìn mạnh mẽ và những mệnh lệnh đầy quyết đoán đối với gần ba trăm nhân công thuộc công ty sơn mài. Với dáng nằm uể oải lười biếng pha một chút khêu gợi đầy nữ tính giờ đây cô có vẻ hết như một cô gái quen được nuông chiều hay là một mỹ nhân trước giá vẽ của một họa sĩ nào đó.

Sao đến giờ mà Đông Thu vẫn chưa về nhỉ? Như càng tăng thêm nỗi lo lắng của cô, chiếc đồng hồ treo tường Thụy Sĩ - kỷ vật của mẹ cô để lại - thông thả buông đúng mười hai tiếng.

Vậy là đã nửa đêm.

Xuân Trúc vội ngồi dậy, cô đến ban công nhìn xuống dưới nhà. Trong sân, hai người làm công đang ngồi thì thào nói chuyện với nhau. Lẽ ra giờ này họ đã ngủ nhưng theo lệnh của cô, họ phải ngồi canh thức như thế để mở cổng cho Đông Thu.

Một ý nghĩ sợ hãi bỗng xâm chiếm lấy Xuân Trúc. Lỡ Đông Thu có chuyện gì thì sao? Mọi hôm, dù về trễ nhưng lần nào Đông Thu cũng có mặt ở nhà trước nửa đêm.

Con bé thật kỳ lạ. Càng ngày nó càng tỏ ra bướng bỉnh cứng đầu. Dù trong nhà vẫn đang còn tôn ti trật tự nhưng Xuân Trúc bỗng lo ngại đến một ngày nào đó Đông Thu sẽ hoàn toàn vượt khỏi tầm khống chế của cô. Con bé sẽ hư hỏng mất.

Vừa đi vào phòng, Xuân Trúc bỗng nghe thấy tiếng xe của Đông Thu. Như thoát khỏi một gánh nặng đang đè trĩu lên lồng ngực, Xuân Trúc thở phào nhẹ nhõm.

Trong đêm khuya, mọi âm thanh như được khuếch đại lên. Xuân Trúc nghe rất rõ tiếng đóng cửa ga ra thật mạnh của Đông Thu như giận dữ. Rồi tiếng quát tháo của Đông Thu với một người giúp việc. Tiếng gót giày cao gót nện thình thịch trên các bậc thang. Đông Thu đang giận sao? Vì sao Đông Thu lại nổi giận như khi nó biết rất rõ vì nó mà mọi người trong Mặc Thủy đều thao thức đợi cửa? Hay là Bửu Nam và nó lại cãi nhau?

Đông Thu đang dùng chân đá vào cửa phòng Xuân Trúc thay cho gõ cửa. Không muốn Đông Thu có cơ để làm ồn, Xuân Trúc cố giữ giọng ôn hòa:

-Vào đi. Cửa không khoá.

Cánh cửa được xô thật mạnh. Đông Thu chệnh choạng bước vào mang theo mùi rược Brandy nồng nặc.

-Chị chưa ngủ sao?

Xuân Trúc nghiêm nét mặt:

-Em có biết bây giờ là mấy giờ không?

Đông Thu lè nhè:

-Nhiều hơn lúc này một giờ phải không chị Hai?

Xuân Trúc ngán ngẫm lắc đầu. Điều tệ hại nhất ở một phụ nữ là uống rượu.

Cô không biết tại sao tối nay Đông Thu lại say sưa như thế. Không lẽ cô hoàn toàn bó tay trước đứa em gái ngỗ nghịch này?

Giọng cô đầy phiền muộn:

-Tại sao em lại uống rượu? Bửu Nam đâu? Tại sao cậu ta không đưa em về mà để em về một mình?

Buông người xuống giường niệm. Đông Thu cười ngất:

-Tối nay Bửu Nam đã say như chưa từng được say. Tối hôm nay là buổi tối rất ư tuyệt diệu. Khi say người ta mới nói thật lòng mình.

Xuân Trúc thờ dài:

-Cả em và cậu ta đã uống rượu sao?

Đông Thu cười lớn:

-Thế chị không nghe mùi thơm quyến rũ của Brandy sao? Bửu Nam thích Mactini, còn em chỉ khoái Brandy thế là anh ấy chịu thôi. Brandy và Brandy trong một buổi tối thần tiên. Đó là một người tình tuyệt vời luôn luôn chiều chuộng tình nhân không dễ gì tìm thấy được.

Xuân Trúc cố nén cơn giận xuống:

-Em đi ngủ đi. Ngày mai chị em mình sẽ nói chuyện.

Đông Thu khúc khích :

-Bửu Nam nói không sai. Anh ấy bảo rằng thế nào bà chị non choẹt của em cũng có một bài thuyết giáo cho xem.

Xuân Trúc nhếch môi:

-Cậu ta còn nói gì nữa?

Đông Thu nhúng vai thật dầm:

-Hãy ném bài thuyết giáo ấy vào sọt rác. Bửu Nam đã nói như thế.

Xuân Trúc cười nhạt:

-Em đã quen được một người bạn trai khác người. Cậu ta chỉ chuyên xúi em làm những điều rồ dại. Nhưng ít ra em cũng có suy nghĩ của mình chứ.

Đông Thu lua tay vào tóc nghịch cho nó rối tung lên. Cô nhướn mày:

-Còn suy nghĩ gì nữa? Bửu Nam và em hợp gu nhau. Em và Bửu Nam giống nhau từ suy nghĩ đến hành động. Sao chị hay tìm cách chê Bửu Nam thế?

Chị....ghen với tụi em à?

Đông Thu cúi xuống gỡ một chiếc giày và ném mạnh nó vào tủ quần áo.
Rầm...

Xuân Trúc mở to mắt nhìn Đông Thu. Cô ước gì có thể đánh cho nó mấy bạt tay về những lí lẽ nói và cử chỉ ngang ngược ấy. Nhưng nghĩ sao cô lại chỉ im lặng chăm chú nhìn Đông Thu như muốn bóc trần tâm hồn của Đông Thu ra để có thể hiểu và giúp đỡ nó. Đường như em gái cô không hề đơn giản chút nào.

Thêm một chiếc giày nữa nhưng lần này đích ngắm lại là cánh cửa ra vào.
Rầm...

Xuân Trúc nhếch môi:

-Có bao giờ em suy nghĩ về hành động của mình không Đông Thu?

Đông Thu lắc lư người với nụ cười tỉnh bơ:

-Suy nghĩ làm gì cho mệt óc vậy chị Hai?

Xuân Trúc chùng giọng:

-Mỗi người đều có suy nghĩ và trách nhiệm về hành động cũng như cuộc sống của mình.

Đông Thu xóc xóc tóc lên:

-Chị nói chuyện hết như một.....chính khách.

Về mặt Xuân Trúc nghiêm khắc:

-Tại sao em lại uống rượu chứ? Chị không thể ngờ là em lại còn muốn công khai chuyện đó.

Đông Thu cười lớn:

-Đó không phải là một chuyện xấu xa.

Xuân Trúc thở hắt một cái:

-Em không thể ngang bướng như thế được. Tự bản thân em chắc chắn đã nhận thất là mình sai ở điểm nào. Một người con gái uống rượu với một người đàn ông đến nửa khuya mới về. Chị không ngờ em lại hư đốn như thế. Nếu Bửu Nam còn rủ rê em làm những chuyện tồi tệ như thế thì từ nay chị sẽ không cho cậu ta đến đây nữa.

Đông Thu nhìn thẳng vào khuôn mặt đang giận dữ của Xuân Trúc:

-Tối nay em và Bửu Nam ăn mừng một sự kiện trọng đại.

-Cho dù với lý do gì thì em cũng không được uống rượu.

Choàng tay lên vai Xuân Trúc, Đông Thu lè nhè:

-Chị đừng xài xẻ Bửu Nam đó nha. Nếu Bửu Nam giận em, em từ chị luôn. Thật hết chỗ nói. Xuân Trúc đẩy nhẹ Đông Thu ra. Cô không thể nào chịu nổi mùi rượu nồng nặc đang xộc vào mũi.

-Chị không có thành kiến với Bửu Nam nhưng những gì cậu ta làm bấy lâu nay đủ để chị đánh giá là Bửu Nam không tốt, không xứng hợp với em.

Đông Thu xoa hai tay lên đôi má đang đỏ bừng:

-Thế theo chị em phải chọn ai đây?

Xuân Trúc thờ dài:

-Chỉ cần đó không phải Bửu Nam là được rồi.

Đông Thu cười ngất:

-Đừng bảo em phải yêu những anh chàng suốt ngày lao đầu vào công việc, chỉ biết công việc, công việc đến mù người. Họ là những người điên, chẳng biết đến lạc thú trên đời. Em yêu Bửu Nam. Chỉ có Bửu Nam mới có thể là bạn đời của em. Em cần một người tình thật lý tưởng như chị đang ngắm ngắm dệt mộng mơ ước. Nếu không lấy được Bửu Nam em sẽ chết....Em sẽ chết....

Giận không thể tả, Xuân Trúc quát lên:

-Em điên rồi sao?

Ngả người nằm trên giường nệm, Đông Thu cười ngất:

-Em không điên. Bộ yêu là điên sao? Nhưng nếu để điên mà yêu thì cũng nên la72m. Mà chị bảo em điên cũng đúng thôi. Vì điên nên mới có chuyện chị quản lý tài sản của em một cách vô cơ bấy lâu nay. Tại sao cứ bảo đợi em đi lấy chồng rồi cho em quản lý tất cả cơ nghiệp. Em không dễ bị chị phỉnh phờ đâu. Làm gì có chuyện chị hào phóng như thế.

Xuân Trúc sững sờ nhìn Đông Thu. Giọng cô lạc đi:

-Đây là ý nguyện của mẹ mà Đông Thu. Mẹ chỉ sợ em bị người ta rắp tâm chiếm đoạt nếu trao tài sản cho em quá sớm. Khi nào em lấy chồng, mọi thứ đều là của em. Nếu em cần, phần của chị cũng là của em.

Đông Thu rú cười khanh khách:

-Chuyện cổ tích hoang tưởng. Làm gì có chuyện chịngu đến thế. Tôi đã hiểu vì sao chị cố tình phá tôi và Bửu Nam. Nếu không có một đám cưới, tài sản của tôi vẫn mãi mãi trong tay của chị.

Xuân Trúc rưng rưng nước mắt:

-Em phải hiểu, em là người chị thương nhất trên đời chứ? Mặc Thuỷ và ngay cả công ty sơn mài cũng vậy, sau này tất cả sẽ là của em. Chị sẵn sàng làm mọi chuyện để cho em được hạnh phúc.

Đông Thu bật hai tai lại:

-Chị định ru ngủ tôi đấy à? Không nói nhiều. Hãy chia phần gia tài mà tôi có quyền thừa hưởng để tôi cùng chung sống với Bửu Nam.

Xuân Trúc thảng thốt:

-Đông Thu...

Vậy đó, Bửu Nam đã xúi giục Đông Thu chống lại cô. Có lẽ Đông Thu không say đến thế nhưng nó đã mượn hơi rượu để nói lên những điều khủng khiếp.

Giọng Xuân Trúc nghèn nghẹn:

-Thôi, em đi về phòng ngủ đi...

Đông Thu vung tay lên:

-Tối nay tôi và Bửu Nam đã trao nhẫn đính hôn với nhau.
Thở hắt một cái, Xuân Trúc lặng nhìn ở ngón áp út của Đông Thu. Ba mẹ cô nơi chín tuổi còn lẽ đang buồn lòng về cô lắm. Cô đã bất lực trước Đông Thu rồi.

-Đông Thu...

Thấy Đông Thu díp mắt lại, Xuân Trúc lay vai gọi khẽ:

-Đông Thu...Về phòng ngủ đi....Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện...

Nhưng thật vô tâm, Đông Thu đã ngủ thật say....

Cuối cùng Xuân Trúc cũng đưa được cô em gái búng bình về phòng ngủ.

Khép cửa cẩn thận, cô quay về phòng của mình. Định nói chuyện với Đông Thu thật nghiêm túc không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế.

Ngã dài trên giường nệm thơm tho, Xuân Trúc cảm thấy khó ngủ. Cô cố dỗ giấc ngủ nhưng thật là khó khăn.

Những gì xảy ra làm cô buồn lòng không ít. Cô không hiểu có phải là Đông Thu bị Bửu Nam xúi giục để chống lại cô không? Càng ngày, cách sống của Đông Thu càng buông thả. Ai đời con gái lại đi chơi khuya với một gã đàn ông, đêm về thì sai khướt.

Thở dài nhẹ, Xuân Trúc lún hai tay vào tóc. Hương chanh và bưởi từ mái tóc mềm mại của cô phả vào không gian màu vàng với chiếc đèn ngủ nhỏ tí gắn lên tường.

Bỗng dung hình ảnh của Lữ Nguyên hiện lên trong tâm trí cô. Lắc đầu xua đi nhưng cô vẫn thấy như đang đứng trước mặt mình là một anh chàng cao lớn, mái tóc bồng bênh bà một đôi mắt kêu ngạo.

Tại sao Lữ Nguyên lại ghé đến công ty sơn mài tìm cô. Trong anh hình như pha trộn những tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. liệu những gì cô biết về anh đã đủ hay chưa.

Mỹ Đông. Đó là một cái tên đẹp. Có lẽ cô ấy cũng đẹp. Khi nghe cô nhắc đến Mỹ Đông, Lữ Nguyên rất giận.

Ông quản gia Kiến Phúc đánh bả con Xòem và bỏ lên mái nhà của Lữ Nguyên sao? Xuân Trúc không thể nào tưởng tượng ra một chuyện như thế. Mãi lo Đông Thu đi chơi về muộn, cô đã quên khuấy mất chuyện này. Ngày mai nhất định cô phải hỏi ông quản gia Kiến Phúc mới được.

Trạng thái mơ màng Xuân Trúc thiếp đi lúc nào không biết. Khi cô tỉnh dậy, những tia nắng đầu tiên còn nằm vắt vẻo trên những ngọn cây cao nhất. Như vậy vẫn còn sớm.

Dù rất mệt mỏi vì một đêm mất ngủ nhưng Xuân Trúc vẫn nhanh nhẹn bật dậy. Sau vài động tác buổi sáng, cô vào phòng tắm đứng thật lâu dưới vòi nước ấm và cảm thấy dễ chịu hơn.

Trang điểm thật nhẹ, Xuân Trúc chậm rãi đi vào phòng ăn.

Ông quản gia đã có mặt ở đó từ hồi nào. Nhìn thấy cô, ông vội cúi gập

người:

-Chào cô Hai....

Xuân Trúc ôn tồn:

-Chào chú...

Mở tờ báo ra xem nhưng Xuân Trúc không chú tâm đọc như mọi buổi sáng.

Cô khẽ hỏi:

-Đông Thu đã thức dậy chưa?

Ông Kiến Phúc ngập ngừng:

-Cô Ba cũng đã dậy...

-Chú mời nó ra đây....

Ông Kiến Phúc mắt láo liên:

-Cô Ba đã đi từ hồi còn sớm ạ.

Buông tờ báo xuống đùi, Xuân Trúc vội hỏi:

-Nó đi đâu?

Ông Kiến Phúc khàn giọng:

-Bẩm, tôi không rõ nữa.

Xuân Trúc lẩm bẩm:

-Không lẽ giờ này nó lại đến chỗ Bửu Nam.

Ông Kiến Phúc nói nhanh:

-Thưa không phải như thế....

Xuân Trúc nhú mày:

-Sao chú biết?

Ông Kiến Phúc hắng giọng:

-Chiếc xe của cô ba vẫn còn ở trong gara.

Xuân Trúc thở dài. Chắc chắn không phải Đông Thu đã chạy xuống đồi để luyện tập thể dục như Xuân Trúc vẫn làm mỗi buổi sáng. Đông Thu vốn rất lười vận động, hôm nào cũng ngủ dậy muộn. Thế thì Đông Thu đã đi đâu?

Chợt nhớ ra câu chuyện mà Lữ Nguyên đã nói, Xuân Trúc chăm chú nhìn

ông Kiến Phúc phán:

-Hôm qua, Lữ Nguyên đã đến chỗ làm việc của tôi.

Vẻ mặt như đang ngáy ngủ nhưng ông Kiến Phúc bỗng linh hoạt hẳn. Ông đồng đôi tai lên.

Xuân Trúc nhỏ nhẹ:

-Anh ta có đề cập đến chú.

Giữ cho ánh mắt thật bình thản ông Kiến Phúc nhếch môi:

-Một kẻ đầy tớ như tôi mà một người giàu có như chủ nhân Thanh Lâm cũng chú ý đến sao?

Không cần phải vòng vo, Xuân Trúc đi vào câu chuyện:

-Lữ Nguyên bảo là chú đã bỏ lên mái nhà của anh ta để theo dõi Thanh Lâm biệt thự. Chưa hết, tệ hại nhất là chú đã đánh bả con Xòem làm nó suýt chết.

Ông Kiến Phúc bạnh hàm:

-Hắn đã đặt chuyện. Rình mò là một điều xấu sa, tồi tệ. Đánh bả chó lại càng dễ tiện thấp hèn hơn nhiều.

Xuân Trúc khẽ cắn môi:

-Tôi cũng nghĩ như chú. Đó là những việc xấu xa.

Ông Kiến Phúc hậm hực:

-Tôi đã biết vì sao Lữ Nguyên bịa chuyện này.

Xuân Trúc vội nói:

-Tôi hiểu Lữ Nguyên anh ta không bịa, nhưng có thể đã nhìn lầm người trong khi rượt đuổi.

Ông Kiến Phúc đảo con mắt có nhiều tròng trắng:

-Cô Hai còn là một cái gai trong mắt của Lữ Nguyên. Tôi là kẻ đầy tớ tâm phúc của cô Hai. Lữ Nguyên có thù hận lây thì cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm.

Giọng Xuân Trúc trầm ngâm:

-Không biết là ai đã làm những chuyện đó trong Thanh Lâm biệt thự.

Ông Kiến Phúc vọt miệng:

-Tôi có thể đoán ra được.

Xuân Trúc tròn mắt:

-Dây là ai?

-Chắc chắn là người nhà của cô Mỹ Đông. Họ đang hận thù Lữ Nguyên.

Xuân Trúc gật gù:

-Cũng có thể lắm nhưng nếu khẳng định một điều mà mình hoàn toàn mù mờ cũng không nên. Nếu không đúng, cũng oan cho người ta.

Ông Kiến Phúc sôi nổi hẳn:

-Nếu không phải là người nhà của cô Mỹ Đông thì cũng là kẻ thù của Lữ Nguyên. Hắn có rất nhiều kẻ thù.

Xuân Trúc tròn mắt:

-Thế sao?

Ông Kiến Phúc giọng đầy hiểu biết:

-Một kẻ ngang ngược xấu xa như hắn tất nhiên phải có nhiều người ghét.

Xuân Trúc khẽ nói:

-Tôi thấy anh ta cũng không phải là kẻ xấu. Anh ta khá mã thượng.

Câu nói của cô như chạm vào điều thâm kín của ông quản gia có vẻ mặt bí hiểm thâm sì. Ông hậm hực:

-Cô nên tránh xa hắn. Đó là một con người nguy hiểm. Nội chuyện hắn khẳng khái xây dựng nhà máy, gạt bỏ sự thương lượng cũng đủ cho thấy con người hắn khôn nặn ti tiện như thế nào rồi.

Đây không phải lần đầu tiên Xuân Trúc nhìn thấy ông Kiến Phúc nổi giận.

Cách nói năng của ông dù sao cũng quá đáng. Xuân Trúc khẽ nhắc:

-Kìa chú....

Như sức tỉnh ông Kiến Phúc hạ thấp ánh mắt xuống:

-Cô Hai thông cảm, chỉ tại tôi lo lắng cho cô Hai quá nên mới bực mình tức giận.

Xuân Trúc mỉm cười:

-Cảm ơn chú. Thôi chúng ta sẽ không bao giờ đề cập đến vấn đề Lữ Nguyên nữa. Tôi rất mừng là con Xòem mà tôi vô cùng yêu quý đã tai qua nạn khỏi. Đó mới là điều tôi quan tâm nhất.

Giọng ông Kiến Phúc sốt sắng:

-Cô Hai dùng gì cho bữa điểm tâm sáng tôi gọi...

Xuân Trúc so vai:

-Một ly cà phê sữa.

-Và một đĩa ốp la nữa chứ?

Xuân Trúc lắc đầu:

-Không, chỉ một ly cà phê sữa thôi.

-Với một thực đơn như thế, cô Hai làm sao no được. Cô Hai phải chú ý đến sức khỏe của mình chứ. Tôi thấy dạo này cô Hai hơi gầy đấy.

Xuân Trúc trầm giọng:

-Vâng, nhưng sáng nay tôi không được khỏe lắm. Tôi muốn dùng một bữa điểm tâm thật nhẹ.

Bước ra ngưỡng cửa, ông Kiến Phúc sang sang gọi người làm. Hoàn toàn khác với giọng khúm núm thường xuyên sử dụng với Xuân Trúc và Đông Thu. Cách ra lệnh của ông đầy quyền hành, thị uy và ngạo mạn.

Xuân Trúc hơi mỉm cười. Cô vốn bao dung. Không phải gì thế mà cô ghét ông Kiến Phúc. Dù sao ông cũng lớn tuổi và giúp việc cho Mặc Thủy quá lâu rồi.

Chỉ năm phút sau, trên một chiếc khay làm bằng bạc ròng và một ly cà phê bốc khói thơm ngát.

Uống từng ngụm cà phê ngọt ngào, Xuân Trúc băng khuâng nhìn xuống vườn hoang sao nhái ngày nào. Không còn quanh cảnh như xưa nữa. Giờ đây, mọi thứ đã thay đổi. Những cây cỏ dại đã được đẩy đi và phơi bày trước mắt cô là một bãi đất trống với những đồng đá nằm ngổn ngang.

Xuân Trúc khẽ thở dài nuối tiếc. Dù chỉ là một vườn hoang nhưng những cây sao nhái hồi a71y mới đẹp và ngộ nghĩnh làm sao. Cô thích ngắm nhìn những nụ hoa phơn phớt ấy vào buổi sáng cũng như khi hoàng hôn ập về. Những lúc ấy cô thấy tâm hồn mình bình ổn lạ lùng.

Ông Kiến Phúc đột ngột lên tiếng phá tan giây phút bồi hồi trong cô:

-Tôi biết là cô Hai có thể tìm thấy cô Ba ở đâu....

Xuân Trúc nhướng mày:

-Có thể là Đông Thu lên đồi hay ra suối. Tôi không còn nhiều thời giờ lắm,

còn rất nhiều việc đang đợi ở công ty. Tôi cũng không có ý đi tìm Đông Thu đâu. Có thể nó sẽ về ăn sáng muộn.

Xoa tay, ông Kiến Phúc nở một nụ cười bí hiểm:

-Lúc này tôi thấy cô Ba đi về hướng Thanh Lâm biệt thự.

Xuân Trúc chớp mi:

-Có thể là nó tìm hái hoa sim ở ngọn đồi gần đó.

Ông Kiến Phúc giọng chắc nịch:

-Cô Ba không phải là một người yêu cây cỏ...

Xuân Trúc chăm chú nhìn vẻ mặt khác lạ của ông quản gia. Ông ta đang có vẻ hoan hỉ của một tay thợ săn chuyên nghiệp vừa khám phá dấu chân của thú rừng.

Cô gật đầu:

-Đúng thế, Đông Thu ghét mèo chó và hoa. Nhưng ai cấm nó vào một buổi sáng vui vẻ đi lên đồi ngắt những bông hoa sim tím. Có thể là như thế.

Ông Kiến Phúc giọng rành rọt:

-Cô Ba không hề lên đồi. Từ ca, tôi đã thấy cô Ba đi vào cổng của....Thanh Lâm biệt thự.

Xuân Trúc tròn mắt:

-Chú không đùa đấy chứ?

Ông Kiến Phúc nhếch môi:

-Tôi đã thấy như thế. Cô Hai biết tính của tôi rồi đó. Tôi là một người cẩn trọng trong mọi lời nói.

Xuân Trúc cắn môi suy nghĩ. Nếu ông quản gia không nhìn nhầm, cô cũng không thể nào lý giải được là tại sao Đông Thu lại không biết là cô đang có “chiến tranh” với Lữ Nguyên.

Gãi đầu, ông Kiến Phúc hạ thấp giọng:

-Xin cô Hai giữ kín chuyện tôi vừa báo cho cô Hai biết, nếu không tôi cũng mệt chuyện với cô Ba. Cô Ba vốn hay thù dai và...nhỏ nhen.

Xuân Trúc cau mày:

-Chú an tâm... tôi sẽ không nói gì cả về chú. Nhưng Đông Thu không như chú nhận xét đâu. Hãy thông cảm với nó hơn....

Đi qua mùa đông

Chương 11

Đứng trước cổng Thanh Lâm nhìn vào, Xuân Trúc bắt gặp Đông Thu đang tươi cười và ngồi đong đưa trên chiếc xích đu đặt cạnh hồ bơi. Còn Lữ Nguyên, cô khỏi tìm đâu cho xa. Anh ta đang cật lực đắm vào một bao đựng

cát treo trên cành cây sầu đông.

Giọng Xuân Trúc giận dữ:

- Đông Thu...

Không chỉ Đông Thu mà cả Lữ Nguyên cùng quay lại nhìn ra cổng. Xuân Trúc thấy Lữ Nguyên nói gì đó với Đông Thu và con bé liền đứng dậy tiến về phía cô.

Song cửa sắt ngăn cách giữa hai người. Mở lớn mắt nhìn Đông Thu, Xuân Trúc dẫn giọng:

- Em có biết anh ta là ai không?

Đông Thu cười giòn giã:

- Chủ nhân của Thanh Lâm, điều đó ai mà không biết.

Xuân Trúc nhướn mày:

- Tại sao em lại vào đây?

Đông Thu tỏ vẻ phật ý:

- Kiểm soát em như thế, chị vẫn chưa thấy đủ sao?

Xuân Trúc nhếch môi:

- Chuyện em uống rượu say về đến nhà lúc nửa khuya, chị chưa kịp nói đến. Nay lại vào nhà của Lữ Nguyên để kết thân. Có phải em muốn chọc giận chị không Đông Thu?

Đông Thu tròn xoe mắt:

- Làm cho chị nổi giận, em được ích lợi gì ngoài việc phải... nghe mấy câu cần nhần như bản trường ca của chị?

Xuân Trúc dịu giọng:

- Em nên rời khỏi nơi đây lập tức.

Đông Thu mỉm cười:

- Bất hòa giữa chị và Lữ Nguyên đâu có liên quan đến em.

Xuân Trúc kêu lên:

- Em nói sao?

Đông Thu thản nhiên trả lời:

- Chủ nhân của Mặc Thủy sẽ là chị chứ không phải là em, thế thì tại sao em phải bận tâm xác định ai là kẻ thù của mình?

Giọng Xuân Trúc bức tức:

- Em đã làm cho chị giận kinh khủng. Lẽ ra thì em nên biết là mình đã gây ra những chuyện gì.

Đông Thu lắc nhẹ mái tóc đỏ ngang vai. Cô vội nói:

- Em đi vào đây. Lát nữa Lữ Nguyên sẽ cùng em vào rừng bắn chim nữa đây. Quên nữa, em có hẹn với Bửu Nam nếu Bửu Nam đến nhờ chị nhắn với Bửu Nam là em ở đây nghe.

Xuân Trúc hăm he:

- Lữ Nguyên là một con người nguy hiểm. Nếu em không nghe lời chị thì

sau này đừng có trách.

Khúc khích cười, Đông Thu kêu lên:

- Có bao giờ em buột miệng phải chịu trách nhiệm về hành vi của em đâu? Chị đã từng bảo, mọi người phải có trách nhiệm về cuộc sống của mình mà. Xuân Trúc không kịp nói thêm lời nào nữa thì Đông Thu đã quay ngoắt đi thẳng một mạch.

Cô giận dữ nhìn theo dáng đi ngông nghênh của Đông Thu. Nếu không cố tự chủ, có lẽ cô đập cửa gọi cho kỳ được đưa em ương bướng ấy.

Xuân Trúc trút ánh mắt giận dữ lên Lữ Nguyên. Anh tiếp tục đắm như... diên vào cái bao cát trước mặt. Khuôn mặt điển trai quyến rũ của anh thoáng một chút chế nhạo. Có lẽ anh ta hả hê lắm khi biết được gót chân... Asin của cô chính là Đông Thu.

Phải. Với Đông Thu, cô không thể là một cô Hai đầy uy lực. Cô yêu Đông Thu đến mức bạc nhược và sẵn sàng để bị xúc phạm. Cô chỉ là một cô gái dễ bị tổn thương mà thôi.

Nhếch môi chua chát, Xuân Trúc quay về ngôi nhà của mình.

Lại tập luyện. Không biết anh ta có ý định làm cha đảo thêm bao nhiêu trái tim phụ nữ xinh đẹp nữa không biết.

Xuân Trúc nhăn mặt lại. Thế đấy, cô không hiểu vì sao Đông Thu lại kết thân với một kẻ mà cô vốn xem như kẻ thù.

Ông quản gia Kiến Phúc đã đợi cô sẵn ở cổng. Giọng ông ngân vang trong không gian tĩnh lặng của Mặc Thủy.

- Cô Hai tìm thấy cô Ba chứ?

Xuân Trúc đầy muộn phiền:

- Đúng như chú đã nói... Tôi đã thấy Đông Thu ở đó.

Ông Kiến Phúc cố giấu vẻ đắc thắng:

- Tôi chưa nói sai bao giờ.

Xuân Trúc buồn rầu:

- Tôi không hiểu vì sao Đông Thu lại quen với Lữ Nguyên.

Ông Kiến Phúc hăm hở:

- Đây không phải là lần đầu tiên cô Ba vào Thanh Lâm biệt thự.

Xuân Trúc tròn mắt:

- Chú nói sao?

Ông Kiến Phúc háng giọng:

- Họ đã quen nhau được một tuần. Cô Ba thường vào rừng với Lữ Nguyên.

Họ cùng đi săn với nhau.

Xuân Trúc nổi giận:

- Sao bây giờ chú mới nói với tôi điều đó?

Vuốt lại bầu áo màu trắng cho thẳng nếp, ông Kiến Phúc nói chậm rãi từng tiếng một:

- Cô Ba không để cho tôi yên nếu biết tôi nói lại với cô Hai. Cô Ba đã từng tát chị Thơm mấy bạt tai khi chị Thơm ra mở cổng bị chậm. Con Big Big đã từng bị cô Ba hành hạ không thương tiếc...

Xuân Trúc nói như khóc:

- Chú đừng nói nữa có được không? Tôi cũng đã la rầy những chuyện đó những không ăn thua. Có lẽ nó còn quá trẻ còn so với tuổi của nó. Rồi một ngày nào đó nó sẽ hiểu... Nó sẽ hiểu.

Ông Kiến Phúc tranh thủ bồi thêm một câu:

- Không chừng Lữ Nguyên quyền rũ Đông Thu để trả thù cô đấy.

Xuân Trúc kêu lên:

- Tôi có làm gì đâu để anh ta thù hận?

Đi đến trăng kỷ, Xuân Trúc buông người xuống. Cô không tin là Đông Thu thích Lữ Nguyên. Đông Thu yêu Bửu Nam đến độ nào thì cô đã rõ. Lúc này, cô chỉ bực mình vì một lần nữa Đông Thu đã cãi lại cô. Thế là cũng xong luôn... chuyện uống rượu không có dịp để la rầy nó nữa.

Tâm trạng buồn phiền, Xuân Trúc quyết định ngồi chờ Bửu Nam để nói thẳng những bất bình của cô. Cô không thể đến công ty với những âu lo đang trĩu nặng được. Gọi điện thoại cho Diệu Hoa, Xuân Trúc lẳng lặng ngồi đợi Bửu Nam.

Chắc chắn lát nữa đây Bửu Nam sẽ đến đây tìm Đông Thu. Mọi việc sẽ phải được giải quyết trong sáng nay. Dù muốn hay không cô cũng phải bình tĩnh xử lý từng việc một. Sau Bửu Nam, sẽ là Lữ Nguyên.

Ông quản gia Kiến Phúc rón rén đặt bình trà Artichaut xuống bàn rồi lui gót. Ông không dám lên tiếng vào lúc này. Một tiếng ho cũng không. Ông biết là Xuân Trúc đang giận kinh khủng. Những gì xảy ra giữa Đông Thu, Bửu Nam và Xuân Trúc cũng như giữa Xuân Trúc và Lữ Nguyên ông đề nắm rất rõ. Không có gì có thể qua được cặp mắt lồi đời của ông. Ngay ngón tay của Xuân Trúc do đâu bị thương ông cũng có thể biết được. Công việc còn lại của ông rất đơn giản, chỉ thêm vào một giọt nước trong chiếc ly đã tràn đầy. Gần trưa, chiếc xe moto của Bửu Nam gầm rú ở khúc quanh đi lên Mặc Thủy.

Xuân Trúc chợt cảm thấy hồi hộp một cách kỳ lạ.

Chợt thấy ông Kiến Phúc lảng vảng ở ngoài sân cô liền gọi:

- Chú vào đây...

- Bầm cô Hai có gì cần sai bảo?

Xuân Trúc nói nhanh:

- Hãy bảo với Bửu Nam là tôi cần gặp cậu ta.

- Vâng.

Ông Kiến Phúc vâng lệnh đi ra tận ngoài cổng. Xuân Trúc hít một hơi thật dài, chuyện gì rồi cũng phải đến. Dù Đông Thu có giận đến đâu thì cô cũng

phải nói thẳng với Bửu Nam những điều mà lẽ ra Bửu Nam và Đông Thu phải tự hiểu được.

Khệnh khạng đi vào đại sảnh, Bửu Nam đảo mắt nhìn Xuân Trúc:

- Chị cần gặp tôi? Thế Đông Thu đâu?

Xuân Trúc ôn tồn:

- Lát nữa tôi sẽ chỉ Đông Thu ở đâu cho cậu . Còn bây giờ, mời cậu ngồi xuống. Tôi có chuyện cần trao đổi với cậu.

Bửu Nam nhún vai với vẻ bất đắc dĩ. Dù gương mặt làm ra vẻ thản nhiên nhưng thật ra anh ta đang băn khoăn không biết Xuân Trúc định nói gì. Anh đã từng âm thầm yêu cô nhưng biết đó chỉ là vô vọng . Vì thế trong sự thất vọng có lẫn sự oán ghét.

Giọng anh ngạo mạn:

- Thiết nghĩ giữa chị và tôi có gì mà nói.

Xuân Trúc cay đắng:

- Cậu nói rất đúng. Nếu gạt Đông Thu ra, giữa tôi và cậu không có gì cần thiết để nói với nhau cả.

Bửu Nam cười nhạt. Cơn giận của anh ta càng bùng lên . Cô Hai của Mặc Thủy biệt thự bao giờ cũng tỏ ra trên anh một bậc. Cô rất kiêu kỳ. Ngay cả bây giờ cũng thế. Chiếc sườn xám Thượng Hải mà café ôm sát thân hình cân đối tuổi trẻ không làm cô chứng chạc hơn mà chỉ tăng thêm nét quyến rũ chết người. Cái nhìn của cô mạnh mẽ như muốn uy hiếp người khác.

Tỏ ra không phải kém, ngay lập tức Bửu Nam trả đũa:

- Chị cũng chẳng cần nói với tôi về Đông Thu. Đó là việc riêng của chúng tôi. Đông Thu đã 20 tuổi, đã trưởng thành từ lâu. Chuyện tình cảm của Đông Thu cần phải được tôn trọng và không phải ai muốn xen vào cũng được.

Xuân Trúc giận dữ:

- Cậu nên nhớ Đông Thu là em gái của tôi, Đông Thu đang trong sự bảo hộ của tôi.

Bửu Nam cười nhạo:

- Chị chỉ có quyền bảo vệ tài sản chứ không phải là người bảo hộ luôn trái tim của cô ấy. Nếu là một con người biết suy nghĩ, lẽ ra chị nên từ chối bảo hộ tài sản của Đông Thu mới phải.

Xuân Trúc quát:

- Đó là di chúc. Cậu có hiểu thế nào là di chúc hay không? Mà cho dù không có lời căn dặn khẩn thiết của mẹ tôi trong di chúc thì tôi vẫn phải có trách nhiệm với Đông Thu, với tương lai của nó. Nó là tất cả đời với tôi. Giao tài sản cho nó bây giờ ư ? Đó là một điều ra đề nhưng với điều kiện chồng của nó không phải là cậu.

Bửu Nam nheo mắt:

- Chị đừng quên ba mẹ tôi giàu có không kém gì chị. Đừng nghĩ là tôi trực

lợi từ cuộc hôn nhân với Đông Thu.

Xuân Trúc nhìn thẳng vào mặt Bửu Nam:

- Tôi không quan trọng vấn đề giàu hay nghèo. Quan trọng nhất của một con người là tư cách .

Bửu Nam hần học:

- Chị cho là tôi không xứng đáng với Đông Thu chứ gì ? Thế Đông Thu là một cô gái ngoan chắc? Nếu tôi không cưới Đông Thu thì cũng chẳng có một tên đàn ông đàn ông nào ghé mắt đến em gái của chị đâu.

Xuân Trúc giận đến tái mặt:

- Nếu cậu xem thường Đông Thu thì cũng không nên giao du với nó.

Bửu Nam cao giọng:

- Đông Thu chỉ giỏi nhảy đầm và ăn diện. Thử hỏi có ai muốn cưới một cô gái như thế về làm vợ chứ?

Xuân Trúc giận dữ:

- Thế cậu cầu hôn với nó làm gì?

Bửu Nam thản nhiên:

- Đông Thu đẹp. Rất đẹp. Cho dù cô ta không đẹp như chị nhưng sắc đẹp của Đông Thu cũng đủ để làm một thằng đàn ông như tôi cố nhủ cầu cưới về làm của riêng. Khi hoa tàn, đương nhiên sẽ vứt bỏ.

Xuân Trúc kêu lên:

- Đó là quan niệm hôn nhân của cậu sao?

Bửu Nam phá lên cười:

- Một quan niệm hết sức hiện đại và tiến bộ. Sau này, nếu Đông Thu và tôi thấy chán nhau thì sẽ ly hôn.

Xuân Trúc quát:

- Cậu không có quyền đối xử với em gái tôi như thế.

Bửu Nam cười khẩy:

- Không ai cấm được tôi. Nếu ba mẹ của chị còn sống cũng thế thôi.

Không thể nào nói hết sự tức giận tột cùng của Xuân Trúc. Cô cảm thấy tiếc cho Đông Thu. Nè Đông Thu yêu một con người như Bửu Nam thì không mong gì nó sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc.

Giọng cô vang lên đồng dục:

- Từ nay tôi cấm không cho cậu đến đây tìm Đông Thu nữa.

Bửu Nam khiêu khích:

- Chị chỉ có một... nửa quyền hành. Chị đừng quên rằng Đông Thu có một nửa tài sản được thừa kế ở Mặc Thủy. Mặc Thủy cũng là của Đông Thu.

Liệu chị có thể cấm được tôi không khi Đông Thu cần tôi hơn bao giờ hết.

Cô ấy sẽ ra đi cùng tôi mà không cần một đám cưới chỉ cần một tờ hôn thú, một nửa gia tài sẽ được các luật sư chuyển đến tại tổ uyên ương của chúng tôi.

Nhìn Bửu Nam một cách căm phẫn, Xuân Trúc cảm thấy đau xót. Lỗi tại em của cô. Nó đã giao hảo với loại người không ra gì. Vì thế mới có chuyện Bửu Nam lớn tiếng thách thức cô như thế.

Cô nhướn mày tuyên bố:

- Tôi sẽ ngăn chặn Đông Thu đến cùng. Trừ khi tôi chết đi, cậu mới có thể làm được chuyện đó.

Bửu Nam cười lớn:

- Tất cả đã muộn rồi.

Xuân Trúc thắc thỏm nhìn vào vẻ mặt đều đặn của Bửu Nam.

Không muốn kéo dài sự suy đoán của cô, Bửu Nam giọng đắc thẳng:

- Tối hôm qua, Đông Thu đã thuộc về tôi.

Xuân Trúc vụt đứng dậy:

- Cậu nói sao?

Bửu Nam xoa cằm:

- Đông Thu đã... dâng hiến cho tôi không một điều kiện.

Xuân Trúc nhìn Bửu Nam bằng đôi mắt căm thù. Cô không biết là hắn nói thật hay đùa. Cầu trời là hắn dọa như thế để khùng bố cô.

Giọng cô lạc đi:

- Không thể có chuyện như thế được.

Bửu Nam cười khẩy:

- Trước sau gì chúng tôi cũng là vợ chồng. Chị đừng làm tung tóe mới chuyện lên nữa.

Xuân Trúc ước gì cô có thể tát vào bản mặt trơ tráo của Bửu Nam. Không. Không thể như thế được. Dù Đông Thu bướng bỉnh đến đâu nhưng nó không phải là một cô gái hư hỏng.

Chỉ vào mặt Bửu Nam, Xuân Trúc giận dữ:

- Cậu xéo đi cho khuất mắt tôi.

Cười khùng khục, Bửu Nam nháy mắt đứng dậy:

- Tôi đi tìm Đông Thu đây. Đó là vì tôi yêu nàng quá đỗi, không gặp là nhớ chứ không phải là tôi... xéo đi như chị đã cao ngạo ra lệnh.

Tiếng đế giày Bửu Nam nện trên hành lang. Rồi tiếng chiếc moto của hắn gầm rú phá tan không gian yên tĩnh của Mặc Thủy biệt thự.

Xuân Trúc ngồi chết lặng trên ghế. Những giọt nước mắt của cô chảy dài trên má.

Ngay sau cánh cửa nối thông đại sảnh và sân trời, ông quản gia Kiến Phúc đang nở một nụ cười đầy bí hiểm...

Giữa lúc ấy thì giọng Đông Thu vang lên ngoài cổng:

- Bửu Nam. Anh định đi về sao?

Xuân Trúc vội quệt nước mắt. Cô không muốn Đông Thu thấy được là cô đang đứng trước một sự thất bại đáng sợ.

Đông Thu tung tăng đi vào với nụ cười trên môi.

- Chị Hai. Tại sao Bửu Nam lại bỏ về mà không chờ em. Bộ chị có nói gì với Bửu Nam hả?

Ngẩng cao đầu Xuân Trúc giọng rắn rỏi:

- Chị vừa tuyên bố với Bửu Nam là cậu ta không được đến đây nữa.

Xuất hiện ở ngưỡng cửa, Bửu Nam thản nhiên lên tiếng:

- Đông Thu à, anh không phải là một con người dễ khuất phục. Bằng chứng là anh vẫn đang đứng ở Mặc Thủy biệt thự một cách hiên ngang.

Xuân Trúc giận run lên. Chưa bao giờ cô thấy một người đàn ông nào thiếu tự trọng như Bửu Nam cả.

Đông Thu nũng nịu:

- Chị Hai và anh Bửu Nam có thể vui vẻ với nhau được không? Trước sau gì chúng ta cũng là những người trong một nhà mà.

Xuân Trúc rắn giọng:

- Không. Không bao giờ chị chấp nhận có một người em rể như thế.

Bửu Nam cười khẩy:

- Chị muốn tôi như thế nào? Xin cho chị biết để trở thành một dân chơi như tôi không phải là chuyện dễ đâu nhé. Cũng phải mất một khối tiền.

Xuân Trúc đưa mắt nhìn Đông Thu cô muốn nói với Đông Thu là nó đã đưa về nhà một con người đê tiện, một cận bã của xã hội. Bửu Nam cũng chẳng kể cô là chị của Đông Thu. Ngôn ngữ và cử chỉ của cậu ta thật là trần trụi và lộ bịch.

Giọng Bửu Nam sang sảng:

- Anh đã cho... chị Hai yêu quý của em biết về những gì đã xảy ra giữa chúng ta đêm qua.

Chỉ một thoáng đỏ mặt, rồi sau đó Đông Thu trấn tĩnh lại rất nhanh. Cô lau bầu:

- Bộ anh không còn chuyện để nói hay sao?

Quá sức chịu đựng, Xuân Trúc hét lên:

- Đông Thu. Quả tình là chị hết hiều em nữa rồi. Thật là kinh khủng. Chị không thể nào chấp nhận em sống một cuộc sống buông thả như thế. Hoặc là chị ở lại đây hoặc là bạn trai của em phải lập tức rời khỏi nơi đây. Từ trước đến nay gia đình chúng ta không giao lưu với những hạng người như thế.

- Bạn trai của em không khác gì cận bã của xã hội.

Bửu Nam trợn mắt lên:

- Ai cho phép cô mạt sát tôi như thế?

Xuân Trúc nhìn như xoáy vào đôi mắt trắng đục của hắn:

- Nếu không bước ra khỏi Mặc Thủy, tôi sẽ cho gia nhân của tôi lôi cổ cậu ra ngoài.

Đông Thu giậm chân:

- Có phải chị cố tình phá đám em đó không? Nếu Bửu Nam chia tay với em, chị là người đầu tiên phải chịu trách nhiệm đấy.

Xuân Trúc cay đắng:

- Em xuống dốc nhiều hơn chị tưởng.

Đông Thu vung tay lên:

- Em là thế đấy. Sống hồn nhiên vô tư và tuân theo cảm xúc của mình chứ không đóng khung vào lớp vỏ già nua như chị. Mỗi người một cách sống. Em đang muốn tung hết tất cả đây. Chị lo cho em như thế là quá nhiều. Vĩnh biệt thơ ngây. Vĩnh biệt ngục tù mà chị mang lại cho em.

Xuân Trúc mở to mắt nhìn Đông Thu. Cô cứ ngỡ là đá đang sụp dưới chân của cô.

Thật bình thản Đông Thu ôm ngang hông Bửu Nam và giọng sôi nổi:

- Lữ Nguyên đang đợi chúng ta. Em sẽ giới thiệu với anh một anh chàng thật ấn tượng.

Đi qua mùa đông

Chương 12

Xuân Trúc ngã bệnh đúng một tuần lễ. Trong những ngày ấy, Đông Thu vẫn thản nhiên hẹn hò với Bửu Nam như không có gì xảy ra. Vẫn những cuộc đi chơi thâu đêm với Bửu Nam. Vẫn những tiếng la hét nguyên rủa những người làm công. Vẫn nằm dài trên ghế salong xem hết bộ phim này đến bộ phim khác và những chuyện xe chở đầy quần áo từ các shop cao cấp trong thành phố trở về....

Thỉnh thoảng đi vào phòng Xuân Trúc, Đông Thu chỉ hỏi thăm vài câu chiếu lệ rồi lại đi ra ngay. Khoảng cách giữa hai chị em ngày càng xa hơn. Những buồn phiền day dứt càng làm Xuân Trúc khổ sở hơn bao giờ hết. Cô đã âm thầm khổ đau không biết chia sẻ cùng ai.

Công việc ở công ty sơn mài không cho phép Xuân Trúc dành thêm thời gian để điều trị, vì thế dù vẫn còn đang mệt mỏi Xuân Trúc vẫn đánh chiếc Cadillac đến công ty.

Giải quyết công việc xong, Xuân Trúc liền bảo Diệu Hoa :

- Tôi đi về nhà đây. Có gì gọi điện cho tôi nhé.

Tiến Xuân Trúc ra cửa, Diệu Hoa lễ độ:

- Chúc cô Hai mau hồi phục.

Xuân Trúc trầm giọng :

- Cảm ơn, chiều nay tôi sẽ quay lại. Nhắn với Hoàng Phong là tôi cảm ơn về

những lời thăm hỏi của anh ta và cả những bó hoa đang cắm trong phòng làm việc của tôi.

Diệu Hoa nghiêng đầu hỏi :

- Sao cô Hai không trực tiếp cảm ơn với Hoàng Phong?

Xuân Trúc so vai. Cô muốn mọi giao tiếp giữa Hoàng Phong và cô được anh hiểu thuần túy chỉ là công việc. Gieo cho anh một niềm hy vọng làm gì khi tâm hồn cô hoàn toàn dừng đọng với anh.

Suốt một tuần qua, Hoàng Phong đã đến thăm cô tại Mặc Thủy nhưng cô cáo bệnh không tiếp. Thế mà hằng ngày anh vẫn kiên nhẫn cho người mang hoa đến Mặc Thủy và đến công ty của cô.

Chiếc Cadillac chạy xuống một con dốc. Dù đang gần trưa nhưng cảnh vật vẫn còn đang chìm ngập trong màn sương.

Cách đó không xa, Lữ Nguyên đang len lỏi qua những rặng cây với khẩu súng săn trên vai :

- Hù!

Giọng Đông Thư vang lên kèm tiếng cười khanh khách. Xoay người lại, Lữ Nguyên cười vui vẻ?

- Xin chào.

Vỗ nhẹ lên khẩu súng săn của Lữ Nguyên, Đông Thư nheo mắt hỏi :

- Anh đi đâu mà lang thang một mình? Đi săn ha?

Lữ Nguyên nháy mắt.

Định bắn vài con chim sẽ để nổi lửa trưa nay.

Đông Thư nũng nịu :

- Chủ nhân của Thanh Lâm biệt thự đâu thiếu gì thực đơn. Nghe nói anh thường đến mấy nhà hàng cao cấp mà thôi.

Lữ Nguyên cười :

- Nhưng trong những nhà hàng ấy làm sao có được không khí trong lành của núi rừng. Cũng không có được những giây phút thật sự thoải mái.

Đông Thư hớn hơ?

Đúng như thế, em sẽ cùng đi săn với anh.

Thật tự Nhiên, Đông Thư lúp xúp chạy theo Lữ Nguyên.

Chợt tiếng còi xe vang lên. Xuân Trúc đang ngồi trên chiếc Cadillac trên con đường mòn dẫn ra con suối và vừa nhìn thấy họ.

Nhảy dạt sang một bên để tránh xe, Đông Thư vội kêu lên :

- Chị Hai.

Ánh mắt Xuân Trúc chợt bối rối khi bắt gặp Lữ Nguyên đang ngoảnh lại nhìn cô thật chăm chú.

Cô háng giọng hỏi Đông Thư :

- Có phải em Định đi săn không?

Đông Thư vui vẻ gật đầu :

- Vâng.

Lữ Nguyên lên tiếng :

- Có gì không, cô Hai?

Hít một hơi thật dài, Xuân Trúc nhìn vào mắt Lữ Nguyên :

- Anh không được nổ súng trong khu vực này.

Nụ cười Lữ Nguyên ngạo nghễ, pha một chút mai mỉa :

- Thế sao Có phải cô là người làm luật ở đây không? Chưa có ai cấm một người nào đó bắn một con chim sẻ cả. Nếu ở trong hội bảo vệ thú vật, cô cũng không có quyền cấm người ta bắn chim đâu.

Xuân Trúc ngẩng cao đầu.

Đù đó không phải là thú rừng quý hiếm nhưng tôi không muốn tiếng súng của anh phá vỡ sự yên tĩnh ở đây. Từ ngày anh đến đây, mọi thứ dường như đều bị xáo trộn.

Đồng Thư cười lớn :

- Chị Hai khó tính như một bà già cổ xưa. Cứ như em và Lữ Nguyên đi, chị sẽ thấy vui vẻ rất nhiều.

Lữ Nguyên nheo mắt :

- Thế cô Hai đã nghe tiếng súng hồi bao giờ chưa? Nói chi như tiếng vỗ tay của mấy đứa con nít.

Xuân Trúc giận ra mặt. Rõ là Lữ Nguyên đã bịp cô xem như cô không biết gì cả. Co chưa kịp phản ứng thì Đồng Thư đã kéo tay Lữ Nguyên giọng thân mật :

- Mình đi thôi anh Lữ Nguyên, mặc kệ chi ấy.

Ôm lấy vô lăng Xuân Trúc nhìn theo họ Cô không còn hứng thú xuống suoi nhật sỏi nữa. Suy nghĩ mãi cô vẫn không lý giải được tại sao một con người oán ghét phụ nữ như Lữ Nguyên lại kết thân với Đồng Thư. Phải chăng Lữ Nguyên muốn dùng Đồng Thư để chống lại cô?

Lắc đầu thật mạnh để xua tan nỗi buồn bực trong lòng, Xuân Trúc cho xe nổ máy.

Ngồi thật lâu trong chiếc ghế bành êm ái trong đại sảnh. Xuân Trúc chợt nghĩ đến chuyện xây một bức tường thật cao để hoàn toàn ngăn cách Mặc Thủy và Thanh Lâm biệt thự Cô sẽ xây một bức tường cao hơn mười mét. Phải rồi. Chỉ có như thế may ra mới có thể hạn chế những phiền toái do cái nhà máy của Lữ Nguyên đưa đến. Cô sẽ khởi công trước khi tên đàn ông đáng ghét ấy ra tay. Máy hôm nay, mỗi lúc nhìn những bãi đá ngày càng cao thêm là cô không chịu nổi.

Gọi điện thoại đến công ty gặp Diệu Hoa yêu cầu cô thư ký liên hệ với một công ty xây dựng nào đó để xây một bức tường, Xuân Trúc thấp thỏm gác máy điện thoại.

Liệu bức tường này có giúp được gì cho cô không? Cô căm ghét Lữ Nguyên

đến mức không muốn nhìn thấy Thanh Lâm nữa?
 Nếu câu hỏi này cách đây một tháng thì cô sẽ không ngần ngại gì một câu trả lời. Thật kỳ lạ, ngoài sự Oán ghét còn có một điều gì đó thật khó hiểu, thật mãnh liệt hơn cả sự căm ghét.
 Cô không dám suy nghĩ thêm nữa.
 Bên ngoài cánh cổng, giọng Đông Thư nhí nhảnh :
 - Tại sao anh lại bỏ ý định đi săn chim cùng em chứ? Có phải vì chị Hai của em đã dọa. anh không?
 - Thôi đừng tiếc nữa. Đông Thư có ăn thịt nướng không?
 Đâu có sẵn được thứ gì đâu mà nướng?
 Lữ Nguyên giọng vui vẻ?
 - Sáng nay đầu bếp của tôi đã ướp khá nhiều thịt, nếu nướng bây giờ là tuyệt :
 - Ôi, sao em có thể từ chối một lời mời điệu nghệ như thế :
 - Sang nhà tôi nghe.
 Ngay khi ấy, chiếc moto của Bửu Nam gầm rú phong đến.
 Giọng Đông Thư xôn xao :
 - Bửu Nam đây là Lữ Nguyên, người mà hôm trước em định giới thiệu với anh nhưng sang Thanh Lâm biệt thự lại không gặp vì anh ấy đã đi mất.
 Bửu Nam vẫn ngồi trên xe. Gỡ cặp kính đen, anh nheo mắt nhìn Lữ Nguyên với cái nhìn dò xét.
 Đông Thư kêu lên :
 - Anh xuống xe đi chứ.
 Hai người đàn ông lặng lẽ bắt tay nhau. Đông Thư véo von.
 Đây là Lữ Nguyên, chủ nhân Thanh Lâm biệt thự và đây là Bửu Nam, bạn trai của em. Bửu Nam à, Lữ Nguyên mời anh và em sang Thanh Lâm biệt thự ăn món thịt nướng do đích thân anh ấy nướng.
 Giọng Bửu Nam hơi khó chịu, phách lối :
 - Muốn ăn thịt nướng cần gì phải đến Thanh Lâm biệt thự Nhà hàng bây giờ có đủ các món thịt rừng, cứ hầu bao đâu là tha hồ mà gọi.
 Lữ Nguyên nở một nụ cười khó hiểu. Anh đưa tay lên :
 - Tạm biệt hai người nhé.
 Đông Thư lính quính gọi :
 - Lữ Nguyên khoan đã. Anh đừng có đi. Em nhất định phải ăn món thịt nướng của anh.
 Lữ Nguyên so vai :
 - Không phải thịt nướng của tôi mà là thịt do tôi nướng!
 Đông Thư giọng ra lệnh :
 - Bửu Nam, anh đi cùng với em luôn. Cấm anh không được làm em mất hứng đây.

Bửu Nam tìm cách chối từ :

- Anh đâu có đói.

Đông Thư phẩy tay.

Đi theo em, không đói thì ngồi xem em và Lữ Nguyên ăn.

Đúng lúc đó thì một chiếc xe tải chở đầy vật liệu xây dựng đến.

Một người từ trên xe nhảy xuống. Ông ta nhìn Lữ Nguyên hần giọng :

- Xin lỗi, ông chính là chủ nhân của Mặc Thủy?

Hoàng Phong lên tiếng :

- Không phải là anh ấy. Là tôi đây, ông hỏi có việc gì không?

- Chúng tôi đến đây để xây một bức tường cao mười hai mét ngăn cách hai ngôi biệt thự liền kề nhau.

Đông Thư cao giọng :

- Các ông đã lầm. Tôi không hề yêu cầu xây dựng bức tường nào cả?

- Sao lại có chuyện như thế. Chính cô Diệu Hoa đã gọi điện thoại cho chúng tôi và yêu cầu là phải xây gấp ngay từ bây giờ.

Đông Thư kêu lên.

ĐH? Thế đây là sản phẩm của chi Hai em rồi. Quái thật.

Nãy giờ Lữ Nguyên im lặng theo dõi câu chuyện. Anh đã hiểu Xuân Trúc muốn xây bức tường để làm gì.

Vụt đi nhanh vào đại sảnh, anh bắt tay gọi lớn :

- Xuân Trúc. Cô đâu rồi?

Lạnh lùng bước ra, Xuân Trúc cau mày :

- Anh vừa gọi tôi à?

Lữ Nguyên bực dọc :

- Tại sao cô lại quyết định xây một bức tường. cao ngất như thế?

Xuân Trúc kiêu hãnh :

- Anh không có quyền đặt cho tôi câu hỏi đó.

Lữ Nguyên hăm hè :

- Sao?

Xuân Trúc so vai.

Đây là Mặc Thủy biệt thự chứ không phải là Thanh Lâm biệt thự.

Lữ Nguyên chụp lấy cổ tay Xuân Trúc :

- Nhất định cô phải nói rõ lý do.

Xuân Trúc hét lên :

- Buông tay tôi ra.

Nhưng ngon tay Lữ Nguyên rắn chắc như gọng kềm khiến Xuân Trúc không thể.

Nao thoát ra được. Chưa bao giờ Xuân Trúc gặp một tình huống như thế cả.

Từ sự hãi biến thành tức giận, bất thần Xuân Trúc vùng cánh tay kia lên và tát thật mạnh vào mặt Lữ Nguyên.

Cả Đông Thư và Bửu Nam đứng cách đó không xa đều sững sờ.
Tát xong, Xuân Trúc mới ý thức được là cô đã hành động thật là kinh khủng.
Lữ Nguyên có thể trả đũa lại cô bằng một cái tát.
Thế nhưng, vẫn đứng yên một chỗ giữ lấy bàn tay cô anh nhếch môi :
- Hãy nói rõ lý do vì sao cô xây bức tường lý tưởng thành?
Xuân Trúc mím môi lại :
- Anh không có quyền buộc tôi phải trả lời câu hỏi mà tôi không muốn nghe :
- Tôi cảnh báo cô Cô không được làm một chuyện ngốc nghếch như thế.
Xuân Trúc ngẩng cao đầu :
- Ngốc nghếch à? Đó là một việc làm cần thiết.
Lữ Nguyên cao giọng :
- Cần thiết sao? Cô không được quyền phá vỡ vẻ đẹp tự nhiên của Mặc Thủy cũng như của Thanh Lâm biệt thự?
Xuân Trúc châm biếm :
- Bức tường lý tưởng thành của tôi không có sức phá hoại bằng nhà máy xây xát café của anh đâu.
Lữ Nguyên nhún vai :
- Cô không hiểu gì cả. Mà thôi, về bức tường vạn lý kia nếu cô xây thì tôi phá đấy nhé.
Buông tay Xuân Trúc ra, Lữ Nguyên nhướng mày :
- Tôi thử chờ xem cô có dám xây không?
Xuân Trúc giận run lên. Thật không thể tưởng tượng nổi là Lữ Nguyên lại ngang ngược xen vào công việc của cô.
Tiến thêm mấy bước, Đông Thư veó von :
- Anh Lữ Nguyên nói đúng đấy chị Hai ạ Mặc Thủy chứ có phải ngục tù đâu mà xây tường cao như thế?
Xuân Trúc quắc mắt nhìn Đông Thư. Con giận của cô đang bùng lên thật mãnh liệt, vì thế Đông Thư liền im bất không dám nói thêm lời nào nữa.
Điều đó trái với bản tính hàng ngày của Đông Thư.
Thấy một người đàn ông xa lạ có mặt ở trong sân, Xuân Trúc liền hỏi :
- Chú là ai?
- Xin giới thiệu với cô, tôi đã nhận được điện thoại của cô Diệu Hoa. Tôi là chủ thầu xây dựng.
Xuân Trúc trầm giọng :
- Tôi muốn xây một bức tường cao đúng mười hai mét bao quanh ngôi nhà và vườn hoa. Như thế, đó là một bức tường khá dài và cao. Quản gia của tôi sẽ chỉ cho các ông phạm vi xây dựng cũng như thống nhất về giá cả. Khởi công ngay từ bây giờ, không chậm trễ.
Lữ Nguyên nghe rất rõ những gì Xuân Trúc đang nói, nhưng anh lại nhún

vai và đi ra cổng.

Duổi theo Lữ Nguyên, giọng Đông Thư kích động :

- Chúng ta phải làm một điều gì chứ? Chẳng lẽ chỉ Hai của em muốn làm gì thì làm? Anh nghe rồi đó. Chi ấy yêu cầu người ta khởi công ngay.

Bửu Nam cười khẩy :

- Chị Hai của em đúng là một con người phách lối tự phụ.

Lữ Nguyên hắng giọng :

- Có lẽ món thịt nướng sẽ làm chúng ta dễ chịu hơn là bức tường vụn lý ấy.

Nói xong, anh rảo bước đi trước.

Đông Thư nói với theo :

- Suýt chút nữa là em đã quên món ăn mà anh ấy định chiêu đãi rồi đây.

Bửu Nam cau có :

- Thôi đi, em đừng có trẻ con nữa. Lữ Nguyên còn lòng dạ nào để nướng thịt cho em ăn.

Đông Thư cong môi :

- Sao lại không? Thế anh tưởng là Lữ Nguyên xem trọng chuyện cái tát của chi Hai.

lắm sao? Lữ Nguyên không phải là một con người như thế. Lữ Nguyên rất đàn ông.

Thấy Bửu Nam cứ lần chần không chịu bước đi, cô liền nắm lấy tay Bửu Nam kéo mạnh.

Đi cùng em chứ? Hay là anh muốn đứng đây để gây gổ với chi Hai?

Bửu Nam nhăn mặt :

- Nếu em muốn ăn thịt nướng anh dẫn đến nhà hàng.

Đông Thư giận dỗi.

Đừng cản ngăn em. Anh biết rõ em là một con người đã muốn làm điều gì thì làm cho kỳ được mà. Về mặt nào đó, em cũng giống với tính cách của chi Hai.

Dù căm ghét Xuân Trúc nhưng Bửu Nam định bảo làm sao Đông Thư có thể so sánh với Xuân Trúc được. Tính cách Xuân Trúc mạnh mẽ quyết đoán buộc người khác phải e dè khiếp sợ Còn Đông Thư, cô chỉ là một người gàn bướng.

Đi với em đi.

Bửu Nam đành đi theo Đông Thư. Hai người vừa đến nơi thì Lữ Nguyên đang cúi húi soạn bếp lò trong vườn. Trên thảm cỏ là một chiếc thố đựng thịt ướp, một cái vĩ sắt và một cái xiên dài.

Người làm công của Thanh Lâm giúp Lữ Nguyên nhóm lò rồi lùi gót.

Giọng Lữ Nguyên vui vẻ?

- Thế mà tôi cứ tưởng là quý vị không đến chứ. Chúng ta ngồi xuống thảm cỏ đi. Rồi quý vị sẽ thât hết hương vị của thịt heo rừng mà không phải nhọc

công sẵn sẵn.

Vẻ mặt lạnh nhạt, Bửu Nam ngồi xuống cạnh Đông Thư trên bãi cỏ. Đông Thư khúc khích :

- Em muốn biết tài nướng thịt của anh Lữ Nguyên đây.

Bửu Nam chêm vào :

- Có gì là tài ở công việc tầm thường mà chỉ có mấy người đầy tớ và phụ nữ mới nhúng tay vào nhỉ. Thiên hạ bảo những người đàn ông khoái bếp núc thường có tính nhự.đàn bà.

Lữ Nguyên mỉm cười. Anh biết Bửu Nam rất cay cú với anh. Nếu anh ta ghen thì đó là một điều vô lý thật. Anh quay nhìn Bửu Nam, không tức giận cũng không thách đố. Một cái nhìn khinh khỉnh đủ để Bửu Nam cảm thấy tức tối thêm.

Dùng cây xiên dài cắm vào thịt, Lữ Nguyên rắc những gia vị rồi. mới gác lên vĩ sắt đã nướng. Chỉ một lát sau, thịt nướng đã thơm phưng phức. Trở đều xâu thịt, Lữ Nguyên lịch sự mời Bửu Nam :

- Mời cậu nếm thử?

Bửu Nam lúng túng.

_Anh đưa cho Đông Thư đi.

Lữ Nguyên mỉm cười :

- Chúng ta không nên tử tế quá với phụ nữ vì sẽ làm hỏng họ đấy.

Đông Thư bật cười. Cả Bửu Nam và Lữ Nguyên cùng cười theo. Thế là bầu không khí nặng nề biến mất.

Bửu Nam và Đông Thư phụ với Lữ Nguyên nướng thịt. Vừa ăn, họ vừa nói chuyện vui vẻ?

Giọng Bửu Nam sôi nổi :

- Lữ Nguyên này, có phải anh và Xuân Trúc thù ghét nhau không?

Đông Thư cướp lời.

Điều đó thì không cần hỏi cũng biết. Ai mà khoái được chị Hai.

Bửu Nam tặc lưỡi :

- Có đấy. Biết đâu có ai điên điên khoái bà ấy.

Lữ Nguyên giọng quan tâm :

- Ai vậy?

Bửu Nam nhún vai :

- Hoàng Phong.

Lữ Nguyên hắng giọng :

- Tôi biết anh ta.

Đông Thư vội hỏi :

- Anh có thấy Hoàng Phong điên không?

Lữ Nguyên cười :

- Biết đâu có nhiều người muốn. điên như Hoàng Phong mà đâu có được.

Đông Thư trề môi nhận xét :

- Chỉ hơn em 3 tuổi nhưng chị Hai lúc nào cũng như một bà già, cổ hủ không chịu nổi.

Lữ Nguyên xoay đều xương thịt trên bếp. Anh không thích nghe một người nhận xét về một người khác đang vắng mặt.

Giọng Bửu Nam bức tức :

- Có lẽ chúng ta cần phải liên kết lại để chống lại bà ấy. Không thể để cho bà ấy lộng quyền.

Ngước mắt nhìn Lữ Nguyên, Đông Thư véo von :

- Anh biết không, em và Bửu Nam đã yêu nhau lâu rồi nhưng chuyện cưới coi bộ khó. Chị Hai chống đối đến cùng.

Bửu Nam cười khẩy :

- Cuối tháng này, chúng ta cưới nhau để thử xem chị của em có làm gì được không.

Quay sang Lữ Nguyên, Đông Thư giọng vui vẻ?

- Anh sẽ dự đám cưới tụi này chứ?

Lữ Nguyên cười :

- Nếu hai người nhớ đến để mời. Đừng quên tôi là được.

Nghe Đông Thư chủ động nhắc đến chuyện yêu nhau của mình và Lữ Nguyên tỏ vẻ sôi nổi tán thành chuyện ấy, Bửu Nam cảm thấy nhẹ nhõm và giải tỏa mọi nghi kỵ về hai người.

Nghiêng đầu nhìn Lữ Nguyên, Đông Thư chợt hỏi :

- Nghe nói anh đến thành phố này để trốn một phụ nữ ha?

Câu hỏi của Đông Thư làm Bửu Nam quan tâm. Anh ta ngừng nhai, chăm chú quan sát nét mặt của Lữ Nguyên.

Lữ Nguyên mỉm cười :

- Ai nói với Đông Thư điều đó?

Đông Thư bịa đặt :

- Chị Hai của em. Bà ấy vốn ghét anh nên vu khống đời tư của anh rất kỹ.

Chỉ chờ có thế, Bửu Nam cười khẩy :

- Sao chị Hai của em thích bới móc chuyện của người khác thế. Đúg là tệ không chịu được.

Lữ Nguyên so vai :

- Tôi không tin là Xuân Trúc như vậy.

Đông Thư đỏ mặt :

- Không lẽ em nói dối?

Lữ Nguyên nhướn mày :

- Có thể ai đã nói với Đông Thư nhưng Đông Thư quên mất và ngỡ là Xuân Trúc nói với mình.

Đông Thư hùng hồn :

- Ngoài chị Hai, em không thân thiết với ai. Không lẽ người nói lại là anh Bửu Nam.

Lữ Nguyên trầm giọng :

- Tôi không biết được. Biết đâu lão quản gia. Kiến Phúc thì sao?

Đông Thư giật nảy mình. Cô lúng túng thanh minh :

- Không. không bao giờ em hạ mình nói như vậy.

Bửu Nam buông gọn :

- Chỉ có bà Xuân Trúc thôi.

Lữ Nguyên nhún vai :

- Mà cho dù là Xuân Trúc hay lão Kiến Phúc nói với Đông Thư thì cũng không có gì là quan trọng.

Đông Thư vẫn không quên mục đích của cô :

- Thế chuyện của Mỹ Đông và anh như thế nào?

Lữ Nguyên nở một nụ cười :

- Tôi đã thích một cây ngạn ngữ nổi tiếng của người Đức.

Đông Thư liếm môi :

- Anh nói đi.

Về mặt Lữ Nguyên trầm tĩnh :

- Không nên giặt áo quần ở nơi công cộng. Chuyện riêng tư của tôi chúng ta có thể dẹp sang một bên.

Bửu Nam chăm chú nhìn Lữ Nguyên. Đây là một anh chàng khó chơi. Có vẻ như Lữ Nguyên muốn bênh vực Xuân Trúc và không thích tính hẹp hòi của anh và Đông Thư. Nếu Đông Thư định cùng ngồi cùng thuyền với anh ta để chống lại Xuân Trúc thì có lẽ nên dè chừng.

Nháy mắt ra hiệu với Đông Thư, Bửu Nam lên tiếng :

- Cám ơn anh bạn về món thịt nướng ngon tuyệt. Tạm biệt hẹn gặp lại.

Đi qua mùa đông

Chương 13

Chỉ trong một tuần, bức tường thật kiên cố và cao sừng sững như một pháo đài ngăn cách Mặc Thủy và Thanh Lâm biệt thự đã hoàn thành.

Lúc đầu, Xuân Trúc đã có ý lo ngại Lữ Nguyên cho người đến phá nhưng Sau đó không thấy động tĩnh gì cô mới hiểu là anh dọa thế để cô không tiến hành xây mà thôi Có lẽ Lữ Nguyên thừa biết là anh không có quyền ra tay phá hoại.

Một bức tường hoành tráng và đẹp. Các tảng đá được ghép thật thẩm mỹ. Thế nhưng khi đứng từ ban công phóng tầm mắt sang Thanh Lâm và chỉ

thấy những ngọn thông cao vút cùng chóp đỉnh của ngôi biệt thự ấy, chẳng hiểu sao Xuân Trúc lại cảm thấy buồn rầu một cách khó hiểu.

Chưa bao giờ cô cảm thấy cô đơn như thế này. Lẻ loi. Cần một chỗ dựa tinh thần và cần được che chở.

Buổi chiều, ngồi trên chiếc Cadillac Xuân Trúc phóng xe như điên trên những con đường dốc gập ghềnh.

Cuối cùng cô dừng xe trước con đường dẫn dòng suối đang chảy róc rách.

Nhảy xuống xe, Xuân Trúc đi xuống con dốc thoai thoải.

Trong ráng chiều, những tia nước tung toé ánh lên một màu bạc. Khung cảnh yên lặng, thơ mộng và có phần trầm lắng. Những tảng đá lớn nằm gối đầu lên nhau chên vênh buồn bã.

Cúi xuống nhặt một viên sỏi đẹp tròn như một viên bi màu lấp lánh ánh mặt trời. Xuân Trúc tung lên cao rồi nghịch ngợm đón bắt lấy.

Định ném hòn sỏi ra xa chợt cô cảm giác có một vật gì thật mềm mại đang cọ dưới bàn chân trần của mình.

Giọng cô kêu lên mừng rỡ:

- Xòm! Mày đó sao?

Con Xòm nhảy cẫng lên tỏ vẻ vui sướng khi gặp lại cô. Xuân Trúc vui vẻ.

- Giá như chú mày có thể sang nhà tao chơi nhỉ? Thích lắm. Con Big Big nó sẽ rất vui khi có một người bạn là chú mày.

Một giọng nói chế nhạo vang lên sau lưng cô:

- Nhà cô Hai tường cao đến thế, sao con Xòm có thể leo rào nhảy vào được.

Xuân Trúc quay phắt lại. Trước mặt cô là Lữ Nguyên với khuôn mặt đầy lời cuốn, nụ cười kiêu bạc nhưng cũng đầy quyến rũ. Chiếc áo pull màu ô liu và quần kaki màu xám tro cũng hết sức lôi cuốn.

Ồi, đây đâu phải là phim trường để anh ta nở một nụ cười đầy mê hoặc như thế.

Xuân Trúc cố giữ giọng lạnh như kem:

- Tôi sẽ mở cổng cho nó.

Lữ Nguyên cười thành tiếng:

- Và sẽ đóng cổng cấm chủ nó đi vào chứ gì? Có phải cô Hai định nói như thế không?

Con Xòm vẫn nhảy chồm chồm quanh người Xuân Trúc với vẻ gần gũi.

Xuân Trúc đưa tay vuốt bộ lông mềm mại của nó. Thật là kỳ lạ. Cô là người đã gây ra tai nạn cho nó, thế mà nó lại mến cô. Hay là vì nó biết cô cũng yêu mến nó nhỉ. Chuyện tai nạn có phải cô cố ý đâu. Đó là một chuyện đáng tiếc mà mỗi khi nhớ lại cô cứ thấy xôn xang trong lòng.

Lữ Nguyên cười nhận xét:

- Con Xòm của tôi là một con vật thông minh nhưng trong trường hợp với cô nó xử sự thật tồi. Không phân biệt bạn, thù một cách phân minh rõ rệt.

Xuân Trúc neho mắt chằm chọc:

- Anh muốn có căn tôi phải không?

Lữ Nguyên nhướng mày:

- Điều đó còn phụ thuộc vào nó chứ không phải tôi. Không hiểu sao con Xòm lại thích cô mới chết chứ.

Xuân Trúc trầm giọng:

- Cũng còn an ủi được đôi chút là con Xòm không độc ác như chủ của nó.

Lữ Nguyên khiêu khích:

- Còn cô thì như thế nào một cát tát tai nầy lửa có thể làm người ta choáng váng. Đến bây giờ tôi vẫn còn đứng nguyên cảm giác lúc đó.

Xuân Trúc xâu hổ nhìn Lữ Nguyên. Thế mà cô lại quên về cát tát tai ấy mới chết chứ. Không hiểu ở chôn vắng vẻ này, anh có ý định trả đũa cô không.

Thế nhưng cô vẫn cố thanh minh:

- Nếu anh biết suýt chút nữa cổ tay tôi bị bẫy vì bàn tay cứng như thép của anh thì có lẽ anh không lên án tôi như thế.

Lữ Nguyên nhìn vào những ngón tay thanh mảnh của cô. Thật ngẫu nhiên, anh vừa phát hiện là Xuân Trúc có đôi bàn tay thật đẹp. Hình như thượng đế không công bằng lắm khi tạo ra cô. Chỉ với khuôn mặt lôi cuốn gợi cảm và dáng hình cân đối của cô cũng đủ làm khổ cánh mày râu rồi. Thế mà cô lại có một đôi tay thật đẹp như ngọc.

Lữ Nguyên trầm giọng:

- Vậy là bất chấp lời đe dọa của tôi, cô đã xây một bức tường cao ngất thật quái gở. Nó đã phá vỡ cảnh quan có một không hai của Mặc Thủy.

Xuân Trúc kiêu hãnh:

- Biết là thế nhưng còn hơn nay mai tôi phải hít bụi từ cái nhà máy chế biến café của anh.

Lữ Nguyên nhướng mày:

- Cô Hai, cô thật là ngốc. Cô không hiểu gì về những dự định của tôi cả.

Xuân Trúc giậm chân:

- Sao anh cứ khoái chê tôi là ngốc thế.

Lữ Nguyên tặc lưỡi:

- Chừng nào cô còn xử dụng lão quản gia Kiến Phúc như một người tâm phúc thì tôi còn giữ nguyên nhận xét ấy.

Xuân Trúc trợn mắt nói một hơi:

- Anh đúng là một kẻ hồ đồ. Chú Kiến Phúc đã làm cho gia đình tôi hơn 20 năm nay, từ hồi mẹ tôi chưa có Đông Thu nữa đấy. Chú ấy là một người thân thiết trung thành với Mặc Thủy, có đầu như gã làm công có vẻ mặt làm lì hình sự như gã làm công ở chỗ của anh.

Lữ Nguyên cười lớn:

- Vì thế tôi mới bảo là cô... ngốc.

Xuân Trúc hằm hè nhìn anh . Khoảng cách giữa anh và cô gần đến nỗi cô chợt nhận ra màu nâu ấm áp trong đôi mắt quyến rũ của anh rất ấm và rất dịu dàng . Bùng lên trong thoáng chốc và sau đó lại là vẻ lạnh lùng cố hữu.

Giọng cô ảm ức:

- Anh đúng là một con người hết sức kiêu ngạo.

Ném cho anh ánh mắt sắc tướng chừng có thể cắt anh ra từng mảnh nhỏ, Xuân Trúc lợi xuống suối.

Cô vẫy tay với con Xòem:

- Chú mày xuống lội nước với ta . Đừng đứng đó với ông chủ độc ác của chú mày nữa.

Con Xòem lao theo cô nhưng vừa đến mép nước nó liền đứng lại, giơ cả hai chân trước lên cao . Rồi nó chạy men theo dòng suối gầm gừ những tiếng kêu nho nhỏ với Xuân Trúc.

Cô nheo mắt hỏi:

- Chú mày sợ nước sao?

Lữ Nguyên đã đến bên gốc cây sao già đốt một điếu thuốc. Cài lệch lên môi, anh ngẩng nhìn Xuân Trúc và con Xòem đùa nghịch.

Trong đôi mắt anh, Xuân Trúc lại xuất hiện với một tính cách khác. Cô rất hồn nhiên. Không phải một cô Hai đầy kiêu hãnh với những mệnh lệnh. Đó mới là con người thật của cô. Cô đùa với con Xòem và yêu thích nó thật sự không giống như Mỹ Đông và những cô gái đẹp từng quen biết với anh. Họ sẵn sàng tống cho con Xòem một đạp khi nó vờn quanh chân họ.

Xuân Trúc hoàn toàn khác họ . Anh vẫn còn nhớ những giọt nước mắt hối hận của cô khi con Xòem nằm đau bên bờ suối . Cũng nhớ cả những cử chỉ vuốt ve dịu dàng của cô dành cho nó lúc đó.

Mãi đùa với con Xòem, dường như Xuân Trúc đã quên bằng mặt anh chàng lảng giềng đáng ghét . Chợt Xuân Trúc bị trượt ngã trên dòng suối về bản chân trần của cô vừa cứa mạnh vào cạnh sắc của một tảng đá.

- Ui da....

Con Xòem kêu ăng ẳng. Lữ Nguyên đâm bổ đến với khuôn mặt hoảng hốt.

Trong khoảng khắc ấy Xuân Trúc mới nhớ là anh đang ở bên cô.

Bên cô thật gần. Suýt chút nữa khuôn mặt xinh đẹp của cô chạm vào hàng ria mép thật đều của anh . Rồi cô lọt thỏm vào hai tay Lữ Nguyên lúc nào không biết.

Xuân Trúc hét lên:

- Anh buông tôi ra đi. Trời đất, tôi sao lại.. lại...

Cô không dám nói hết câu, hai má ửng hồng lên. Thật là xấu hổ.

Đẩy anh ra, cô lò cò bằng một chân . Bàn chân kia đang rỉ ra những giọt máu.

Lữ Nguyên dìu cô đến một tảng đá gần đó nhất . Anh trầm giọng:

- Xin lỗi tôi không cố ý. Tại cô Hai bị đau nên tôi phải như thế.
 Cô Hai Xuân Trúc nheo mắt nhìn Lữ Nguyên vì cô cảm thấy anh rất... khoái gọi cô là cô Hai. Không hề có sự e dè, run sợ như những người của Mặc Thủy hay công ty sơn mài khi gọi cô Hai. Mà ở đây có cái gì giống như một người lớn chế nhạo một đứa con nít học đòi làm người lớn. Cô không phải là một đứa con nít.

Xuân Trúc trừng mắt nhìn anh:

- Mặc kệ tôi có được không? Cô Hai. Cô Hai cái gì...

Lữ Nguyên quỳ xồm trên bãi cát, anh hắng giọng:

- Một lần nhiễm trùng vẫn chưa làm cho cô sợ sao?

Xuân Trúc hầm hè:

- Sao anh cứ khoái lo chuyện bao đồng thế?

Lữ Nguyên cười cười:

- Thà là cô bị rách chân khuất mất tôi đi. Nếu thấy cô bị đau mà .. lơ đẹp như vậy cũng hơi khó ngó.

Xuân Trúc tức nghẹn họng. Kể ra tên Lữ Nguyên cũng biết cách chọc giận cô. Cô đang đau, thế mà anh cũng nở chọc giận. Đúng là không có gì đáng ghét hơn.

Giọng cô đành hanh:

- Mời anh đứng dậy dùm chút. Quỳ trước mặt tôi nhìn khó coi quá.

Lữ Nguyên tỉnh tỉnh:

- Cô sao vậy?

Xuân Trúc mím môi lại:

- Không mượn anh xía vào.... bàn chân của tôi.

Lữ Nguyên nhăn nhó cười:

- Đùa một chút thôi để may ra cô quên đau.

Nghe Lữ Nguyên nhắc đến đau, Xuân Trúc cảm thấy buốt ở chân. Thế mà này giờ cô không cảm nhận gì cả. Không lẽ.. bài thuốc của Lữ Nguyên lại thần kỳ đến thế. Chỉ khi hết cái cọ với anh, cô mới thấy.. đau.

Con Xòem lảng quẳng chạy xung quanh hai người với vẻ bồn chồn.

Xuân Trúc phải vỗ nhẹ lên đầu nó bảo:

- Chú mày nằm xuống đi.

Nhìn con Xòem ngoan ngoãn làm theo lệnh của Xuân Trúc, Lữ Nguyên hắng giọng:

- Coi bộ mai mốt tôi phải cho cô con chó phản chủ này quá. Không hiểu sao nó khoái cô hơn là khoái chủ nó.

Xuân Trúc lườm Lữ Nguyên một cái thật dài. Cô chưa kịp tìm ra một lời nào thật cay độc thì anh đã nâng bàn chân cô lên và chăm chú xem xét.

Xuân Trúc kêu lên:

- Tôi cảm anh. Buông ra...

Lữ Nguyên nghiêm giọng:

- Vết thương khá sâu đấy cô Hai ạ.

Xuân Trúc hét lên:

- Cô Hai . cô Hai cái gì . Ai cho anh gọi tôi bằng giọng xách mé như thế.

Lữ Nguyên mỉm cười:

- Tại tôi.. bắt chước mọi người. Ai cũng gọi cô là cô Hai, nên tôi cũng bị nhiễm theo.

Quên cả đau, Xuân Trúc tổng cho anh một cú đập . Xui cho cô là lại xử dụng cái chân đau. Vì thế, Lữ Nguyên không phải là người hét lên mà lại chính là cô.

- Ui da...

Giọng Lữ Nguyên lo lắng:

- Cô có đau không?

Xuân Trúc rên rỉ:

- Đã bảo là mặc kệ tôi mà.

Nhìn thẳng vào mặt Xuân Trúc, Lữ Nguyên hắng giọng:

- Từ đây đến chiếc Cadillac cũng không gần . Tôi giúp cô ra xe nhé . Chúng ta ghé qua trạm y tế gần nhất.

Xuân Trúc quạu quọ.

- Tôi không cần sự giúp đỡ của anh. Hãy để mặc tôi.

Lữ Nguyên nhướn mày:

- Nếu cô cãi lời tôi, cát sẽ bám vào miếng vết thương và cô sẽ bị nhiễm trùng là cái chắc.

Xuân Trúc cười nhạt:

- Có nhiễm trùng hay gì gì đó cũng mặc kệ tôi, đâu có liên quan đến anh.

Chăm chú nhìn vào đôi mắt buồn bã của cô, Lữ Nguyên cười:

- Nếu cô chết đi, tôi sẽ mất đi một cô láng giềng khó tính tuyệt đẹp.

Xuân Trúc ngắc ngứ quay mặt đi. Cô còn nhớ lần đầu tiên cô và anh gặp nhau, Lữ Nguyên đã khen là cô rất đẹp. một kiểu khen như mắng. Còn lần này, lại y như đùa.

Tuyệt đẹp .

Cô không biết mình có được như thế không. Mà tên đàn ông đá lạnh này cũng biết..phân biệt đẹp và xấu kể ra cũng là chuyện lạ.

Vụt đứng dậy, giọng Lữ Nguyên dịu dàng:

- Hãy vịn vào vai tôi đi, cô.. út. Thề với cô là tôi không có ý gì xấu cả.

Xuân Trúc hừ một tiếng . Cô thà chết chứ đời nào đặt tay lên vai Lữ Nguyên.

Như đọc được ý nghĩ của cô, Lữ Nguyên hắng giọng:

- Có ghét tôi cách mấy, cô cũng nên chịu khó thương bàn chân của cô một chút .

Mím môi với vẻ đầy quyết tâm, Xuân Trúc đứng dậy và nhảy lò cò. Mới được mấy bước, cô đã bị lão đảo vì chân đau và vì con dốc nằm theo chiều gần như thẳng đứng nên khó mà chơi trò lò cò được.

Vội đỡ lấy cô, Lữ Nguyên giọng ấm áp:

- Đừng bướng như thế . Cô hãy vịn vào tay tôi đi.

Xuân Trúc kêu lên:

- Không! Không đòi nào.

Thật bất ngờ, có nằm mơ Xuân Trúc cũng không tưởng tượng nổi một cánh kinh hoàng đến thế! Lữ Nguyên bỗng xóc lấy cô và bế cô một mạch ra xe.

Đám thật mạnh vào vai anh, Xuân Trúc giọng phẫn nộ.

- Buông tôi ra. Đồ lưu manh.

Vừa đến chiếc Cadillac, Lữ Nguyên nhận trọn một cú đấm như trời giáng của Xuân Trúc . Mặc. Anh đặt cô vào ghế, còn anh lại ngồi sau vô lăng. Với cái chân bị đau như thế làm sao cô có thể nhấn thắng chứ.

Lữ Nguyên bật công tắc máy trước ánh mắt căm thù của Xuân Trúc . Cô hét lên:

- Nhảy ra khỏi xe của tôi ngay.

Nhưng bất chấp những lời nguyên rủa của cô, chiếc Cadillac gầm lên và phóng thật nhanh...

Vết thương ở chân nhờ được tiệm thuốc và băng bó kịp thời nên chỉ vài ngày sau, Xuân Trúc đã có thể đi đứng bình thường trở lại.

Dù rất ghét Lữ Nguyên về cái cách mà anh đã... đưa cô ra xe nhưng Xuân Trúc vẫn cho người mang đến Thanh Lâm biệt thự một bó cúc trắng.

Phải suy nghĩ thật kỹ và mất công mở sách tra cứu ý nghĩa của từng loài hoa, Xuân Trúc thở phào nhẹ nhõm khi biết được cúc trắng tượng trưng cho một tình bạn chứ không phải là tình yêu nhưng chết nỗi điều đó còn có nghĩa là cô không còn xem anh là kẻ thù!

Cô cũng không sợ Lữ Nguyên hiểu lầm cô có ý gì với anh ta. Lữ Nguyên là một kẻ thông minh. Anh ta phải biết có xử sự như thế là ân đền oán trả chứ không phải vì cô đã thích anh ta . Hôm đó, bác sĩ ở bệnh viện cho cô biết là vết đứt trên bàn chân cô quá sâu vì thế nếu không tiệm thuốc và băng cần thận chắc chắn là nhiễm trùng.

Buổi tối, không thể nào ngủ được nên Xuân Trúc đi ra ban công ngắm nhìn sao trời . Những vì sao nhấp nháy sáng như những hạt cườm bằng ngọc trên tấm nhung đen mượt mà . Cảnh vật yên lặng . Đâu đâu tiếng dơi bay sà sạt tìm trái chín trong đêm.

Buồn rầu nhìn bức tường vụn lý sừng sững trong bóng tối, Xuân Trúc tìm một tiếng thở dài.

Tại sao cô lại buồn nhỉ Không phải là từ ngày có bức tường đó đến nay cô đã khỏi phải nhìn thấy những đồng đá tảng nằm la liệt trên vườn hoang sao

nhái xưa kia của Thanh Lâm sao?

Thật là kỳ lạ. Thế mà cô lại rất muốn biết bên Thanh Lâm đang xảy ra những gì? Lữ Nguyên. Suốt một tuần nay cô không hề thấy anh.

Khoác một chiếc áo choàng mỏng như tơ bên ngoài chiếc váy ngủ màu hồng phấn, Xuân Trúc đi chân trần xuống lầu. Mọi người đang ngủ. Có lẽ say lắm. Cả con Big Big cũng nằm nhếch mồm lên chân mà ngủ. Nghe tiếng chân của cô, nó mở choàng mắt dậy rồi lại lim dim ngủ tiếp.

Xuân Trúc nhẹ mở cánh cửa cổng. Chẳng hiểu sao một sự thôi thúc đang trỗi dậy thật mãnh liệt khiến cô muốn dạo quanh ở bên ngoài một lát. Bức vạm lý bao quanh khuôn viên rộng mênh mông của Mặc Thủy biệt thự khiến cô chỉ có cảm giác ngọt ngào. Cô muốn được đi ra ngoài, được căng ngực hít thở khí trời, được nhìn thấy những cây sao nhái bông tím tím còn sót lại do người ta đã đẩy đi một cách vội vàng cầu thả.

Cô không hề hay biết có người đang quan sát cô từ ô cửa sổ. Không chỉ một mà đến hai người, từ hai ô cửa sổ khác nhau.

Bên ngoài, dường như không khí càng lạnh hơn. Xuân Trúc chậm chậm đi vòng lên một con dốc theo một quán tính chứ không chủ định. Khi đứng lại, cô chợt sững sờ khi nhận thấy cô đang đứng trước Thanh Lâm biệt thự và càng thật kinh hồn nửa khi Lữ Nguyên đang dịu dàng nhìn cô qua song cửa sắt. Cô và anh ngăn cách nhau một cánh cửa cổng đã hàn rỉ.

Thật nhanh, Xuân Trúc quay ngoắt đi nhưng Lữ Nguyên đã gọi:

- Xuân Trúc...

Cô vẫn cầm đầu rào bước:

Sau lưng cô, tiếng cửa cổng ken két trên đường rầy và sau đó là Lữ Nguyên đứng trước mặt cô giọng ấm áp:

- Tôi không định làm hại cô kia mà. Xuân Trúc, sao cô lại bỏ chạy?

Hít một hơi thật dài, Xuân Trúc ngẩng đầu lên nhìn anh:

- Tránh đường cho tôi đi.

Lữ Nguyên hắng giọng phán:

- Có phải cô khó ngủ không?

Cô mím môi không trả lời.

Giọng anh dịu dàng:

- Tôi cũng như thế. Vì không ngủ được nên ngồi đốt củi khô trong vườn chờ trời sáng. Thế là tôi bỗng thấy cô.

Xuân Trúc mở to mắt nhìn anh. Rồi cô quay lại nhìn vào vườn nhà anh. Một đồng lửa đang bập bùng cháy. Trong đêm tối lạnh lẽo, không gian trong vườn nhà anh dường như ấm áp hơn.

Lữ Nguyên đề nghị:

- Nếu cô không ngại, tôi mời cô đến bên đồng lửa sưởi ấm.

Quả là một lời đề nghị đầy mạo hiểm. Cô không ngờ là anh có thể đề nghị

như thế với cô.... Hai, một người mà anh có vẻ như kiềng mặt.

Lý trí lên tiếng nhưng đành lặng câm. Xuân Trúc cảm thấy trong mắt Lữ Nguyên lại bùng lên thứ ánh sáng dịu dàng từng làm trái tim của cô có thể rơi xuống thăm cỏ.

Lữ Nguyên nhìn cô với vẻ chờ đợi.

- Cô đồng ý nhé.

Xuân Trúc bậm môi lại. Dường như khi đứng trước mặt Lữ Nguyên, cô không còn là một cô Hai đầy lý trí và sắt đá nữa. Cô đã biến thành một con người khác.

Lữ Nguyên đẩy rộng cánh cửa sắt. Nó lại kêu ken két giữa đêm khuya. Xuân Trúc mím môi để khỏi cười. Nhưng vì trăng rất sáng nên Lữ Nguyên bắt được nụ cười thật dễ thương ấy rất nhanh.

Anh mỉm cười:

- Mọi thứ ở Thanh Lâm đều thua xa Mặc Thủy. Cô có thấy Thanh Lâm xuống cấp quá không? Tiếng kêu của cánh cửa này có thể đánh thức toàn thành phố dậy đấy.

Xuân Trúc trầm giọng:

- Tôi nghĩ là Thanh Lâm sẽ rất đẹp nếu chủ nhân của nó chịu khó bỏ công để tu sửa thay vì mất công..xây dựng một nhà máy xây xát café.

Lữ Nguyên quay mặt đi, thành thử Xuân Trúc không thể biết được là anh có giận khi cô lại phát động chiến tranh không. (Thật ra thì Lữ Nguyên đang giấu một nụ cười thú vị).

Đi đến đồng lửa đang cháy âm ỉ, Lữ Nguyên dùng cây que sắt dài để cời than ra.

Giọng anh trầm ấm:

- Cô ngồi xuống đi.

Xuân Trúc ngồi xuống nền cỏ mục. Chợt nhận ra là dường như dưới ánh sáng của trăng và của ngọn lửa bập bùng chiếc váy cô đang mặc dù có phủ thêm một tấm áo choàng mỏng nữa vẫn có vẻ đầy gợi cảm.

Thật lúng túng, cô nhích người vào một khoảng nửa sáng nửa tối đủ để có thể an tâm một chút về sự kín đáo của mình

Anh hắng giọng:

- Tại sao cô lại đi dạo vào lúc nửa khuya?

Xuân Trúc chớp mi:

- Tôi thấy khó ngủ nên định loang quanh một lát. Không ngờ lại gặp anh.

Lữ Nguyên nhướn mày:

- Buổi tối cô không nên đi ra khỏi nhà một mình. Hoặc ít ra phải có con Big Big đi cùng cô chẳng hạn. Mọi bất trắc có thể xảy ra cho cô đấy.

Xuân Trúc khẽ cắn môi:

- Đây là lần đầu tiên tôi đi lang thang như thế này. Khi này, vì thấy con Big

Big ngủ say nên tôi đã không gọi nó đi theo.

Một khoảng không gian yên lặng giữa hai người. Xuân Trúc băng khuâng nhìn ngọn lửa nhảy múa theo gió. Cô không hiểu sao cô lại chấp nhận lời mời của Lữ Nguyên và ngồi đây với anh . Cứ như là không hề có chiến tranh đã xảy ra giữa họ. Tại sao lại có thể như thế nhỉ?

Giọng Lữ Nguyên âm áp:

- Bức vụn lý trường thành đã xong, cô cảm thấy hài lòng rồi chứ?

Xuân Trúc nhếch môi:

- Tôi nhớ anh đã bảo là sẽ phá bỏ nó kia mà?

Lữ Nguyên mỉm cười:

- Đúng là tôi có nói như thế. một ngày nào đó nó sẽ được phá bỏ, nhưng bằng một cách khác.

- Bằng cách nào?

Lữ Nguyên cười thành tiếng:

- Rồi cô sẽ biết.

Xuân Trúc nhướng mày:

- Anh là một con người rất khó hiểu.

Nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đen long lánh, anh trầm giọng:

- Có lẽ khó hiểu đến độ cô cảm thấy không đủ tự tin về mình nên đã xây dựng một bức tường cao ngất mà chiều cao của nó có thể được ghi vào sách Guinness?

Xuân Trúc nhặt lấy cây sắt và cời nhẹ lớp than hồng nằm bên dưới:

Giọng cô nhỏ nhẹ.

- Con Xòm đâu

Lữ Nguyên mỉm cười:

- Nó đang ngủ thật say, nếu không có lẽ đã vùng dậy khi thấy cô có mặt ở nơi này.

Xuân Trúc chớp mi. Cái chớp mi thật hiền và duyên dáng đủ để trái tim phong sương của Lữ Nguyên lạc mất mấy nhịp.

Trước mắt anh là một Xuân Trúc đúng như anh đã từng tưởng tượng về cô như thế. Mềm mại. Ngây thơ.

Vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị, kiên cường, tự phụ đã biến mất . Cô đã bỏ vai diễn của mình . Hình như gánh nặng của một bà chị và chủ nhà của Mặc Thủy đã khiến cô phải thể hiện như thế . Cô đã quên có lúc cần phải sống cho chính mình.

Sương xuống khá nhiều.

Cảm thấy hơi lạnh, Xuân Trúc liền vòng hai tay ôm lấy gối mở to mắt nhìn Lữ Nguyên . Cô và anh ngăn cách nhau bằng một ngọn lửa . Không biết vì có phải vì lửa hay không mà cả mặt anh và cô đều long lạnh.

Không muốn thử sức với trái tim yếu đuối của mình, Xuân Trúc chột lên

tiếng:

- Tôi đi về đây.

Lữ Nguyên âm giọng:

- Cô đã buồn ngủ rồi sao?

Xuân Trúc gật đầu đại:

- Vâng.

Anh và cô cùng đứng dậy . Giọng anh dịu dàng:

- Sương mù khuya nay nhiều quá . Không chừng cô sẽ cảm mát.

Xuân Trúc bối rối quay mặt đi . Thể hiện tình cảm và đón nhận tình cảm không phải là thói quen của cô.

Cô nhỏ nhẹ.

- Tạm biệt...

Lữ Nguyên khoát tay:

- Khoan đã, chờ một chút, tôi đưa cô về Mặc Thủy.

Xuân Trúc ngắc ngư:

- Không cần phải làm phiền anh đâu, Mặc Thủy và Thanh Lâm biệt thự cùng gần nhau mà.

Lữ Nguyên nghiêm nét mặt:

- Đi khuya qua một bãi đất trống và tối trong đêm khuya vắng như thế này là một chuyện mạo hiểm đấy.

Xuân Trúc đứng lại chờ Lữ Nguyên đẩy cánh cổng chạy ken két trên đường rầy . Cả anh và cô đều cười vì chợt nhớ lại lời nói dí dỏm của anh lúc nãy.

Không biết cả thành phố đều có thức dậy không.

Anh và cô sóng bước bên nhau. Bóng anh và bóng cô đổ dài dưới ánh trăng.

Có một điều gì đó thật nhẹ len vào tâm hồn của cô khi Lữ Nguyên khe khẽ huýt sáo một điệu nhạc buồn buồn.

Giọng anh trầm áp:

- Trăng đẹp quá.

Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời . Trăng kiêu sa lơ lửng giữa ngàn hạt sao nhỏ li ti như cườm trắng .

Không còn thấy lạnh. Chỉ thấy rất ấm từ giọng của anh và cả trong đôi mắt.

Anh và cô đi rất chậm. Và quãng đường từ Mặc Thủy đến Thanh Lâm dù có xa đến đâu thì cuối cùng cũng phải đến . Trong sự băng khuâng nuối tiếc của hai người.

Những nhịp đập cuồng điên trong lồng ngực của anh và cô . Không dám soi vào mắt nhau, vì người ta có thể dối nhau bằng ngôn ngữ nhưng ánh mắt thì không. Đôi mắt cô long lanh, còn đôi mắt anh xao xuyến.

Cuối cùng cô và anh ngăn cách nhau bằng chấn song cửa cổng.

Giọng anh nồng ấm:

- Chúc Xuân Trúc ngủ ngon (Khi nằm thao thức ôn lại câu chuyện đã xảy ra

giữa hai người, cô vẫn còn băng khuâng vì lời chia tay thân mật của anh.
Anh không gọi cô là cô Hai mà là Xuân Trúc)
- Cảm ơn. Cũng một lời chúc như thế cho anh...

Đi qua mùa đông

Chương 14

Khép cánh cửa công lại, Xuân Trúc chậm rãi đi lên từng bậc cấp. Cô không hề hay biết lão quản gia Kiến Phúc đang đứng cách chỗ cô và Lữ Nguyên không xa và khuất sau lùm cây kiểng. Ngoài ông ta, còn có Đông Thu đang từ trên ban công nhìn xuống. Từ lúc Xuân Trúc rời khỏi Mặc Thuỷ và tiến về hướng Thanh Lâm, Đông Thu đã đứng mãi như thế. Trong bóng tối không thể quan sát được vẻ mặt của Đông Thu.

Thật chậm rãi, Xuân Trúc đi lên bậc thềm lát hoa cương mát lạnh.

Buổi sáng, Xuân Trúc thức dậy thật sớm. Tâm trạng có phần chán vui vẻ. Ngoài trừ ông Kiến Phúc và Đông Thu, khó có ai biết được đêm qua cô mất ngủ phải lang thang đi dạo.

Xuân Trúc khá ngạc nhiên khi Đông Thu còn dậy sớm hơn cô nữa. Mỗi hôm, giờ này Đông Thu còn ngủ nướng trong giường.

Trong chiếc váy hoa màu đỏ, Đông Thu đang vờn vai làm mấy động tác thể dục. Nghe tiếng chân của Xuân Trúc, Đông Thu liền quay lại với khuôn mặt lạnh nhạt.

Xuân Trúc vui vẻ?

- Em dậy sớm thế sao?

Đông Thu nhìn Xuân Trúc từ đầu xuống chân như dò xét rồi lý sự:

- Thế chị không muốn em dậy sớm như chị sao?

Xuân Trúc mỉm cười :

- Dĩ nhiên là chị không muốn em nằm nướng chút nào. Thói quen dậy sớm sẽ làm em luôn phấn chấn, ưa thích hoạt động.

Đông Thu nhếch môi :

- Để có thể ngủ ngốc đến công ty lao đầu vào làm việc cho chị từ sáng đến tối như một cái máy chớ gì?

Xuân Trúc kêu lên :

- Sao em lại nói thế ?

Đông Thu nhún vai im lặng. Hình như cô gầy gò mới giải tỏa được những ám ức mà cô phải chịu đựng.

Xuân Trúc thở dài :

- Đừng nói như thế với chị, Đông Thu ạ ! Nếu không quen với một con người như Bửu Nam, có lẽ em sẽ không bao giờ hần học với chị như thế.

Đông Thu ngúng nguẩy :

- Em chán lắm rồi. Khi nào chị cũng có thành kiến với Bửu Nam và đưa ra những nhận xét đay ác ý.

Xuân Trúc trầm giọng :

- Chị vẫn không quên được câu chuyện tồi tệ mà Bửu Nam đã kể. Vì sao chị ngã bệnh suốt một tuần lễ, có lẽ em là người hiểu rõ hơn ai hết. Chị không ngờ Bửu Nam cố tình chiếm đoạt em để yêu cầu có một đám cưới.

Nhìn sững Xuân Trúc thật lâu, Đông Thu buông gọn :

- Chị đã lầm.

Xuân Trúc nhú mày :

- Cái gì ?

Đông Thu cao giọng :

- Thật ra Bửu Nam và em cố tình bịa đặt chuyện đó.

Xuân Trúc kêu lên :

- Có thật không? Bộ em hết chuyện để đùa hay sao?

Đông Thu nhún vai :

- Ghét chị nên Bửu Nam đã nói như thế. Anh ta muốn nhìn thấy sự đau khổ tột cùng của chị, muốn hạ gục chị.

Xuân Trúc lặc giọng :

- Điều đó có nghĩa là em chưa bị hấn làm hại.

Đông Thu cười khẩy :

- Em có đủ bản lĩnh để giữ lấy mình. Đừng hòng tên đàn ông nào làm chủ được em.

Xuân Trúc thở phào nhẹ nhõm :

- Chị rất mừng về điều em vừa cho chị biết. Bửu Nam cố hạ gục chị hay không điều đó không quan trọng. Miễn sao em của chị không bị hấn làm hại là được.

Đông Thu nhếch môi :

- Có thật là chị lo lắng cho em đến thế không?

Xuân Trúc nhìn thật sâu vào đôi mắt đang tối sầm của Đông Thu :

- Hình như chỉ có em là không cảm nhận được tình cảm thì phải ? Chị phải làm gì để em hiểu rõ nỗi lòng chị đây ? Hạnh phúc của em chính là hạnh phúc của chị. Sở dĩ chị phản đối Bửu Nam cũng vì lo lắng cho tương lai của em thôi.

Ngừng một lát, Xuân Trúc nói tiếp :

- Chúng ta không thể suốt đời ở bên nhau. Mai đây chị và em mỗi người đều có một gia đình riêng của mình. Đến lúc đó, có lẽ em mới thấy quý những giây phút chị em mình bên nhau.

Đông Thư cup mắt xuống đất. Lát sau ngẩng đầu lên, cô hắng giọng :

- Em xin lỗi chị về những gì đã làm, mong chị xí xóa mọi chuyện.

Kéo nhẹ Đông Thư về phía mình, Xuân Trúc dịu dàng :

- Chị yêu em hơn mọi thứ trên đời. Không bao giờ chị giận em ca?

Đông Thư ôm lấy vai Xuân Trúc lắc mạnh :

- Chị hay quên đi những gì mà em đã khiêu khích nói với chị nhé :

- Chị đã quen rồi....

Đặt vào má Xuân Trúc một nụ hôn thật kêu, Đông Thư chạy xuống bậc thang với tròng cười giòn giã như pha lê.....

Đang ngụp lặn trong hồ, Lữ Nguyên bỗng nghe một tiếng gì va chạm thật dữ dội như tiếng xe đâm vào núi.

Không một chút chậm trễ. Anh vội nhảy lên hồ choàng đại chiếc áo pull đang vắt gần đó. Gã làm công của anh mặt mày hớt hải :

- Hình như là chiếc Cadillac của cô Hai bên Mắc Thủy.

Nắm vai gã lắc mạnh, Lữ Nguyên hét lên :

- Sao cậu biết là chiếc Cadillac?

- Thưa, vì tôi đứng trên sân thượng nhìn xuống thấy rất rõ.

Lữ Nguyên lấy chiếc moto và nổ máy trực chỉ hướng về phía gã làm công vừa chỉ, anh phóng xe chạy như bay.

Một cảnh tượng kinh hoàng bày ra trước mắt anh. Chiếc Cadillac đâm vào núi và phía trước mũi xe như bẹp dúm đi.

Công việc đầu tiên Lữ Nguyên là xông vào cứu Xuân Trúc. Cô đang nằm ngất đi máu chảy ra rất nhiều.

Đến thật đúng lúc để hỗ trợ anh là gã làm công của anh và có cả Đông Thư cùng lão quản gia Kiến Phúc. Không biết vì sao họ có mặt kịp thời. Có lẽ gã làm công của anh thông báo với họ cũng nên.

Bé Xuân Trúc trên tay, trái tim Lữ Nguyên như vỡ vụn ra. Sờ nhẹ lên ngực cô, anh thấy nhịp đập còn rất yếu ớt.

Đông Thư méo mào :

- Trời ơi, tại sao lại xảy ra tai nạn cho chị Hai em vậy nè. Anh hãy cứu mạng chị Hai em. Chị Hai em còn sống không? Bị như thế này thì chết là cái chắc.

Lữ Nguyên hét lên :

- Gọi xe cấp cứu ngay đi.

Đông Thư méo mào :

- Em đâu mang theo điện thoại.

Lữ Nguyên quát.

Đừng khóc nữa! Trong túi áo của tôi. Lấy dùm đi! Gọi gấp. Mau mau lên!

Đông Thư luống cuống làm theo lời anh. Cô bật handphone, vừa nói vừa khóc như mưa trong điện thoại.

Lữ Nguyên quỳ xuống nhẹ nhàng đặt Xuân Trúc tựa trên đùi của anh. Hơi

thở cô nhẹ và yếu, đứt quãng. Máu ra nhiều và xây xát đầy người nên Lữ Nguyên không biết thương tích như thế nào.

Vốn là người có nhiều kinh nghiệm nên anh không dám động mạnh vào người cô, sợ vô tình sẽ làm chấn thương trở nên trầm trọng hơn.

Cầm lấy tay Xuân Trúc, Đông Thư thốt thức :

- Chi Hai. Chị có mệnh hệ nào chắc em chết mất.

Trong khi đó thì ông Kiến Phúc và những người làm công của Xuân Trúc đều hết sức bồn chồn lo lắng. Họ liên tục ngó xuống chân dốc đợi xe cấp cứu vì biết không thể chờ Xuân Trúc đi trên một chiếc xe nào khác khi tình trạng của cô nguy ngập như thế này.

Một phút trôi qua với Lữ Nguyên còn lâu hơn một thế kỷ. Anh đau khổ nhìn Xuân Trúc mí mắt cay xè.

Có phải là số phận không em khi em mới hiểu được tình cảm của anh thì lại xảy ra bi kịch. Hãy tỉnh dậy đi em nhé. Anh muốn dành cho em những lời yêu thương ngọt ngào nhất.

Hãy tỉnh dậy đi em, nếu không cuộc đời anh là vô nghĩa. Anh không thể sống thiếu em. Em chính là cuộc đời của anh.

ANH YÊU EM

Từ xa, tiếng còi hụ của xe cứu thương..

Xuân Trúc được đưa đến bệnh viện trung tâm và lập tức chuyển vào khoa hồi sức.

Các bác sĩ và y tá lập tức sơ cứu và băng bó những vết thương cho cô.

Lữ Nguyên cùng Đông Thư và những gia nhân của Xuân Trúc đợi trước cửa phòng hồi sức với vẻ mặt lo lắng, hồi hộp. Ông Kiến Phúc luôn miệng than thơ?

- Cô Hai có bị làm sao, tôi chết mất. Ôi chết mất..

Đông Thư khóc om sòm :

- Tôi chỉ có chị Hai là người thân duy nhất trên đời. Sao lại xảy ra một chuyện kinh khủng như thế chứ.

Lữ Nguyên trầm giọng :

- Mọi người bình tĩnh đi. Chúng ta chờ xem bác sĩ kết luận như thế nào và đừng nên làm rối lên nữa.

Đông Thư quệt nước mắt :

- Mới sáng hôm qua em và chị Hai còn vui vẻ cười đùa với nhau. Khi ấy chị Hai rất vui, ai dè.

Ông Kiến Phúc khàn giọng kể lể?

- Tôi biết là cô Hai đói bụng nên không làm chủ được tay lái. Trưa nay, cô Hai chỉ ăn qua loa mấy miếng rồi lại gấp gấp đến công ty. nếu biết vậy đời nào tôi để cô Hai bụng đói.. Nếu cô Hai có mệnh hệ gì, xem.

như tôi có lỗi với bà chủ. Trước khi mất bà đã gọi gắm cô Hai, cô Ba cho tôi

....

Lữ Nguyên chán nản nhìn họ Đây không phải là lúc để than khóc. Anh đang nôn nóng muốn biết tình trạng sức khỏe của Xuân Trúc như thế nào.

Cuối cùng, một vị bác sĩ mở cửa phòng :

- Ai là người nhà của bệnh nhân?

Lữ Nguyên vội đáp :

- Tôi. Xin hỏi bác sĩ Xuân Trúc như thế nào?

Đông Thư nhướng mày nhìn anh định lên tiếng nhận. Cô mới là người nhà của Xuân Trúc nhưng nghĩ sao cô lại im lặng.

Vị bác sĩ giọng điềm đạm :

- Không nặng lắm nhưng cũng chẳng phải nhẹ Cô ấy bị chấn thương cột sống, có thể do chấn động mạnh khi xe va vào núi.

Lữ Nguyên vội hỏi :

- Thưa bác sĩ có cần phải giải phẫu không?

Bác sĩ lắc đầu :

- Gia đình cũng không nên căng thẳng lo lắng quá. Trước mắt chưa cần giải phẫu mà cũng không đến nỗi nào đâu. Cô ấy hiện đang còn hôn mê Chúng tôi chữa ngoại thương trước.

Lữ Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Vậy là em còn cứu được phải không Xuân Trúc. Miễn là em còn sống.

Chỉ có một người được vào với bệnh nhân. Lữ Nguyên định đi theo bác sĩ nhưng thật nhanh Đông Thư đã lướt qua mặt của anh và đóng sầm cánh cửa kính lại.

Bên ngoài cửa, Lữ Nguyên gọi lớn :

- Đông Thư

Nhưng Đông Thư vẫn đi thẳng trước ánh mắt đau khổ tột độ của Lữ Nguyên.

Anh không thể trách cô được. Đông Thư, Xuân Trúc là chị em với nhau. Có lẽ Đông Thư quá sốt ruột nên không thể nhường cho anh.

Đợi chờ bên ngoài với trái tim đầy thất thỏm, cuối cùng Lữ Nguyên cũng thuyết phục được một cô y tá giàu lòng trắc ẩn, chạy như bay đến giường Xuân Trúc.

Vết máu trên mặt Xuân Trúc đã được lau sạch, trên đầu quấn mấy lớp băng trắng. Xuân Trúc vẫn còn mê man, gương mặt nhợt nhạt vì do mất khá nhiều máu.

Cầm lấy bàn tay của Xuân Trúc siết nhẹ, đôi mắt Lữ Nguyên rung rung.

Giọng Đông Thư ghen ngào :

- Không biết chị Hai em có sao không?

Lữ Nguyên ử những ngón tay nhỏ bé của Xuân Trúc trong bàn tay anh. Lúc này một bác sĩ vừa cho anh biết là Xuân Trúc bị tổn thương cột sống nên bị

liệt. Đó là một đòn giáng quá nặng cho cô và cho anh. Anh không thể tin chuyện ấy đã xảy ra. Tại sao tai nạn không xảy ra cho anh mà lại cho cô Số phận.

thật là tàn nhẫn.

Lữ Nguyên chùng giọng :

- Lát nữa Xuân Trúc sẽ tỉnh dậy nhưng có lẽ chị Hai của em sẽ không còn có thể đi được nữa.

Đông Thư tròn mắt :

- Sao?

Lữ Nguyên nghe giọng nói anh như ngấm đầy nước mắt :

- Chị Hai của em bị chấn thương cột sống nên bị liệt đôi chân :

- Có thể giải phẫu được không?

Về mặt Lữ Nguyên đau khô?

- Không. Phần tổn thương cột sống không thể giải phẫu. Điều đó có khác gì làm cho tình trạng xấu thêm.

Đông Thư bưng lấy mặt và khóc rú lên. Thở dài, Lữ Nguyên đặt tay lên vai Đông Thư yêu cầu :

- Em có thể ra ngoài một lát cho khuây khỏa. Anh muốn được ở đây chăm sóc cho Xuân Trúc thay thế em.

Đông Thư quệt nước mắt :

- Anh không đến công ty sao?

Lữ Nguyên chưa chát thở dài. Giờ đây mọi thứ đối với anh dường như đều vô nghĩa. Anh yêu Xuân Trúc. Anh muốn hét lên thật lớn với mọi người là “anh yêu Xuân Trúc”. Tại sao số phận lại tàn nhẫn với anh như thế :

- Không! Sức khỏe của Xuân Trúc mới là điều quan trọng với anh.

Đông Thư nhìn sững Lữ Nguyên :

- Anh không nên mất công như thế. Bên cạnh chị Hai em còn có em và chú Kiến Phúc cùng biết bao nhiêu người ở Mặc Thủy.

Lữ Nguyên khàn giọng :

- Hãy bảo tất cả mọi người ra về. Chỉ cần một gia nhân của anh trực ở bên ngoài để khi cần thiết anh có thể sai bảo họ.

Đông Thư tròn mắt :

- Nhưng gì anh thể hiện rất khó hiểu. Em vẫn còn nhớ anh và chị Hai em từng là kẻ thù của nhau.

Lữ Nguyên hét lên giận dữ :

- Anh đã lãng phí một thời gian dài như thế. Anh là một thằng ngốc, em hiểu không?

Đông Thư định nói một điều gì đó nhưng về mặt đau khổ tột độ của Lữ Nguyên khiến cô khựng lại.

Khẽ so vai, Đông Thư đi ra ngoài. Tiếng cửa khép lại sau lưng Lữ Nguyên.

Rung rung nước mắt, anh ử ầm bàn tay Xuân Trúc rồi nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc mềm rơi trên trán cô với một quả tim tan nát ...

Đi qua mùa đông

Chương 15

Ba ngày sau, Xuân Trúc tỉnh dậy. Vẻ mặt cô ngơ ngẩn. Phải một chút sau đó mới nhận ra Lữ Nguyên và lơ mơ biết mình đang nằm ở đâu.

Giọng Lữ Nguyên ầm ập :

- Em đã tỉnh rồi sao?

Cách xưng hô của anh khiến trái tim mong manh của cô như ngừng đập. Cô mở to mắt nhìn anh. Và chợt nhận ra rằng lẽ ra anh và cô có thể nói với nhau những lời ngọt ngào hơn thế nữa đã từ lâu nhưng cả hai đều kiêu.

Hành, đều tự dối lừa con tim của mình.

Xuân Trúc chớp mí Một giọt lệ mơ hồ trong đáy mắt.

Khẽ siết bàn tay Xuân Trúc, Lữ Nguyên giọng yêu thương.

Đừng buồn nghe em, bao giờ cũng có anh ở bên cạnh em. Anh yêu em. Đó là điều anh muốn thổ lộ cùng em. Chỉ mong em tỉnh dậy để anh có thể thì thầm mãi mãi bên tai em :

- Anh yêu em. Anh muốn nói với em điều đó đến triệu triệu lần.

Xúc động đến trào nước mắt. Xuân Trúc bối rối để yên tay cô trong tay anh.

Còn gì hạnh phúc hơn khi được nghe những lời ngọt ngào như thế từ đôi môi anh.

Giọng cô nhỏ nhẹ:

- Em đã nhớ những gì xảy ra cho mình. Em không thể tin là mình còn sống.

Lữ Nguyên vuốt nhẹ những sợi tóc mượt mà của cô :

- Lúc anh đến, chiếc Cadillac bẹp dúm và em nằm ngất trong đó.

Xuân Trúc khép mắt lại :

- Lúc xuống dốc, chiếc xe bị đứt thắng và em không còn cách nào khác hơn là chọn cách cho chiếc Cadillac đâm vào núi thay vì nó sẽ lao xuống vực.

Lữ Nguyên giọng quan tâm :

- Chiếc Cadillac bị đứt thắng à? Thế mà anh cứ nghĩ là em đã lạc tay lái.

Xuân Trúc nhỏ nhẹ:

- Có lẽ anh không biết em là một tay lái thiện nghệ. Đã sống nơi đây khá lâu, những con dốc này đây không hề xa lạ với em.

Lữ Nguyên nhú mày suy nghĩ với vẻ căng thẳng khiến Xuân Trúc phải ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy anh?

Khẽ lắc đầu, Lữ Nguyên trầm giọng :

- Có nhiều điều khiến anh phải suy nghĩ nhưng em đừng bận tâm. Quan trọng nhất là sức khỏe của em. Đừng suy nghĩ nhiều quá không có lợi cho sức khỏe.

Xuân Trúc yêu cầu :

- Anh có thể đỡ em ngồi dậy được không, Lữ Nguyên?

Anh dịu dàng bảo :

- Vết thương ở đầu chưa ổn định, bác sĩ chưa cho em ngồi dậy đâu !

Chợt Xuân Trúc nhìn sững Lữ Nguyên rồi kêu lên với vẻ sợ hãi :

- Sao hai chân của em khó cử động như thế này? Em muốn nhúc nhích một chút nhưng không được. Sao thế Lữ Nguyên chưa bao giờ em bị như thế này ca?

Lữ Nguyên vội nói :

- Không sao. Không sao cả ..

Đưa hai tay xuống đùi, Xuân Trúc thảng thốt :

- Ôi. Hai chân của em hình như không phải của em nữa. Sao em không có cảm giác gì về nó cả. Lữ Nguyên, chuyện gì đã xảy ra cho em. Anh nói đi.

Lữ Nguyên cố giữ giọng bình thản :

- Có thể thuốc tê đã làm em có cảm giác như thế. Khi thuốc tan, mọi cử động của em sẽ dễ hơn.

Xuân Trúc ràn rụa nước mắt :

- Không. Lữ Nguyên. Anh đã nói dối em. Có phải em đã bị liệt hai chân rồi không anh?

Lữ Nguyên lắc đầu :

- Không. Em hãy ngủ đi và đừng nghĩ bậy nữa. Mọi việc đâu vào đấy. Ngủ đi em.

Xuân Trúc nức nỡ?

- Em chịu đựng được mà Lữ Nguyên. Anh không được dấu em. Em muốn biết sự thật về tình trạng đôi chân của mình. Mà liệu anh có thể dối em mãi mãi được không? Hãy nói với em đi Lữ Nguyên.

Lữ Nguyên ứa nước mắt. Ôm chầm lấy Xuân Trúc, anh siết chặt cô trong vòng tay của anh :

- Xuân Trúc, tình yêu của anh. Anh yêu em biết bao nhiêu..

Xuân Trúc nắm lấy vai Lữ Nguyên giọng khổ sở?

- Lữ Nguyên. tại sao anh không trả lời câu hỏi của em ?

Lữ Nguyên khàn giọng :

- Cho dù em như thế nào đi nữa thì anh vẫn yêu em, anh còn yêu em nhiều hơn gấp bội.

Xuân Trúc bàng hoàng nhìn Lữ Nguyên. Thế là đã rõ. Một sự thật tàn nhẫn

đến lạnh lùng. Cô đã bị liệt hai chân.

Khóc và khóc.

Xuân Trúc khóc trong vòng tay của Lữ Nguyên. Cô không thể tưởng tượng nổi là từ nay cô không còn khả năng đi đứng chạy nhảy nữa. Tại sao lại có thể như thế được? Tại sao?

Vỗ về an ủi cô, Lữ Nguyên cố nuốt những giọt nước mắt đau khổ. Anh hiểu nỗi đau mà Xuân Trúc đang gánh chịu. Nhưng anh cũng hiểu rằng, từ nay anh là chỗ dựa tinh thần của cô. Anh cần phải mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Giọng Lữ Nguyên âm áp :

- Bác sĩ nói với anh vẫn còn hy vọng. Nếu cột sống chỉ bị choáng thì vẫn có cơ hội hồi phục, em sẽ đi lại được sau một thời gian tập luyện.

Xuân Trúc nấc lên:

- Nhưng ông bác sĩ đều là những người quen nói dối. Hy vọng. Không. Mọi chuyện đã chấm dứt.

Lữ Nguyên lau nước mắt cho cô :

- Em nín đi. Lúc nào cũng có anh bên cạnh em mà.

Ngước mắt nhìn Lữ Nguyên, Xuân Trúc giọng khổ sở?

- Không anh hãy quên tôi đi. Tôi không hề yêu anh. Tôi chỉ yêu một người, đó là Hoàng Phong.

Lữ Nguyên nhìn sâu vào đáy mắt Xuân Trúc :

- Em có biết là chúng ta cần đến nhau không Xuân Trúc? Nếu em biết là anh yêu em đến độ nào thì có lẽ em sẽ không nói như thế với anh.

Xuân Trúc cười đau đớn :

- Tôi chỉ là đứa con gái tật nguyền, anh nên thực tế hơn một chút. Anh không nên hủy hoại tương lai của anh.

Lữ Nguyên chùng giọng :

- Em có biết nói như vậy là xúc phạm đến tình yêu của chúng ta không Xuân Trúc? Anh hiểu sự cao thượng của em. Nhưng điều mà anh cần nhất là được yêu em, được chia sẻ với em và sẽ gắn bó cuộc đời cùng em.

Xuân Trúc ghen ngào :

- Không. Không. Anh đi đi.

Nhưng Lữ Nguyên đã dịu dàng khép vòng tay lại. Ôm Xuân Trúc và dịu dàng lau nước mắt cho cô. Lữ Nguyên cảm thấy tình yêu của anh và cô vừa thăng hoa ..

Không nhấc chuông. Lữ Nguyên đẩy nhẹ cánh cửa cổng của Mặc Thủy đang khép hờ. Không gian chung quanh tĩnh lặng. Không có chú chó Big Big cũng không có lão quản gia Kiến Phúc đứng lảng vảng ngoài cổng như thường lệ.

Trong sân, đèn cùm chưa được bật lên nên vườn cây nhìn rất tối.

Lữ Nguyên hơi ngạc nhiên vì sự vắng lặng bất thường của Mặc Thủy.

Không chỉ vì chủ nhân của nó đang điều trị Ở bệnh viện mà công việc canh gác của Mặc Thủy chênh mảng như thế này.

Đi thẳng vào đại sảnh, Lữ Nguyên chợt giật mình vì giọng nói của Đông Thư vang lên :

- Có phải anh đi tìm em không Lữ Nguyên?

Lữ Nguyên nhíu mày.

ĐT đang ở đâu?

Đông Thư khúc khích.

Đố anh tìm được em đó?

Lữ Nguyên tỏ ý không hài long` :

- Em bật đèn lên, đừng đùa nữa có được không?

Đông Thư nhõng nhẽo :

- Muốn sáng, anh chịu khó tìm công tắc đèn rồi bật lên dùm.

Lữ Nguyên cau mày, thật là quá đáng Xuân Trúc chịu đựng nổi cô em kỳ cục như thế này thật là đáng khâm phục.

Không còn cách nào hơn, Lữ Nguyên đi đến gần cửa và bật công.

tắc lên. Từ những bóng đèn chùm pha lê tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh thật là nhẹ nhàng dễ chịu.

Đông Thư đang nằm dài trên ghế salon với dáng điệu lười biếng. Thấy Lữ Nguyên có vẻ giận cô liền chống tay ngồi dậy với một nụ cười.

Buông người xuống ghế, Lữ Nguyên trầm giọng :

- Xuân Trúc cần một tập thơ đang để ở trong phòng ngủ, em đi lên lấy dùm tôi đi.

Đông Thư cười :

- Bộ anh vội lắm sao? Gì mà hỏi em dữ thế?

Lữ Nguyên so vai :

- Tôi cũng đang bận.

Chợt nhớ ra, anh liền hỏi :

- Sao cả một tuần nay em không vào bệnh viện với Xuân Trúc?

Đông Thư dong đưa chân :

- Có anh thường xuyên túc trực với chị ấy là em yên tâm lắm rồi. Đến bệnh viện làm gì cho lắm người, bác sĩ cũng có cho vào phòng hồi sức đâu. Một mình anh là đã đủ?

Lữ Nguyên nhìn thẳng vào đôi mắt chuốt nhiều mascara của Đông Thư :

- Em không lo lắng cho chị mình sao?

Đông Thư cười :

- Em cứ ngồi khóc hoài chị Hai của em cũng không hết bệnh. Giờ chị Hai sống được là em cũng mừng. Còn mong gì hơn thế nữa. Vả Lại, em còn nhớ là anh bảo em và tất cả gia nhân đi về. Làm theo lời yêu cầu của anh, anh không muốn sao?

Lữ Nguyên trầm giọng :

- Thế em có nghĩ gì về tai nạn đã xảy ra cho Xuân Trúc không?

Đông Thư liếm môi :

- Còn nghĩ gì nữa. Ở con dốc ấy, đây không phải là lần đầu tiên xảy ra tai nạn vì đường của rất ngất. Có lẽ chị Hai đã phóng với một tốc độ khá nhanh.

Lữ Nguyên thở dài tuyên bố :

- Tôi đã nghĩ đó không phải là tai nạn do lỗi của Xuân Trúc.

Đông Thư mở to mắt nhìn Lữ Nguyên :

- Thế là gì?

Lữ Nguyên nhún vai :

- Biết đâu là một tai nạn dàn dựng.

Đông Thư cười nhạt :

- Những ý nghĩ của anh mới điên lam` sao.

Lữ Nguyên hăng giọng :

- Tôi đã cảnh báo Xuân Trúc nên chú ý đến những người làm công trong Mặc Thủy nhưng tiếc rằng Xuân Trúc đã gác ngoài tai. Đó là một điều quá đau xót.

Đông Thư nhíu mày :

- Anh muốn nói là.

Bất chợt nhìn thấy rèm cửa khẽ lay động, Lữ Nguyên hét lên :

- Ai?

Bị bất ngờ, ông quản gia Kiến Phúc đành rời khỏi chỗ nấp bước ra.

Khuôn mặt ông chì lại.

Lữ Nguyên bức tức :

- Ai cho ông nghe trộm ha?

Ông Kiến Phúc đảo đôi mắt có nhiều lòng trắng :

- Tôi. Không phải là tôi nghe trộm. cậu nói sai rồi..

Lữ Nguyên cười gằn :

- Không nghe trộm sao chú lại thập thò sau màn cửa.

Ông Kiến Phúc tỉnh bơ :

- Tại tôi nóng ruột về tình trạng sức khỏe của cô Hai nên mới chú ý nghe thư?

Lữ Nguyên trừng mắt nhìn ông quản gia. Lý do của ông ta đưa ra thật là chính đáng. Đúng là một con cáo già sừng sỏ. Anh có nhiều lý do để tin là người quản gia của Mặc Thủy đã nhúng tay vào một việc làm mờ ám nào đó.

Anh giận dữ :

- Nếu thật sự quan tâm đến Xuân Trúc, ông có thể túc trực ngay đến ở bệnh viện hơn là ngóng bên ngoài cửa và trong bóng tối.

Ông Kiến Phúc cũng không vừa. Ông ta vặn lại :

- Chính cậu đã bảo chúng tôi nên về. để cậu chăm sóc.

Lữ Nguyên chán ngán nhìn Đông Thư và lão quản gia tà đạo. Chợt thấy tội nghiệp Xuân Trúc hơn bao giờ hết. Đông Thư và lão quản gia xấu xa này đã cố tình hiểu sai ý của anh. Không một lần thăm Xuân Trúc suốt một tuần qua, đúng là không có gì tồi tệ hơn.

Đông Thư ngã người trên ghế nệm chăm chú nhìn ông Kiến Phúc. Phẩy tay, cô cao giọng :

- Chị Hai tôi không sao hết, chỉ bị liệt hai chân. Chú chuẩn bị thuê thêm người để hầu hạ chị Chú về phòng đi. Quên nữa, mua thêm một chiếc xe lăn nữa nhé.

Ông Kiến Phúc vừa quay lưng Đông Thư gọi giật ngược lại :

- Cho hai ly trà sâm coi.

Lữ Nguyên quan sát Đông Thư. Từ cái phẩy tay cho đến giọng ra lệnh, coi bộ đầy phách lối.

Ông Kiến Phúc quay lại với bình trà và hai chiếc tách. Chưa kịp đặt xuống thì Đông Thư đã cản hẳn :

- Làm cái gì cũng chậm chạp như rùa chán ghê.

Với vẻ mặt đầy phục tùng, ông quản gia liền lùi gót không để lại một tiếng động.

Chỉ còn hai người với nhau, Đông Thư nũng nịu:

- Lúc này Bửu Nam đến đây nhưng em đã bảo anh ta về đấy. Thế anh có biết lý do không?

Lữ Nguyên lạnh nhạt :

- Chuyện riêng của em và Bửu Nam tôi quan tâm làm gì.

Đông Thư nhìn chăm chăm vào mắt Lữ Nguyên :

- Em bảo Bửu Nam về là vì đoán thế nào tối nay anh cũng đến đây lấy tập thơ cho chị Hai.

Lữ Nguyên so vai :

- Chuyện tôi đến đây có liên quan gì đến chuyện của hai người đâu.

Đông Thư liếm môi :

- Em muốn biết vì sao anh quan tâm đến chị Hai như thế. Đó là một điều kỳ lạ. Trước đây anh và chị ấy đã từng tuyên chiến với nhau mà.

Lữ Nguyên nhướn mày :

- Tôi yêu Xuân Trúc.

Dù đã biết được điều ấy nhưng Đông Thư vẫn không khỏi bàng hoàng khi chính miệng Lữ Nguyên nói ra.

Cô cười gượng :

- Thế anh quên chị Xuân Trúc là người tật nguyền hay sao?

Lữ Nguyên rần giọng :

- Không. Điều đó chỉ làm tôi yêu Xuân Trúc hơn.

Đông Thư kêu lên :

- Anh điên mất rồi.

Không chờ lấy tập thơ mà Lữ Nguyên biết rằng nếu còn ý định đó thì đến tận khuya chưa chắc Đông Thu đã chịu đưa cho anh. Cô chỉ muốn đó là cái cớ để giữ chân anh lại.

Lữ Nguyên đứng dậy giọng lạnh nhạt :

- Tôi về.

Đông Thu nài ni?

- Em chưa lấy tập thơ cho anh mà.

Lữ Nguyên nhìn thẳng vào mắt cô :

- Tôi sẽ tìm tập thơ ấy trong một quầy sách nào đó trong thành phố.

Đông Thu ngồi yên một chỗ cắn móng tay nhìn theo dáng ngang tàng của Lữ Nguyên.

Đó là người đàn ông cao ngạo nhưng quyền rũ nhất trong những người mà cô đã gặp.

Rời khỏi Mặc Thủy, Lữ Nguyên không ghé về Thanh Lâm biệt thự mà đi bộ xuyên qua mấy con đường tắt.

Cuối cùng anh dừng lại ngay đúng nơi mà hôm trước Xuân Trúc bị tai nạn.

Một cảm giác thật lạ lùng đang xâm chiếm lấy anh. Không, anh không tin đây chỉ là một tai nạn bình thường.

Buổi tối trước hôm xảy ra tai nạn với Xuân Trúc, thật tình cờ anh đã nhìn thấy ông quản gia Kiến Phúc đứng bên chiếc Cadillac thật lâu. Rất có thể ông ta đã dàn cảnh một tai nạn. Muốn có chứng cứ, đêm nay anh sẽ đột nhập vào Mặc Thủy biệt thự để lên ra sau vườn, nơi đang để chiếc Cadillac.

bị hư hại những một đồng sắt vụn để may ra có thể tìm thấy một dấu vết nào đó.

Rừng tối mịt mờ. Lữ Nguyên đứng bên vờ vực im lặng suy tư.

Đúng là Xuân Trúc chỉ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Bên cạnh chỗ anh đang đứng là một con vực đen ngòm sâu hun hút. Nếu Xuân Trúc không cho xe đâm vào núi, cô sẽ bị rơi xuống vực là điều không tránh khỏi.

Giữa lúc Lữ Nguyên đang căng thẳng suy nghĩ bỗng vang lên tiếng cười nhạo.

Lập tức Lữ Nguyên quát :

- Ai đó?

Đông Thu bước ra từ bóng tối :

- Vừa mới chia tay, anh đã vội quên giọng nói của em sao?

Lữ Nguyên cau có :

- Tại sao em lại có mặt ở đây, vào giờ này?

Đông Thu trề môi :

- Vì em đoán thế nào anh cũng đến nơi này :

- Em không thấy là khuya rồi sao?

Đông Thư đang đưa mắt :

- Lo gì. Không lẽ anh lại để cho em về một mình.

Lữ Nguyên lắc đầu chịu thua. Đúng là Xuân Trúc có một cô em gái bướng bỉnh không thể tả. Giọng anh chán nản.

Được rồi. Tôi sẽ đưa em về.

Nhưng cô đã cười khanh khách :

- Không. Em chưa chịu về đâu. Anh nhìn lên bầu trời thử xem. Tối nay trăng sáng quá. Em muốn lang thang dạo trong rừng và ngắm trăng cùng anh. Như hôm nọ anh đã cùng chị Xuân Trúc dạo trăng vậy mà.

Lữ Nguyên nhướn mày nhìn cô :

- Nếu em muốn ngắm trăng tôi về trước đây.

Thấy Lữ Nguyên lảng lảng đi xuống dốc. Đông Thư giậm chân :

- Lữ Nguyên

Quay lại nhìn cô, Lữ Nguyên lạnh lùng hỏi :

- Sao ?

Đông Thư ảm ức :

- Chẳng lẽ anh. Không có trái tim. Chẳng lẽ anh không hiểu được là em không còn yêu Bửu Nam nữa. Em yêu ai, có lẽ anh là người rõ hơn ai hết.

Lữ Nguyên nhún vai không đáp. Lẽ ra Đông Thư nên hiểu là anh chỉ xem cô như một cô em gái. Anh thân thiết với cô vì cô là .. em gái của Xuân Trúc. Anh bị Xuân Trúc mê hoặc từ lúc gặp cô bên suối nhưng với bản tính cao ngạo của một người đàn ông đã từng bị thất vọng về phụ nữ, anh đã cố tỏ ra lạnh lùng.

Sau này, Lữ Nguyên càng hiểu rõ về tính cách của Xuân Trúc hơn và cảm thấy cô chính là người mà anh mong đợi, kiếm tìm. Xuân Trúc là một lời cuốn hút yêu.

Về mặt lạnh nhạt, Lữ Nguyên hắng giọng :

- Chúng ta về thôi. Đã khuya rồi.

Đông Thư hét lên :

- Tôi không về. Anh muốn về thì cứ về đi. Cứ yêu bà chị tật nguyền của tôi đi để rồi thấy đó là một điều vô cùng xuẩn ngốc.

Lữ Nguyên không thể ngờ là Đông Thư có thể buông ra những lời cay độc như thế với Xuân Trúc. Xuân Trúc đã hy sinh, lo lắng cho cô bao nhiêu. Thế mà Đông Thư không cảm nhận được tình thương cao cả ấy.

Đi thật chậm xuống dốc. anh có ý chờ Đông Thư vì dù sao cũng đã quá khuya. Nếu cô ở lại một mình cũng không hay chút nào. Nhưng khi anh quay mắt lại, Đông Thư đã biến mất từ lúc nào. Hóa ra cô đã đi theo con đường tắt để về nhà.

Về đến nhà với tâm trạng bức tức, Đông Thư xô mạnh cánh cửa cổng. Chưa hả giận, cô còn vùng vằng đẩy ngã mấy chậu kiểng nằm trước sân.

Đâm bổ chạy ra, mặt ông Kiến Phúc tái xanh :

- Cô Ba không vui?

Đông Thư hằm hè :

- Nhìn mặt tôi chú cũng có câu trả lời rồi, hỏi gì mà ngu xuẩn thế?

Ông Kiến Phúc khúm núm :

- Chè sen đã nấu xong, tôi đợi cô Ba này giờ.

Đông Thư quát.

Đồ hết đi. Tôi không ăn nữa.

Ông Kiến Phúc cúi gập lưng xuống nhưng đôi mắt giảo hoạt vẫn kín đáo xem xét nét mặt của Đông Thư. Cho đến giờ phút này, mọi chuyện đều hoàn hảo y như ông đã toan tính.

Cờ đã tàn. Chỉ còn đi thêm một bước chót là kết thúc.

Giọng ông xum xoe :

- Thưa cô Ba, lúc này cậu Bửu Nam lại đến đây tìm cô nữa.

Đông Thư giận dữ :

- Từ nay chú đừng nhắc tới thứ vô tích sự ấy nữa. Tôi không giao du với những người lêu lổng, suốt ngày chỉ biết bida và café. Nếu hấn đến, xỏ con Big Big cho nó cần.

Ông Kiến Phúc cười thảm. Không ngờ một con người bấy lâu nay đồng hội đồng thuyền với Bửu Nam lại có thể mau đổi giọng tuyên bố như thế.

Tuy nhiên vốn là một con người nham hiểm ông ta không để lộ vẻ giấu cợt trên khuôn mặt. Không muốn làm bia đỡ đạn vào lúc Đông Thư cáu kỉnh, ông liền tìm cách tháo lui :

- Nếu cô Ba không còn gì sai khiến nữa. tôi xin cáo lui.

Đông Thư phẩy tay với giọng đầy phách lối :

- Khoan đã, tôi còn nhiều việc phải cho chú biết. Kể từ hôm nay, tôi là người thay thế chị Hai quán xuyên Mặc Thủy và công ty sơn mài. Tôi là người quản lý tất cả bất động sản của mẹ tôi. Ngày mai, chú gọi điện thoại báo cho cô Diệu Hoa làm một bản báo cáo tất cả ngân quỹ của công.

ty cũng như lên lịch cho tất cả trưởng phòng gặp tôi. Sắp tới đây, tôi sẽ cho sa thải hàng loạt. Ai thân thiết với chị Hai, cho đuổi hết.

Ông Kiến Phúc trở mặt :

- Thế còn cô Hai?

Đông Thư nhún vai :

- Chị Hai tôi đã què. Nói tới nói lui điều đó đến cả trăm lần chú vẫn không hiểu sao. Bà ấy tật nguyên rồi. Liệt cả hai chân rồi. Hãy chuẩn bị mua cho bà ấy một chiếc xe lăn, đó là việc thiết thực nhất.

Ông Kiến Phúc giả vờ ngây ngô :

- Thế không còn cứu được sao?

Đông Thư cười ngất :

- Cứu được cái mạng của bà Củng đã khổ thiên hạ rồi. Thế là mất toi một gia nhân phục vụ cho bà. Nhưng không sao chú cứ cho chị Thơm chăm sóc ba? Ông Kiến Phúc khúm núm :

- Vâng.

Đông Thư cười với vẻ hài lòng. Trong những gia nhân, cô ghét nhất là chị Thơm vì tính tình không xu nịnh. Mỗi lần Đông Thư hành hạ con Big Big, cô thường bắt gặp ánh mắt đầy bất mãn của chị Thơm. Nay thì có cơ để trả thù một cách độc đáo.

Đông Thư hắng giọng phán tiếp :

- Chiếc xe lăn, chú cho mua loại rẻ tiền. Thứ đó, mua đắt cũng phí. Và lại chắc gì bà ấy sống lâu.

Thấy ông Kiến Phúc ngây người nhìn mình, Đông Thư cười khẩy :

- Mà chú có trung thành với bà ấy đâu. Chú đừng tưởng là tôi không biết chú muốn những gì đấy nhé. Tôi chỉ khác chú ở điểm, thỉnh thoảng cao hứng tôi nói bậy chơi ..

Ngón đòn Đông Thư vừa tung ra thật độc, ông Kiến Phúc cúi gằm mặt xuống không quên liếc nhìn Đông Thư một cái thật nhanh. Đông Thư đã biết cách để hạ gục ông. Nếu ai nghĩ rằng con bé chỉ biết mê theo phim ảnh và suốt ngày đàn đúm ăn chơi không có tham vọng thì đã lầm. Không ngờ Đông Thư còn tham vọng nhiều hơn cả ông nữa.

Không nói thêm một lời ông quản gia Kiến Phúc rút lui êm vào bóng tối.

Đi qua mùa đông

Chương 16

Một tuần lễ sau.

Mọi thứ trong Mặc Thủy biệt thự dường như trở về yên tĩnh, Ít ra là vẻ bề ngoài vẫn thế.

Ông quản gia Kiến Phúc vẫn trung thành chấp hành những mệnh lệnh của Đông Thư phán ra.

Xuân Trúc đã xuất viện và ngồi trên chiếc xe lăn với vẻ buồn rầu cam phận. Đông Thư luôn luôn tỏ ra tử tế với Xuân Trúc trước mặt mọi người. Nhưng khi chỉ có hai người, Đông Thư thường tuôn ra những lời nguyên rủa độc ác. Buổi sáng. Khi Xuân Trúc lăn chậm chiếc xe lăn ra ngoài sân để ngắm hoa thì Đông Thư tung tăng chạy đến bên cô :

- Chị Hai.

Xuân Trúc trìu mến nhìn Đông Thư. Một an ủi duy nhất cho cô là từ khi cô

bị tai nạn đến nay Đông Thư đã chịu khó làm việc. Mỗi lần thấy Đông Thư lái chiếc Toyota mới toanh lăn ra khỏi cổng, Xuân Trúc nở một nụ cười mãn nguyện. Thế là tốt. Đông Thư không còn giao du với Bửu Nam nữa. Cô đã chứng kiến cảnh hai người cãi lộn với nhau và Đông Thư đã tuyên bố từ nay không cho phép Bửu Nam đặt chân đến Mặc Thủy nữa.

Giọng Xuân Trúc dịu dàng :

- Em nhớ dùng điểm tâm trước khi đi làm đấy nhé.

Đông Thư cười khanh khách :

- Chị Hai đừng lo cho em. Em không như chị Hai để bụng đói đi làm khiến lạc tay lái phải. tàn tật suốt đời đâu. Như thế đau lắm, nhất là mỗi khi nhìn thiên hạ bay nhảy tung tăng.

Xuân Trúc nuốt cay đắng xuống cổ. Đông Thư vẫn như thế. Con bé hồn nhiên quá, nghĩ gì là nói không cần biết điều ấy cô làm người khác xót xa không.

Cô trầm giọng :

- Công việc ở công ty sơn mài thế nào rồi?

Đưa tay phủi nhẹ lớp bụi mờ trên tay áo, Đông Thư vẻ mặt háo.

thăng :

- Em đã cho đuổi Đông Thư và tay trưởng phòng thiết kế.

Xuân Trúc kêu lên :

- Sao lại vậy? Cả hai người đó đều làm việc rất tốt mà.

Đông Thư mím môi lại :

- Bọn họ đã dám đề nghị em thay đổi số lượng xuất khẩu vì cho là không thực tế. Nếu không đuổi, còn gì là thể thống của một giám đốc?

Xuân Trúc mở to mắt nhìn Đông Thư :

- Em sa thải họ chỉ vì thế thôi sao ?

Đông Thư hần học :

- Thế chị muốn sao nữa? Sắp tới còn có thêm vài người nữa cùng có tên trong danh sách sa thải của em.

Xuân Trúc khàn giọng :

- Có lẽ em nên bàn cụ thể mọi chuyện với chị trước khi đưa ra một quyết định nào đó.

Đông Thư cười nhạo :

- Chị đâu còn là giám đốc của công ty cũng như không còn là chủ nhân của Mặc Thủy. Tại sao em lại phải lệ thuộc vào chị nhỉ?

Xuân Trúc dịu dàng bảo :

- Không phải chị muốn can thiệp vào công việc của em nhưng dù sao chị cũng kinh nghiệm hơn em.

Bứt một đoá hồng còn tươi ngấm nhìn trong một thoáng rồi ném xuống đất thật mạnh, Đông Thư giễu cợt :

- Mọi thứ đã khác lắm rồi. Người có quyền bắt người khác phải tuân phục chính là em. Chị chỉ còn là một vật trang trí xấu xí của Mặc Thuỷ mà thôi. Xuân Trúc thẳng thốt.

- Đông Thu ...

Đông Thu tàn nhẫn nói tiếp :

- Nếu em là chị thì em đã chết quách cho xong. Một khi sự có mặt của mình chỉ làm vướng mắt người khác thì cũng không nên tiếp tục cuộc sống vô vị làm gì.

Xuân Trúc cười buồn. Cuộc sống cô ít nhất cần thiết cho Đông Thu. Nếu cô vì tự ái mà hủy hoại cuộc sống thì người thiệt thòi trước hết là Đông Thu.

Đông Thu không hề có một chút kinh nghiệm để quản lý cơ nghiệp mà cô đã mất công.

để gây dựng.

Mà cho dù Đông Thu không cần đến cô thì cô cũng phải sống. Sống là khát vọng. Cô vẫn có đủ nghị lực để làm những điều có ích cho đời.

Giọng Xuân Trúc chùng xuống :

- Nếu vướng mắt em, chị sẽ ra căn nhà nhỏ dành cho người làm vườn đang bỏ trống.

Đông Thu cười khẩy :

- Nói thế thôi. Chị ra đó ở, coi bộ tôi bỏ xứ này đi luôn. Thiên hạ nói sao thâu.

Xuân Trúc chăm chú nhìn Đông Thu :

- Em ghét chị đến thế sao Đông Thu?

Đông Thu nhăn mặt lại :

- Tôi con` nhiều chuyện để làm hơn là trả lời mấy câu hỏi vớ vẩn của một con người què quặt như chị.

Xuân Trúc đau khổ gọi.

- Đông Thu.

Nhưng Đông Thu đã tung tăng bước đi lên máy bậc cấp. Cô cố tình nhún nhảy để Xuân Trúc ngậm ngùi đau nhìn lại đôi chân tàn phế của mình.

Nấp sau cánh cửa vẫn là ông quản gia Kiến Phúc. Về mặt ông thoáng hài lòng. Đông Thu rất tàn nhẫn. Điều đó hoàn toàn có lợi cho ông.

Ngồi bất động trên chiếc xe lăn, Xuân Trúc âm thầm nhỏ những giọt nước mắt. Cô không hiểu tại sao Đông Thu đã hai mươi tuổi rồi, nó không còn nhỏ bé nữa.

Đang thần thức, Xuân Trúc bỗng giật mình vì giọng lo lắng của Lữ Nguyên :

- Em khóc sao Xuân Trúc?

Cô lúng túng im lặng. Quý xôm trước mặt cô, anh dụi dãi hỏi :

- Có chuyện gì thế em?

Xuân Trúc khẽ nói :

- Không. Em không sao đâu.

Lữ Nguyên trầm giọng :

- Em đừng buồn. Lúc nào anh cũng bên cạnh em, yêu thương em mà.

Chớp mi liền mấy cái, cô nói giọng cảm động :

- Em biết:

- Anh đẩy em dạo quanh vườn hoa nhe.

Xuân Trúc dạ thật hiền. Tình yêu của Lữ Nguyên làm cô được an ủi rất nhiều. Cô không thể tưởng tượng nổi mình sẽ ra sao nếu bên cạnh không có anh. Đông Thu đã làm cô thất vọng đau khổ đến mức có thể chết đi được. Nhưng bên.

cô là một tình yêu bao la rộng mở của Lữ Nguyên. Anh đã làm cho cô có thêm nhiều nghị lực.

Lữ Nguyên hái cho cô một nụ hồng. Cô sung sướng đón nhận nó và cả ánh mắt ấm nồng của anh.

Chợt khuôn mặt của cô tái đi. Lữ Nguyên nhìn theo ánh mắt của Xuân Trúc. Nằm lẫn khuất sau bụi tường vì là chiếc Cadillac của cô trước kia. Không còn là một chiếc xe bóng loáng mà gần như là đồng sắt vụn. Nó vừa gọi cho cô một kỷ niệm đau buồn đến nhức nhối, đến xót xa.

Lữ Nguyên vội đẩy chiếc xe đi nhưng Xuân Trúc đã ngăn lại :

- Khoan đã anh.

Lữ Nguyên trầm giọng :

- Chúng ta đến đằng kia, nơi có mấy bụi uất kim hương vừa nở rất đẹp.

Xuân Trúc ngược mắt nhìn Lữ Nguyên :

- Em có đủ nghị lực để chấp nhận thực tế mà Nguyên.

Lữ Nguyên lặng người. Trong giọng nói của cô có cả âm thanh như rạn vỡ. Xuân Trúc là thế. Cô rất yếu đuối nhưng luôn cố mạnh mẽ.

Lữ Nguyên ngồi bệt xuống bãi cỏ bên cạnh cô. Nhìn tận đáy mắt long lanh như mùa thu, Lữ Nguyên trầm giọng :

- Có lẽ anh cũng nên cho em biết một sự thật. Lẽ ra anh định giấu em nhưng hình như điều đó không cần thiết lắm. Bởi vì em rất thông minh và tự chu?

Xuân Trúc nhỏ nhe:

- Anh nói đi.

Lữ Nguyên hạ thấp giọng :

- Anh có đầy đủ bằng chứng để tin rằng có người đã dàn cảnh một tai nạn để làm hại em.

Xuân Trúc chớp mắt hỏi :

- Giả Thuyết hôm trước+ anh đã từng đưa ra là đúng?

Lữ Nguyên gật đầu :

- Vào đêm trước ngày em bị tai nạn, anh đã nhìn thấy ông quản gia của em lảng vảng bên chiếc Cadillac thật lâu với dáng điệu mờ ám. Chỉ khi em bị tai

nạn, anh mới hiểu được là có một âm mưu. Sau đó, anh bí mật khám chiếc Cadillac và phát hiện là dây thắng đã bị cắt.

Xuân Trúc rung động toàn thân :

- Làm sao anh biết là dây thắng bị cắt?

Lữ Nguyên hắng giọng :

- Vết đứt trên dây thắng nham nhở như ai đó đã dùng một cái kéo để cắt.

Chất lượng loại dây thắng của em rất tốt, nó lại còn mới. Anh đã kiểm tra rất kỹ. Đó chính là vết cắt.

Xuân Trúc thở dài :

- Có thể là anh đã làm.

Lữ Nguyên nhún vai :

- Em có biết là anh đã tìm thấy cái kéo có dính đầy vết dầu xe và cả bột sắt của dây thắng con` dính trên keo không ?

Xuân Trúc mở to mắt :

- Anh thấy ở đâu ?

Lữ Nguyên bạnh hàm lại :

- Trong phòng của lão quản gia tà đạo. Không còn cách nào khác hơn nên anh đã đột nhập vào phòng của lão và tìm thấy trong hộc tủ, được gói ghém rất cẩn thận và khóa bằng một loại khóa đặc biệt.

Xuân Trúc ngồi yên lặng suy nghĩ. Ông Kiến Phúc muốn giết cô ? Đó là điều cô không bao giờ nghĩ đến.

Giọng Lữ Nguyên giận dữ :

- Anh đã biết lý do vì sao lão quản gia ấy muốn giết em.

Xuân Trúc hồi hộp :

- Vì sao?

Lữ Nguyên nhếch môi :

- Trong phòng của lão, anh đã tìm thấy một bản sao của chúc thư mẹ em để lại.

Xuân Trúc kêu lên :

- Sao ông ta có được? Ngoài em ra, ngày cả Đông Thu cũng không biết đến nội dung chúc thư mà. Chỉ có một mình em biết mẹ em đã viết những gì mà thôi.

Lữ Nguyên lắc đầu :

- Anh không rõ vì sao lão ta lại có bản sao ấy. Cũng có thể là lão ta đã đánh cắp của mẹ em khi bà còn sống :

- Nội dung chúc thư thì có gì liên quan đến chuyện ông ta muốn hại em.

Lữ Nguyên nói chậm rãi :

- Trong chúc thư, mẹ em đã để lại cho em ba phần tư tài sản, còn Đông Thu chỉ là một phần tư.

Xuân Trúc lộ vẻ buồn rầu :

- Em không hiểu vì sao mẹ em lại làm như thế. Em không muốn làm Đông Thu buồn vì thế em đã có ý định chia đều tài sản cho Đông Thu và không tiết lộ nội dung chúc thư cho nó biết :

- Trong chúc thư, mẹ em có nói rõ nếu trong trường hợp Đông Thu và em đều qua đời thì toàn bộ tài sản sẽ để lại cho.

Xuân Trúc tiếp lời Lữ Nguyên :

- cho ông quản gia Kiến Phúc.

Lữ Nguyên chua chát :

- Vấn đề là ở đó. Mẹ em không thể ngờ là lão quản gia đã biết được nội dung của chúc thư nên đã quyết hại em.

Xuân Trúc mở to mắt :

- Không lẽ ông ta định giết luôn cả Đông Thu? Giết luôn một lúc cả hai chị em sao ? Đó không phải là một chuyện dễ thực hiện.

Lữ Nguyên gật đầu :

- Anh hiểu. Còn có những uẩn khúc mà anh và em còn chưa thể biết được. Hai tay Xuân Trúc ôm lấy đầu. Thật là kinh khủng. Cô không thể nào ngờ là ông Kiến Phúc lại có ý hại cô. Đối với ông, cô luôn quan tâm và ân cần. Cô đã từng xem ông như một người thân trong gia đình. Cô đã nghĩ Ông với tất cả lòng trân trọng.

Choàng tay lên vai Xuân Trúc, giọng Lữ Nguyên âm áp :

- Anh sẽ làm mọi chuyện sáng tỏ để trả lại sự công bằng. Em đừng nên nghĩ ngợi gì nhiều, không có lợi cho sức khỏe.

Xuân Trúc nép đầu vào ngực Lữ Nguyên để mong tìm thấy sự an bình. Chưa bao giờ cô thấy mình cô đơn đến thế trong Mặc Thủy biệt thự ..

Trà sao nguội ngắt vậy nè? Chị Thom đâu, lên tôi bảo coi ?

Đông Thu the the gọi. Xuất hiện trước mặt cô là một người giúp việc chuyên lo việc com nước :

- Dạ, cô Ba gọi ?

Đông Thu phách lối :

- Từ nay không được gọi tôi là cô Ba nữa. không được gọi là cô Ba tôi là cô chủ Phải nhớ gọi là ... cô chủ?

- Dạ.

Ném tách trà xuống đất, Đông Thu hất hàm :

- Dọn đi. Đúng là một lũ ăn hại.

Chị Thom len lén nhìn Đông Thu rồi cúi xuống luộm nhộm những mảnh vỡ. Thật sự thì trà được pha rất ngon chứ không nguời nhu Đông Thu nói. những biết thế nào được. Suốt ngày Đông Thu tìm đủ mọi cách để hoạn hê người này người khác mọi khi cô ta có chuyện gì không vừa ý. Chị cũng không phải là người duy nhất bị Đông Thu hành hạ Trong Mặc Thủy, hầu hết những gia nhân đều khổ sở vì tính độc ác của Đông Thu.

Đang lui cui còm, chị Thom bỗng ngã chúi vì một cú đập của Đông Thu :

- Ôi....

Một mảnh sứ đã đâm vào tay chị Thom làm chị phải kêu lên đau đớn.

Đông Thu hét lên :

- Cút đi.

Không một phút chậm trễ chị Thom vụt đứng dậy thoát xuống bếp với lòng đầy oán hận. Đông Thu hàm hè nói vọi theo :

- Tháng này tôi trừ vào lương của mấy người bình trà bị võ đầy nhé.

Chưa hả giận, Đông Thu còn cố vót vát rửa thêm mấy câu. Chợt cô cảm thấy nhột nhạt ở sau lưng. Quay lại nhìn ra cửa, trên chiếc xe lăn Xuân Trúc đang nhìn cô với dáng vẻ chê trách.

Đông Thu câu có :

- Chị làm gì nhu... ma nhu quỷ thế ? Lúc biến lúc hiện. Nếu có đẩy xe vào đây cũng chịu khó lên tiếng chút coi. Làm người ta hết hồn.

Xuân Trúc thở dài :

- Em cú đối xử với mấy người làm công nhu thế sao Đông Thu ?

Đông Thu cong môi :

- Tôi bỏ tiền ra thuê họ, tôi có quyền mắng chửi. Chị lo cái thân tàn tật ăn hại của chị đi, đừng mất công xiá vào chuyện riêng của tôi.

Xuân Trúc giận dữ :

- Càng ngày em càng quá quắt, hỗn láo. Chị không thể nào hiểu nổi nữa.

Đông Thu khiêu khích :

- Chỉ có tôi là người duy nhất có quyền được lớn tiếng trong Mặc Thủy, chị nên nhớ nhu thế. Chị không có quyền đâu. Mọi quyền hành tôi đều nắm trong tay Xui xẻo cho chị là trong di chúc có nói rõ nếu trong trường hợp chị không đủ sức khỏe thì tôi là người thay chị quản lý mọi tài sản của dòng họ Ha ... ha.... ha không ngờ bà mẹ của tui mình....thần đến mức nhu thế, dự trù đủ mọi tình huống... ha Hah Ha ... Nếu cần, tôi cũng có thể tổng cổ chị ra khỏi Mặc Thủy đây.

Xuân Trúc hét lên :

- Đông Thu ... Em còn có phải là người hay không?

Đông Thu cười ngất :

- Chị lạ lắm sao? Chị thất vọng về tôi lắm sao? Thật ra thì từ nhỏ đến nay chưa bao giờ tôi yêu thương chị Chị và tôi là hai thái cực. Mẹ yêu chị hơn yêu tôi. Ngay cả cái tên mẹ đặt cho chị cũng thế. Tôi nhớ bà bảo rằng, trong các loại cây thì cây trúc luôn mọc thẳng và vươn cao hơn hẳn những cây khác. Mùa xuân là mùa đẹp nhất, là mùa cây xanh tươi. Vì thế bà đặt tên cho chị là Xuân Trúc. Không có cây nào hơn được cây trúc của bà. một cây trúc mọc vào mùa xuân. Còn tôi, Đông Thu. Đông Thu là gì? Dù bà không nói ra nhưng tôi chỉ thấy lạnh giá. Mùa thu tàn tạ Mùa đông xác xơ Có phải sự hiện

diện của tôi bước cho bà phải nhớ một kỷ niệm tồi tệ nào đó chẳng? Hừ... Nếu chị mong vào tình cảm của tôi thì đó là một điều không tưởng. tôi căm ghét chị... tôi thù hận chị Chị thừa hưởng nét đẹp của mẹ, sự thông minh của cha Còn tôi, có người bảo rằng tôi đẹp nhờ vào chung diện son phấn và ăn diện. tôi không thông minh như chị những mà cuối cùng thì chị thấy gì rồi đó. Chị thì thật nguyên, còn tôi thì không...ha...hah... hah.

Xuân Trúc sững sờ nhìn Đông Thu :

- Không lẽ chỉ vì cái tên mẹ vô tình đặt cho chúng ta mà em lại oán ghét chị như thế ? Vô lý quá.

Đông Thu cười gằn :

- Tôi còn căm ghét chị vì tôi và chị là hai thái cực. Chị dịu dàng, tôi cộc lốc. Chị thông minh, tôi chậm chạp. Chị hiền lành, tôi ác độc. không có chị trên đời, có lẽ tôi hạnh phúc hơn nhiều.

Xuân Trúc ứa nước mắt :

- Chị sẵn sàng đánh đổi mọi thứ cho em. Nếu có thể làm gì cho em để em được vui và hạnh phúc, chị cũng vui lòng.

Đông Thu cười khẩy :

- Không đời nào tôi đánh đổi với chị Muộn mất rồi. không lẽ tôi lại muốn từ bỏ địa vị chủ nhân Mặc Thủy để làm....một kẻ tàn phế suốt đời ngồi trên chiếc xe lăn?

Ngỡ là Xuân Trúc sẽ lại gục vì mấy chữ ... kẻ tàn phế, nhưng Đông Thu ngạc nhiên khi thấy Xuân Trúc vẫn bình thản đón nhận lời nguyên rủa độc ác ấy. Chị của cô chỉ khẽ thở dài.

Giọng Đông Thu đanh đá :

- Quên nửa mấy hôm nay sao tôi không thấy chị tiêm thuốc nửa? Và tên bác sĩ có khuôn mặt lạnh lùng hay đến khám cho chị sao cũngbiến luôn?

Xuân Trúc cay đắng :

- Em cũng quan tâm đến sức khỏe của chị sao?

Đông Thu hằn học :

- Tôi muốn kiểm tra mới khoản chi tiêu trong nhà. những khoản thuốc tháng bác sĩ tới phải nắm để khi cần là cắt. Cắt hết. không thể lãng phí.

Xuân Trúc thở dài :

- Thế thì em có thể an tâm. Từ nay, bác sĩ Hung không còn khám bệnh và tiêm thuốc cho chị nữa. Chị đã ổn định sức khỏe.

Đông Thu gằn giọng :

- Biết điều như thế là tốt đấy.

Xuân Trúc nhìn thẳng vào mắt Đông Thu :

- Chị muốn biết em điều hành công việc ở công ty có trôi chảy không?

Đông Thu nheo mắt :

- Sao?

- Hãy nói cho chị biết vì sao các công ty là bạn hàng của chúng ta nhu công ty của Hoàng Phong chẳng hạn đã cắt hợp đồng với chúng ta ?

Đông Thu cay độc :

- Có lẽ vì những gã háo sắc ấy thấy chị bịquè nên rút đây.

Xuân Trúc nhìn Đông Thu bằng ánh mắt bất lực. Có lẽ sự hy sinh của cô không có ý nghĩa gì nữa. Đông Thu tàn nhẫn đến lạnh người.

Bỏ mặc Xuân Trúc ngồi chết lặng trên chiếc xe lăn, Đông Thu ngoáy mũi đi ra vườn. không phải để ngắm hoa mà để tìm lão quản gia Kiến Phúc....

Vừa nhìn thấy ông Kiến Phúc, Đông Thu hét lên :

- Ông điên chưa? Đó là một con số mà nếu tôi bán cả hết Mặc Thủy và công ty son mài cũng không đủ cho ông.

Ông Kiến Phúc cười nham hiểm :

- Trong những trường hợp cần thiết, người ta có thể mua với một giá cao hơn nhiều :

- Khốn nạn :

- Cô không sợ mọi người nghe thấy sao, cô Ba ? Điều đó không có lợi cho cô Ba chút nào.

Đông Thu hăm he :

- Ông là một kẻ làm công hết sức lưu manh, đê tiện.

Ông Kiến Phúc cười gằn :

- Nếu tôi nổi nóng, cô Ba phải dè chừng đây.

Đông Thu vùng tay lên :

- Ông muốn bao nhiêu ? Hủ ?

- Không thay đổi con số. Hạn chót cho cô vào trưa mai. Nếu cô Ba không có phúc đáp, đừng có trách....

Nói xong, ông ta lẩn nhanh sau rặng nguyệt quế....

Đẩy cửa phòng tối om của lão quản gia rồi bước vào, Đông Thu rít lên :

- Lão quản gia chết tiệt, nguoi đang ở đâu?

Có một tiếng tách thật nhỏ Rồi sau đó là ánh sáng ập tràn trong phòng. Ngồi lù lù sau chiếc bàn nhỏ, ông Kiến Phúc đảo đôi mắt có nhiều tròng trắng giọng hài lòng :

- Thế là cô cũng khôn hồn đây, biết dẫn xác đến.

Đông Thu hăm he :

- Nếu có thể, tôi sẽ lột da của ông ra phơi nắng.

Trở tay vào ghế, ông Kiến Phúc cao ngạo :

- Mỏi. Cô không có cơ hội lột da tôi đâu. Nếu có, chỉ là cơ hội đập chết mấy con rệp trong xà lim. Đồng sắt vụn chiếc Cadillac không hiểu sao hôm qua đã được nhà chức trách tạm thu giữ. Cô có muốn phi tang cũng không được.

Đông Thu buông người xuống ghế, long mắt nhìn ông ta Cô ước gì có thể đâm vào khuôn mặt bèn bết nham hiểm khôn lường. Cái cách mà ông ta nói

chuyện với cô cũng đủ chứng tỏ ông ta đang ở thế thượng phong còn cô chỉ là kẻ ngã ngựa.

Cô rít giọng :

- Ông là thú mỗi mọt, là sâu bọ, là rắn rết.

Ông Kiến Phúc nheo mắt :

- Còn cô ? Rác ruồi chẳng ?

Đông Thu giận đến tức thở Cô không ngờ mình đang nắm dao đằng lưỡi để lão quần gia lão xuộc này có thể lên giọng. Sự an toàn của cô nằm trọn trong tay lão và phụ thuộc vào một con số mà lão đã ngạo mạn đưa ra.

Đông Thu hăm he :

- Phun ra đi.

Không đợi cô phải thúc giục thêm một lần nữa, ông Kiến Phúc múa đôi môi thâm si trên hai hàm răng cẩu xỉn :

- Giá tiền không thay đổi. Tôi là người chúa ghét sự thay đổi.

Đông Thu rít giọng :

- Đó là một con số hết sức tham lam ti tiện :

- Cô đừng quên là tối hôm đó tôi đã chứng kiến cảnh cô nằm bò trên đất cắt dây thừng và hiện giờ cái keo cắt kim loại tang chúng ấy đang ở trong tay tôi. Dấu tay của cô còn ở trên đó và đã được tôi niêm phong cẩn thận.

Đông Thu quát mắt lên :

- Tôi đồng ý đánh đổi, nhưng với Mặc Thủy. Còn công ty son mài nói vẫn thuộc về tôi.

Ông Kiến Phúc gõ mấy ngón tay ám khói thuốc xuống bàn, giọng kiêu ngạo :

- Không thiếu một xu. Không cò kè thêm bớt.

Đông Thu chồm tới trước cào lên mặt của lão :

- Khôn nạn.

Hụp đầu tránh kip, ông Kiến Phúc nghiêng răng lại :

- Mày âm mưu giết Xuân Trúc, cái giá như thế là quá rẻ Hay là mày muốn tao nộp cái keo tang vật cho nhà chức trách đây?

Đông Thu ve mặt căm thù :

- Tại sao tôi có ý định giết Xuân Trúc? Điều đó ông rõ hơn ai hết. Nếu tôi vào nhà đá, ông cũng không hơn gì tôi đâu.

Giọng ông Kiến Phúc khiêu khích :

- Bằng chứng đâu ? không Thế bước tôi tạo nếu không có bằng chứng.

Đông Thu mỉm môi lại :

- Chính ông đã cho tôi đọc cuốn nhật ký của mẹ tôi mà ông đã đánh cắp được khi bà lâm chung. Vì Thế tôi mới biết rằng tôi chỉ là đứa con hoang thai. Mẹ tôi đã bị một gã đàn ông lạ mặt sau này mới biết chính là tên cuóp ảu náu trong rừng lam` nhục và mang thai tôi. tôi là đứa con tội lỗi vì thế

mới có tên ... Đông Thu. Đông Thu là giá lạnh, là tàn tạ là huỷ diệt.

ông Kiến Phúc ngao nghẽ :

- Không ai bước tội một người khác về chuyện đánh cắp nhật ký và đêm....
phổ biến nó cho một người khác ca?

Đông Thu giọng căm thù :

- Ông đã cho tôi đọc nội dung bản chúc thu để tôi ghen tị và thù hận với Xuân Trúc. Ông đã thổi bùng sự căm hận của tôi với Xuân Trúc. tôi thù ghét nó và ông đã làm tôi càng thù ghét nó hơn. tôi yêu Lữ Nguyên và ông đã cố tình dao sâu lòng thù hận.

Rung đùi, ông Kiến Phúc cười cay độc :

- Lòng căm thù của mày đã có sẵn. Nếu tao chỉ là người khoi một ngọn bắc đang cháy để nổ bùng lên thì đã sao nào. Mọi tội lỗi đều đổ cho tao là ngu xuẩn đấy. Nếu mày biết rằng số dĩ Xuân Trúc được ba phần tu còn mày chỉ một phần tu là vì tài sản bà Mặc Thủy để lại không phai là tài sản riêng của bà mà là của ba Xuân Trúc thì `có lẽ mày không ganh tị vô lý đến nhu thế. Lẽ ra mày không có một xụ Xuân Trúc là một loại cây cao quý còn mày chỉ là thú cỏ dại mọc bên đường.

Đông Thu ném lấy lọ hoa vào mặt ông Kiến Phúc nhưng ông ta né rất nhanh. Lọ hoa đập vào tường và rơi xuống đất vỡ tan từng mảnh.

ông ta rít lên :

- Nếu mày còn ngu ngốc lặp lại những hành động nhu thế lần nữa tao sẽ đập mày chết như đập một con chuột nhắt.

Đông Thu căm hờn ông tạ Những điều ông ta nói nhu móc vào ruột gan của cô Hoá ra ông ta hiểu cô nhu chính cô tự hiểu về mình. Lòng căm thù của cô đối với Xuân Trúc đã có sẵn từ trong từng huyết quản. Nếu không có ông, cô vẫn cứ căm thù. Kiến Phúc là một chất xúc tác để phản ứng xảy ra nhanh hơn.

Trong lúc Đông Thu ngồi thờ dốc vì thù hận thì ông Kiến Phúc mở khoá hộc bàn. Về mặt ông ngạc nhiên tột độ pha lẫn bàng hoàng.

Chiếc keo tang vật không còn nữa.

đó là một điều khủng khiếp vì ổ khoá ở hộc bàn là một loại khoá rất xịn, được ông đặt mua ở nước ngoài.

Đông Thu bắt được vẻ kinh hoàng trong mắt của ông. Co chồm tới trước :

- Có chuyện gì à ?

ông Kiến Phúc thở phì phì :

- Mày đã lấy nó?

- Sao?

- Cái kéo?

Vùng đứng dậy, Đông Thu giận dữ quát vào mặt lão :

- Đùng diển tuồng nữa. Nếu có nó, tôi đã tống ông xuống tận địa. ngục tù lâu

rồi.

ông Kiến Phúc trở mắt nhìn Đông Thu. Đúng là không phải Đông Thu đã đánh cắp nó. Cô ta nói đúng. Nếu có cái kéo, Đông Thu đã cho ông ta xuống tận địa ngục.

Giọng ông cầm phần :

- Lữ Nguyên.... chỉ có hấn mà thôi.

Đông Thu cười khẩy :

- Đùng chọc giận tôi. Nó đang trong tay ông chú không ai khác. Ngày mai, tôi sẽ cho ông biết là giá đó có thể chơi được không. Tiền trao, cháo múc. Con cóc. Mày vừa nói gì thế. không còn cái keo cho mày nữa. Có thể tao cũng bị vạ lây. Ông Kiến Phúc rửa thềm Đông Thu và thiêu nảo gục đầu. Ông ta không thể hiểu được là Lữ Nguyên sao có thể biết được chuyện Đông Thu đã làm và làm sao có thể đột nhập vào phòng của ông.

Chợt Đông Thu kêu lên :

- Khốn nạn, tôi đã biết rồi.

Ngỡ Đông Thu nói về cái keo, ông Kiến Phúc vội hỏi :

- Nó đang ở đâu ?

Đông Thu nói một hồi :

- Tôi đã biết vì sao ông làm tất cả những chuyện ấy. Từ chuyện cho tôi đọc cuốn nhật ký, chực chờ đến chuyện làm tôi nổi ghen với Xuân Trúc khi thấy Xuân Trúc và Lữ Nguyên yêu nhau. Ông muốn mượn tay tôi giết Xuân Trúc. Sau đó, ông sẽ là người đưa tôi vào nhà đá với cái keo tang chúng. tôi sẽ bị kết tội chết. Và thế là ông đương nhiên thừa hưởng gia tài. những vì Xuân Trúc không chết nên ông đã tìm cách khác và định kiếm lợi bằng việc đổi chác cây keo và bán sự im lặng bằng một gia sản khổng lồ của tôi.

ông Kiến Phúc loé lên ánh mắt cực kỳ độc ác :

- Những điều mày nói đều đúng. Chỉ tiếc là cái đầu mê muội của mày đã nghĩ ra quá chậm.

Đông Thu mỉm môi lại :

- Không chỉ tôi vào tù mà cả ông nữa đây.

ông Kiến Phúc cười nhạo :

- Tang chúng đâu?

- Tang chúng đây.

Cả Đông Thu và ông Kiến Phúc đều giật mình khi cánh cửa phòng bỗng bị ai đó đập tung cũng lúc với câu nói đồng thanh vang lên.

Trước mặt họ là Lữ Nguyên, sau lưng anh còn có cả nhân viên công lực.

Đông Thu và ông Kiến Phúc bị giải đi, tâm trạng hai kẻ xấu xa ấy vẫn chưa hết bàng hoàng tột độ.

Ra khỏi cửa phòng ông Kiến Phúc, Đông Thu chợt cảm thấy xấu hổ khi nhìn thấy Xuân Trúc đang chết lặng trên chiếc xe lăn.

Khóc nức len, Xuân Trúc yêu cầu nhân viên công lục :

- Hãy cho tôi nói chuyện với em tôi. Xin vui lòng....

Đông Thu hét lên :

- Tao không phải là em của mày.

Xuân Trúc ràn rụa nước mắt :

- Dù như thế nào đó, em vẫn là em của chị không phải Lữ Nguyên gọi người ta đến mà chính nhân viên an ninh cũng đã nghi ngờ về tai nạn nên mở cuộc điều tra bấy lâu nay. Nếu biết là em chắc chắn không bao giờ chị để em sa luôi. Chị cú ngỡ là lão Kiến Phúc. Cánh đây mấy phút, khi họ đến đây chị mới biết được thì mọi chuyện đều đã muộn. Chị không thể nào báo kịp cho em. Chị cũng không hề biết là có cuốn nhật ký của mẹ nhưng cho dù như thế nào đi nữa thì em vẫn là em của chị. Chị không quan tâm đến việc ba em là ai. Chị chỉ mong em được hạnh phúc.

Đông Thu quát mắt lên :

- Mày đã từng muốn chiếm hữu gia tài của tao. Giả nhân giả nghĩa làm gì.

Xuân Trúc khổ sở?

- Không không phải như em nghĩ.

Dù biết Xuân Trúc rất thật nhưng Đông Thu vẫn cười nhạt :

- Có gì để chứng minh.

Xuân Trúc khịt mũi :

- Chị đã hồi phục cột sống cách đây nửa tháng nhưng vẫn quyết định ngồi trên xe lăn với mong ước công việc sẽ làm em trưởng thành hơn và mong em sẽ thay chị quản lý Mặc Thủy, quản lý công ty sơn mài nhưng rất tiếc em đã phá hỏng tất cả... Chính hôm em hỏi bác sĩ Hưng vì sao không thấy đến nữa, chính lúc đó chị đã đi được rồi. Bí mật này chỉ có chị và bác sĩ Hưng biết mà thôi.

Đông Thu hét lên :

- Nói dối.... Con què.

Xuân Trúc vụt đứng dậy. không phải vì Đông Thu đã gọi cô là con què nhưng vì cô không thể nào hiểu nổi đứa em cùng mẹ khác cha của cô Thế là hết. Còn mong gì Đông Thu sẽ còn sót lại một chút tình người.

Lữ Nguyên sững sờ nhìn Xuân Trúc. Dù biết Xuân Trúc rất tốt nhưng anh không thể ngờ Xuân Trúc lại cợt nhả sinh mù quáng đến thế. Cô đã chấp nhận tiếp tục ngồi xe lăn để Đông Thu có thể trở thành một con người say mê công việc, có ích cho đời.

Giọng Xuân Trúc đau đớn :

- Nếu em muốn tất cả tài sản, chị cũng không tiếc. Sao em lại nghe lão quản gia xúi giục để làm những việc tà đình như thế?

Đông Thu gầm lên :

- Tao luôn luôn căm ghét mày.

Đông Thu hẳn học nhìn Lữ Nguyên đang ôm lấy Xuân Trúc lão đảo. Cô yêu Lữ Nguyên. Đó là hình ảnh cuối cùng cô còn thấy về anh chàng mà cô yêu đến độ điên cuồng. Cái giá mà cô phải trả là quá đắt

Đi qua mùa đông

Chương 17

Không hề có một nhà máy xây xác café nào trong dự án của Lữ Nguyên. Xuân Trúc chỉ biết được điều đó khi những người thợ xây đến trùng tu lại ngôi biệt thự Thanh Lâm theo bản thiết kế được vẽ từ lâu. Hóa ra chuyện nhà máy chỉ là do lão quản gia bịa đặt và lúc ấy Lữ Nguyên không ngăn ngại gì.

trêu tức cô để cô càng hiểu lầm anh. Vườn hoang sao nhái được xây dựng thành một hoa viên đẹp nhất nơi ấy, đẹp hơn cả vườn hoa của Xuân Trúc.

Xuân Trúc đã cho người phá bức tường ngăn cách hai biệt thự. Nhờ thế, Mặc Thủy lấy lại vẻ đẹp thật sang trọng quý phái xưa kia.

Xuân Trúc tưởng chừng không còn có thể vui sống trở lại nếu bên cô không có một Lữ Nguyên với một tình yêu thật bao la.

Buổi sáng. Khi Xuân Trúc đang phóng tầm mắt nhìn thật xa sang Thanh Lâm biệt thự để ngắm những đóa hoa mimosa vang rực ngậm hơi sương.

Một chiếc Toyota đỏ chói ngừng trước Thanh Lâm biệt thự , rồi từ trên xe là một cô gái bước xuống.

Dù quan sát từ xa nhưng Xuân Trúc có thể đoán đó là một cô gái đẹp. Dáng người cân đối và kiêu hãnh. Cô ta nhấn chuông gọi cửa với vẻ thật dứt khoát.

Đó là ai?

Chỉ sau ít phút, Xuân Trúc đã có ngay câu trả lời.

Đang rầu rĩ tĩa lá sâu trong vườn, Xuân Trúc bỗng giật mình vì tiếng chuông gọi cửa. Chi Thơm đi ra cổng. Lát sau, quay trở lại với một cô gái đẹp. Cô ta đẹp đến nỗi Xuân Trúc ngẩn ra ngắm nhìn và quên cả gạt đầu đáp lễ lời chào của cô ta.

Trong chiec váy ôm màu vàng chanh, cô gái đẹp kiêu hãnh lạ kỳ. Khuôn mặt được trang điểm khá công phu với mascara long lanh trên đôi mắt nâu đen mở to, đôi môi đầy nhục cảm hơi hé mở và chiếc mũi cao thanh tú quý phái. Thân hình của cô ta thì không thể chê vào đâu được. Cân đối, uyển chuyển và mềm mại. Nhìn cô ta tiến đến gần mình, Xuân Trúc có cảm giác đó là một siêu người mẫu đang yêu điệu trên sàn diễn.

Tất cả những cảm giác ban đầu đều làm Xuân Trúc choáng ngợp. Cô cũng sờ đến mấy giây.

Giọng cô gái cao vút :

- Tôi là Mỹ Đông.

Xuân Trúc mở to mắt nhìn khách. Rồi cô cũng không biết mình phải nên mở lời như thế nào.

Mỹ Đông khẽ nheo mắt :

- Còn cô có phải là Xuân Trúc?

Hít một hơi thật dài, Xuân Trúc bối rối gật đầu :

- Vâng :

- Tôi cần gặp cô :

- Mời cô. Chúng ta có thể vào nhà.

Giọng Mỹ Đông kiêu hãnh :

- Tôi cũng không có nhiều thời gian lắm. Chúng ta có thể vừa ngắm hoa vừa nói chuyện với nhau.

Xuân Trúc đi thẳng vào vấn đề :

- Cô cần gặp tôi để làm gì?

Nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp long lanh không phải vì dày công chuốt mascara như mình. Mỹ Đông cố giấu sự ganh tị đang lộ ra trên nét mặt :

- Có lẽ cần giới thiệu với cô, Lữ Nguyên là chồng sắp cưới của tôi.

Dù biết điều đó từ lâu nhưng Xuân Trúc vẫn cảm thấy giọng nói cô run run.

Điều đó có liên quan gì đến tôi ?

Mỹ Đông nhướng mày :

- Tôi cho cô biết điều đó để khi chúng tôi tổ chức lễ cưới cô khỏi phải ân hận.

Xuân Trúc so vai :

- Cảm ơn cô về sự tử tế ấy.

Bốn mắt nhìn nhau. Mỹ Đông cảm thấy thiếu tự tin khi đối diện với cô là một cô gái đẹp trong sáng nhưng cuốn hút, gợi cảm. Hơn ai hết, cô hiểu đó mới chính là địch thủ nặng ký của mình.

Mỹ Đông gặng hỏi :

- Cô sẽ từ bỏ Lữ Nguyên chứ?

Xuân Trúc trả lời Mỹ Đông bằng một câu hỏi hết sức nhẹ nhàng :

- Thế Lữ Nguyên có yêu cô không ?

Mỹ Đông mím môi lại :

- Tôi không cần biết điều đấy. Điều quan trọng nhất là tôi đã tìm ra cho.

Lữ Nguyên lánh mặt. Trước sau gì cũng có một đám cưới :

- Không có một đám cưới nào ca?

Giọng nói đồng đặc vừa vang lên là của Lữ Nguyên. Anh tuyên bố tiếp :

- Tôi không yêu cô. Tôi chỉ yêu Xuân Trúc mà thôi. Những gì cô đã cố gắng

ràng buộc tôi vào một đám cưới là vô ích.

Mỹ Đông hăm hè :

- Nhưng ba mẹ anh đã thừa nhận tôi. Nếu anh không bỏ trốn, lẽ ra đã có một đám cưới giữa chúng ta.

Lữ Nguyên nhìn thẳng vào đôi mắt đang bùng giận của Mỹ Đông :

- Cô có cần nói chuyện với ba mẹ tôi không ?

Vừa nói anh vừa bật máy handphone đưa cho Mỹ Đông :

- Tôi vừa nói chuyện với ông bà cụ Có lẽ cô cũng nên gặp ông bà.

Giật máy với vẻ giận dữ, Mỹ Đông nói như quát vào chiếc điện thoại di động nhỏ xíu đang cầm trên tay :

- Cháu đây, Mỹ Đông đây :

- Cháu vừa gặp được Lữ Nguyên. Anh ta đang ngốc nghếch định cưới một đứa con gái mồ côi nghe nói không được nuôi dạy tử tế và có một cô em gái vừa bị kết án tù:

- Bác nói sao?

- Không nhưng cháu yêu Lữ Nguyên cháu muốn làm vợ anh ấy :

- Thế hai bác có biết là mình tồi lắm không ? Lữ Nguyên chỉ là phận con, anh ta muốn mặc một chiếc áo phải chui qua khỏi đầu :

- Cuối cùng thì hai bác cũng khốn nạn như Lữ Nguyên thôi.

Mỹ Đông kết thúc cuộc điện thoại đường dài của cô bằng một câu thóa mạ và ném chiếc điện thoại vào ngực Lữ Nguyên.

Anh trừng mắt nhìn cô :

- Mỹ Đông .. Cô không có quyền láo xược như thế.

Mỹ Đông hét lên :

- Tôi là thế đấy. Một lũ khốn nạn. Ba mẹ anh, anh và đứa con gái mồ côi này. Thật là mất công tôi đã tìm đến đây.

Thế rồi cô đi như chạy trên lối sỏi và đập mạnh cánh cửa cổng. Một lát sau, Lữ Nguyên và Xuân Trúc nghe tiếng xe hơi nổ máy.

Lữ Nguyên nhặt lấy máy di động xoay xoay trên tay. Anh trầm giọng :

- Ba mẹ anh đã đồng ý để anh tự tìm lấy tình yêu của mình. Đứng vào ngày mai, ông bà sẽ đáp chuyến phi cơ đến đây để gặp cô con dâu tương lai. Và nếu em muốn, chúng ta sẽ rời xa nơi có nhiều kỷ niệm buồn.

đau này. Chúng ta sẽ đến những nơi vui hơn và có thể đẹp hơn Mặc Thủy, Thanh Lâm.

Xuân Trúc lạnh nhạt :

- Anh nói với tôi điều đó để làm gì?

Chăm chú nhìn cô không chớp mắt, Lữ Nguyên thắc thỏm :

- Em giận anh sao Xuân Trúc?

Cô mím môi lại :

- Có lẽ anh nên đi theo cô ta thì hơn.

Lữ Nguyên kêu lên :

- Thế bộ em không thấy là anh đã trung thành với em tuyệt đối hay sao?

Xuân Trúc nhìn Lữ Nguyên với vẻ giận dữ. Khi Lữ Nguyên ra mở cổng, từ xa cô đã nhìn thấy anh và Mỹ Đông ôm chầm lấy nhau.

Cô nói như khóc :

- Anh thật đáng ghét.

Lữ Nguyên trầm giọng :

- Sao em lại nói thế?

Xuân Trúc giậm chân :

- Tôi nói anh đang ghét là ... đáng ghét... đáng ghét.

Lữ Nguyên đùa :

- Nhưng anh cần biết mình đáng ghét ở điểm nào. Để ít ra còn có cơ hội bào chữa trước một công tố viên nghiêm ngặt như em.

Xuân Trúc rân rân nước mắt :

- Tôi không đùa.

Anh dịu dàng kéo cô lại gần anh nhưng Xuân Trúc đã đẩy anh ra với vẻ giận dữ.

Đừng đụng vào người tôi.

Lữ Nguyên khiêu khích :

- Nếu biết thế anh đã chạy theo Mỹ Đông lúc nãy rồi.

Xuân Trúc hăm hè :

- Vẫn còn kịp cho anh. Chiếc moto của anh dư sức để đuổi theo Mỹ Đông đấy.

Ngắm nhìn đôi môi hồng đang mím lại, Lữ Nguyên cười :

- Thật ra là chuyện gì vậy Xuân Trúc, anh không hiểu gì ca?

Cô giậm chân.

Đừng bắt tôi phải nhớ chuyện đáng ghét ấy :

- Nhưng em không nói làm sao anh biết là có... đáng ghét không :

- Anh đừng giả vờ nữa.

Lữ Nguyên dỗ dành :

- Em nói thử xem nào.

Nhìn anh với vẻ oán giận, Xuân Trúc nói một hơi :

- Nếu anh cứ đóng kịch như thế, tôi đành phải nói.. tôi ... tôi Tôi đã thấy anh ôm và hôn Mỹ Đông lúc ra mở cổng cho cô ta.

Lữ Nguyên bật cười :

- Ôm thì có nhưng .. Hôn thì do em tự tưởng tượng thôi.

Xuân Trúc đỏ mặt. Đúng là chỉ. Ôm thôi. Nhưng thế là đã đủ cho cô từ nay không còn muốn nhìn thấy mặt Lữ Nguyên nữa.

Cô trào nước mắt :

- Tôi ghét anh. Anh đã. Ôm cô ta.

Lữ Nguyên không dám cười nửa, dù anh rất tức cười. Ôi, tình yêu của anh. Thế mà đã có lúc anh nghĩ rằng cô không hề biết ghen là gì nữa đây.

Giọng anh ầm ập :

- Thế em có biết vì sao lại có một tình huống chết người như thế không ?

Xuân Trúc nguẩy mặt đi :

- Tôi không cần biết.

Lữ Nguyên hạ thấp giọng :

- Ngay ở cổng, con Xòem đã tấn công Mỹ Đông nên anh phải đỡ lấy. cô ta. Nếu em không tin thì cứ đi hỏi con Xòem.

Quay phắt lại nhìn Lữ Nguyên và thấy anh đang cố nhin cười, Xuân Trúc. ngượng không thể tả. Giờ thì cô mới nhớ là có thấy con Xòem gằm gừ với hai chân đưa lên cao về phía Mỹ Đông. Sao cô lại lảm lẩn như thế nhỉ?

Đúng là khi ghen, người ta có quá nhiều tưởng tượng.

Thật xấu hổ khi Lữ Nguyên bật lên tiếng cười ầm ập :

- Anh gọi con Xòem ra đây chơi với em nhé.

Xuân Trúc giậm chân :

- Anh thật là đáng ghét. Đáng ghét.

Anh dịu dàng kéo cô lại gần. Vòng tay anh thật ấm. Giọng anh đầy thương yêu :

- Em không biết là anh yêu em đến độ nào sao Xuân Trúc? Chỉ có em là tình yêu duy nhất của anh .. Em biết không ?

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Người đăng: mickey

Thời gian: 05/08/2004 10:32:38 CH